

မိုးတော်သူ

ဘဝသံသရာသိုင်းကမ္ဘာ

စာစဉ် ၇ + ၈

BURMESE
CLASSIC

မိုးကျော်သူ

ဘဝသံသရာ သိုင်းကမ္ဘာ

(စာစဉ်-၇)

BURMESE
CLASSIC



“ကောင်းပါပြီလေ”

ဝေမင်း အံ့သြသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ထားပြီး
မှကိုး”

အသည်းကွဲသူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ တုံးဖန်းမိန့်ရဲ့ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားတဲ့
အတွက် အခုလို ခင်ဗျားကိုစောင့်နေတာဗျ”

ထိုစဉ်မှာပင်

ရသေ့တစ်ပါးက ဧည့်ခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ရှောင်ရွက်နှင့်တကွ အစားလုံးသော လူများသည် ထိုရသေ့

အားအရှိအသေပြုလိုက်ကြသည်။

ရှောင်ရွက်က ဝေမင်းအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ပါသူကတော့ ဂူတန်း
ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်မုပါ”

၉၉ နိဗ္ဗာန်

ဝေမင်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဝေမင်းသည် ရှောင်ရွက် အဘယ်ကြောင့် အဆင့်ကျသွားသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ပြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်

ရှောင်မုက သူ့အား စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“နေမင်းစကြာသိုင်းဆရာကို အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

ဝေမင်းက ဦးညွတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တွေ့ရလို့ ကျုပ်လည်းဝမ်းသာပါတယ်”

ရှောင်မု၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

“ကဲ တို့ဟာ စကားပြောဖို့ အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး

လုပ်ငန်းကိုစကြမယ်”

သူသည် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ ရသေ့(၅)ယောက် လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ဝေမင်းက အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုရသေ့များမှာ

မျက်လုံးများ စူးရှတောက်ပပြီး နားထင်နှစ်ဘက်မှာ ချိုင့်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အသွင်လက္ခဏာ ရှိသောသူသည် သိုင်းပညာအဆင့် အတော်မြင့်သောသူ ဖြစ်ရမည်ဟု အကဲခတ်မိလေသည်။

သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့် ရန်သူသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းမည်ဟုလည်း သတိပြုမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်

ရှောင်ရွက်အပါအဝင် ရသေ့ (၆)ပါးတို့က သူ့အားဝိုင်းရံထားလိုက်လေသည်။

“ချွမ်း ချွမ်း”

ရသေ့(၆)ယောက်စလုံးက ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ဓားကခင်ဗျားတို့ထားတဲ့ စည်းကမ်းအရထားခဲ့ပါ

တယ်”

ရှောင်မုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဓား ပါလာပါတယ်ဗျာ”

သူသည်ဓားတစ်လက်ကို ပစ်ဖျေးလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက မိမိဓားကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အသင့်ပြင်ထားလေ

သည်။

ရှောင်မုက လက်မြှောင်ထားလိုက်ပြီး ပြန်ချလိုက်သည်။

“တိုက်”

ရသေ့(၆)ယောက်သည် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဝေမင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝေမင်းသည် ဂူတန်းဂိုဏ်းအကြောင်းကို ကောင်းစွာ လေ့လာထားသည်။

ယခု

ရသေ့ (၆)ယောက်တို့က တိုက်ခိုက်လာသော တိုက်ကွက်များမှာ (၆)လက်ဝက်ပါ ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

ဤရသေ့များသည် တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်လျှင် မှုစရာမဟုတ်သော်လည်း(၆)ယောက် ပူးပေါင်းလိုက်သောအခါ အားလုံးအလွန်

BURMESE
CLASSIC

ကြောက်ကော်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည်ကို သိရှိနားလည်ထားလေသည်
ထို့ကြောင့် သူသည် မျက်ခြည်မပြတ် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်
လေ၏။

သို့သော်(၆)ဘက်ဝက်ပါ၏ အားမာန်မှာ အလွန်အလွန်ပြင်း
ထန်နေသဖြင့် ဝေမင်းတဖြည်းဖြည်း အကြပ်အတည်းနှင့်ရင်ဆိုင်လာ
လေသည်။

သူသည် နေမင်းကြောသိုင်းပညာကို အသုံးပြုလိုက်ပါလျှင်
အနိုင်ရရှိနိုင်မည်မှာ သေချာသည်။

သို့သော် သူက လူကို မသတ်လိုတော့ပါ။

ဝူတန်းဂိုဏ်းနှင့်လည်း ရန်ငြိုးအခွန်မရှည်လိုတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ ခုခံတိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ရွက်က ဝေမင်း၏ စိတ်နေသဘောထားကို နားလည်
လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဓားကိုငွေ့ယမ်းပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ရေး
ပြလိုက်ပြီး ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

သူသည် ရှောင်ရွက်ခုတ်ချလိုက်သည့်ဓားကို ရှောင်လိုက်ပြီး
ရှေ့သို့တိုးဝင်လာသော ရသေ့နှစ်ပါးကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုး၍ သွေးကြော
ပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ရသေ့နှစ်ပါး ပြိုင်တူလဲကျသွားသည်။

(၆)ဘက်ဝက်ပါသည် နှစ်ဘက်မှာ ပြိုင်သွားသဖြင့် ဝက်ပါ
တစ်ခုလုံး အလိုလို ပြိုကွဲသွားလေသည်။

ရှောင်မူသည် ရှောင်ရွက်က တံမင်သက်သက် အခွင့်အရေး
ပေးခဲ့သည်ကို မသိလိုက်ပါချေ။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွား
လေသည်။

ဝေမင်းကလည်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“အခုလို လျှော့ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ရှောင်မူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရှုံးတာကို ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ”

ရှောင်ရွက်က ဝေမင်းအားကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့လူနှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျာ ”

ဝေမင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ ကျုပ်က သွေးကြောပိတ်ထားလို့ပါ ”

သူကပြောပြီး ထိုရသေ့နှစ်ပါး၏သွေးကြောများကို ဖွင့်ပေး
လိုက်လေသည်။



ဝေမင်းသည် ပထမပွဲကို အနိုင်ရရှိပြီးဖြစ်သည်။
 ရှောင်မုက ပထမပွဲနိုင်သွားပေမယ့် ဒုတိယပွဲ ထပ်ပြီးယှဉ်
 ပြိုင်ဖို့ ကျန်ရှိပါသေးတယ်”
 ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
 “ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုတစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ကြံဖို့စဉ်ထား
 တာကိုး”
 ရှောင်မု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
 ထိုအချိန် ဂူးယင်ဖုံးက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာလေသည်။
 ဝေမင်းက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားက ဘာကိုယှဉ်ပြိုင်ချင်တာလဲ”
 ဂူးယင်ဖုံးသည် လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်သည်။
 လူတစ်ယောက်က သူမထံသို့ရောက်ရှိလာပြီး ဝေမင်းနှင့်
 တြိဂံပုံသဏ္ဌာန် အနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်လေသည်။
 ဂူးယင်ဖုံးက ဝေမင်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မကနှစ်ယောက် ရှင်ကတစ်ယောက်
 တည်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”
 ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
 “ဘာကို ယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ”
 ဂူးယင်ဖုံးက
 “လက်နက်ပုန်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်”
 ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “သဘောအတိုင်းပါပဲလေ”
 ဂူးယင်ဖုံးက ထိုလူအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။
 “သူနာမည်က ဓာနန်းပါ”
 ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်မှတ်သားထားပါမယ်”
 ဂူးယင်ဖုံးက
 “ကျွန်မတို့က နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင်ကပဲ စတင်
 တိုက်ခိုက်ပါရင်”
 ဝေမင်း ခံပြင်းလာသည်။
 “ကျုပ်ရဲ့ရပ်တည်ချက်ကတော့ သူများကကျုပ်ကို မစော်
 ကားရင် ကျုပ်ကလည်း မစော်ကားဘူးဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကပဲ
 စပါ”
 တုံးဖန်းက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာပြုံးလိုက်သည်။
 ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့က စပါတော့မယ်သတိထားပါ”
 သူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်
 လေသည်။

၁၂ ☆ နိဗ္ဗာန်သူ

အမည်းရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုသည် ဝေမင်းထံသို့ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ဝေမင်းသည် လုံးဝအထင်မကြီးပါ။

သို့သော်

ထိုအလင်းရောင်တန်းသည် ဝေမင်းထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဝေမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုယ်မိန်း၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

သို့သော်

ထိုအလင်းရောင်တန်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က ထိမ်းချုပ်ထားသည့်အလား ဝေမင်း၏ ရှောင်တိမ်းရာဘက်သို့ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ဝေမင်း ရှောင်တိမ်း၍ မရနိုင်တော့ပါ။

သူသည် ကမန်းကတန်း အင်္ကျီလက်ဖြင့် ခါထုတ်လိုက်လေသည်။

ဤသည် သူ၏သေရေးရှင်ရေးသမျှ အရေးကြီးနေသဖြင့် အတွင်းအားကို အသုံးပြုထားလေသည်။

ထိုအလင်းတန်းသည် အနည်းငယ်လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“ဟီး”

ထိုအလင်းရောင်တန်းသည် ဝေမင်း၏အင်္ကျီလက်ကို ထိုးဖောက်သွားလေသည်။

“ဟားဟားဟား”

သူသည် ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်တို့ တုံးဖန်းမိန့်ရဲ့တည်တွင်ထားတဲ့ လက်နက်ပုန်းပါအခုကတော့ နမူနာပါပဲအခု ကျုပ်တို့ရဲ့ တကယ့်ပညာကိုပြပါမယ်”

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို လျင်မြန်စွာငွေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

အလင်းရောင်တန်း ဆယ်ခုသည် ဝေမင်းထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂူးယင်ဖုံးကလည်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက် ငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်အဖြူ မှုန်များသည် ဝေမင်းထံသို့ လွှမ်းမိုးလာလေသည်။

ဝေမင်း၏ရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားလေသည်။

ထိုလက်နက်ပုန်းများကို သူကဘယ်နည်းနဲ့မှ ခုခံနိုင်လိမ့်မည်ဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ခုခံခြင်းလုံးဝမပြုတော့ဘဲ လက်ဝိုက်၍ နေလေသည်။

အလင်းရောင်တန်းများနှင့် စိမ်းဖန့်ဖန့်အဖြူမှုန်များတို့သည် ဝေမင်းထံသို့ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ဝေမင်းသည် သေရတော့မည်ဟု ရင်ထဲ၌ခံစားနေရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်

လူရိပ်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက်ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူရိပ်က သွားခနဲပေါ်လာသဖြင့် မည်သည့်နေရာကပေါ်ထွက်လာသည်ကိုမူ မည်သူကမှ မသိလိုက်ပါ။

ထိုလူ၏လက်ထဲတွင် အဖြူရောင်အရာတစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ဝေမင်းရှေ့သို့ ဝင်ရောက်ရပ်တန့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ အဖြူရောင်အရာက ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားလိုက်သဖြင့် အမည်းရောင် အလင်းတန်းများသည် အလွန်ပြင်းထန်သော ဆွဲငင်အားတစ်ခုကြောင့် ထိုအဖြူရောင်အရာပေါ်သို့ သွားရောက်ကပ်ငြိသွားလေသည်။

ဂူးယင်ဖုံးပစ်လွှင့်သွားသည့် တဒဂ်အချိန်တွင် အဝါရောင်အရာတစ်ခု ပြန်လည်ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

အပြောင်းအလဲများသည် လျင်မြန်လွန်းလှပေသည်။

“အား”

လူရိုက်က ဒဏ်ရာရရှိသွားသဖြင့် ယင်းကဲ့သို့စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏ အသံဖြစ်သည်။

အသည်းကွဲသူက လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

“ပန်းခူးလက်ဝါး”

ဂူးယင်ဖုံးနှင့် တုဖန်းတို့ကလည်း ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ပိတုန်းအဆိပ်အပ်”

ဝေမင်းသည် ဒဏ်ရာရရှိသွားသော မိန်းကလေးအား သေချာစွာကြည့်ပြီး လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိလေသည်။

“ရှောင်ခွမ်း”

ပိတုန်းများသည် တဝီဝီအော်ဟစ်ကာ တုဖန်းထံသို့ပျံတက်သွားသည်။

တဝီဝီပေါ်ထွက်နေသော အသံများသည် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို ထိတ်လန့်စေပြီး ရှောင်တိမ်းရန် မေ့လျော့သွားစေလေသည်။

ပိတုန်းများသည် တုဖန်းထံသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

တုဖန်းက ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ရပ်နေ၏။

အသည်းကွဲသူက အချိန်မီ သူ့အားတွန်းထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အနည်းငယ်နောက်ကျသွားလေသည်။

တုဖန်းက ဘယ်ဘက်လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သတင်းကြီးနေသော ပိတုန်းအဆိပ်အပ်သည် ပထမအကြိမ် သူ၏ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော စွမ်းအားကို ပြလိုက်လေသည်။

ရှောင်ခွမ်း၏တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ချိန့်စွာဖြင့် မြေပေါ်သို့လဲကျနေ၏။

ဝေမင်းက ထိတ်ထိတ်ပျံ့ပျံ့ဖြင့် သူမထံသို့ လျှောက်သွား၏။ ရှောင်ခွမ်းသည် ဝေဒနာကိုအံ့ကြိတ်၍ ထိန်းချုပ်ထားသည်။

“ဦးလေး ကျွန်မကို မကြည့်ပါနဲ့ ဟိုမိန်းမကို အသေသတ်လိုက်ပါ”

ဝေမင်းကဒေါသကြီးစွာဖြင့် ဂူးယင်ဖုံးအားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂူးယင်ဖုံးကလည်း ရဲရင့်စွာဖြင့် ဝေမင်းအား ဖိုက်ကြည့်နေ၏။

ဝေမင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်

“မင်းတို့က တော်တော်ရက်စက်ပါလား ဒီလို ယုတ်ညံ့တဲ့

၁၆. ❀ မိုးကျော်သူ

လက်နက်ပုန်းကို အသုံးပြုရသလား”

ဝူးယင်ဖုံးက အေးတိအေးစက်သောအသံဖြင့်

“ရှင်တို့ရဲ့ ပိတုန်းအဆိပ်အပ်ကော သူတော်ကောင်း ပစ္စည်း
မဟုတ်လို့လား”

ဝေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေး သူနဲ့စကားများမနေနဲ့ ကျွန်မအတွက်လက်
စားချေပေးပါ့”

ဝေမင်းက ဝူးယင်ဖုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာလက်နက်နဲ့သုံးလိုက်တာလဲ”

ဝူးယင်ဖုံးက

“ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့အဆိပ်လက်နက်ပုန်းဟာ ငိုမိတောင်ပေါ်
က မျောက်ရဲ့အသည်းနဲ့မှ ကယ်လို့ရတယ် ဒါပေမယ့် ရှင်ကသူကို
ကယ်လို့မရတော့ဘူး”

ဝေမင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝူးယင်ဖုံးက

“ဒီကနေ ငိုမိတောင်ကိုသွားရင် အမြန်ဆုံး(၁၀)ရက်လောက်
ကြာမယ် သူက(၅)ရက်လောက်ပဲခံမယ်”

ဝေမင်း အလွန်ခံပြင်းသွားလေသည်။

“မင်းလိုရက်စက်တဲ့ မိန်းမကလေးကမှာ ထားလို့မဖြစ်ဘူး”

ဝူးယင်ဖုံးက ခါးထောက်လိုက်သည်။

“သူက ရှင်နဲ့ ဘာတော်လို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရ

ဘဝသံသရာ(၇) ❀ ၁၇

တာလဲ”

ဝေမင်းက

“သူနာမည်က ရှောင်ခွမ်း ရှိမေရဲ့မွေးစားသမီး ငါရဲ့

အမည်မ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဝူးယင်ဖုံးက ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကသူ့ကိုတိုက်ခိုက်တာ လူမှန်နေတာပေါ့”

ဝေမင်းက

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဝူးယင်ဖုံးက

“လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်တုန်းက ရှိမေဟာ ကျွန်မအစ်ကိုကို သတ်
ခံတယ် အခု ကျွန်မက ရှိမေရဲ့မွေးစားသမီးကို တိုက်ခိုက်တာ
အယ်မှားပါ့မလဲ”

ဝေမင်းက

“မင်းအစ်ကို အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး အပြစ်မဲ့
မိန်းကလေးအပေါ် လက်စားချေတာ မကောင်းပါဘူး”

ဝူးယင်ဖုံးက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက သူ့ကိုပစ်တာမဟုတ်ဘဲ သူကရှင်အတွက်ဝင်
ကာကွယ်ပေးတာရှင်”

သူမက မဲပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

ဝေမင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာလေသည်။

၁၀ ❀ ဖိုးအုန်းသူ

“ဂူးယင်ဖုံး မင်းဟာ မိန်းကလေးမို့လို့ ကျုပ်က အကြိမ်ကြိမ်
ညှာတာခဲ့တယ် အခုတော့ ကျုပ်မညာနိုင်တော့ဘူး”

ဂူးယင်ဖုံးက ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို သတ်ချင်ရင်သတ်လိုက်”

ဝေမင်းသည် သံမဏိလက်စွပ်ကွင်းကို ချွတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းကိုမဆုံးမရင် နောက်ဆို ဒီထက်ဆိုးဝါးလာနိုင်တယ်”

သူသည် ပြောပြီး လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ပစ်လွှင့်လိုက်လေ
သည်။

လက်စွပ်နှစ်ကွင်းသည် ဝဲယာအနေအထားဖြင့် ဂူးယင်ဖုံးထံ
သို့ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

ဂူးယင်ဖုံးက လုံးဝရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။

လက်စွပ်နှစ်ကွင်းသည် သူ၏ဝဲယာပခုံးနှစ်ဘက်သို့ စိုက်ဝင်
သွားလေသည်။

ဝေမင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့မရှောင်ရတာလဲ”

ဂူးယင်ဖုံးက လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ပြန်လည်
ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတီးသွားဖို့ အဲမျိုးမျိုးကြံဆခဲ့ပါတယ်

ဒါပေမယ့် မမုန်းနိုင်ခဲ့ဘူး အခုတော့ ရှင်ကိုကျွန်မမုန်းသွားပြီလေ”

ဝေမင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဂူးယင်ဖုံးသည် ဝေမင်းအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၉

“ရှင်ကို ကျွန်မမုန်းသွားပါပြီ နောက်တစ်ချိန်သာ တွေ့ခဲ့
မယ်ဆိုရင် ရှင်ကိုကျွန်မသတ်မယ်”

သူမကပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။



၂၀ ★ မိုးကျော်သူ

ဝေမင်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေ၏။

သူသည် သူမ၏နောက်ကျောကို ကြည့်ကာအံ့သြနေ၏။

“လောကပေါ်မှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေပါလိမ့်”

သူသည် ငေးဝိုင်းနေစဉ် ရှောင်ခွမ်း၏ဝေဒနာခံစား၍ ထွက်ပေါ်လာသော ညည်းညူသံကြောင့် သတိပြန်ရလာလေသည်။

သူသည် သူမထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ရှောင်ခွမ်း မင်းဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဦးလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မခံနိုင်အောင်ချမ်းလို့ပါ”

ဝေမင်းသည် အဆိပ်ပျံ့လာနေသည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ သူမအား ခြံပေးလိုက်လေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ★ ၂၁

သူတို့ထံသို့ လျှောက်လာနေသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရှောင်မုန့်နှင့် အသည်းကွဲသူတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

ရှောင်မုန့်က အေးစက်သောအသံဖြင့်

“ဝေမင်း ကျုပ်တို့တစ်ပွဲကျန်သေးတယ်”

ဝေမင်းက

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ ကျုပ်တို့မက ဒဏ်ရာရထားလို့ ကျုပ်ကို အချိန်ပေးပါဗျာ”

ရှောင်မုန့်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို အခုလို တစ်ယောက်တည်းတွေ့ဖို့က မလွယ်တော့ပါဘူး”

ဝေမင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့က ဒီကနေ့ပဲ ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား”

ရှောင်မုန့်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ပြောစရာ လိုသေးလားဗျာ”

ဝေမင်းက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အနိုင်ရမယ်လို့ ထင်နေလား”

အသည်းကွဲသူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူနဲ့ငါ ပေါင်းရင် မင်းအသက်ရှင်မယ်လို့ ထင်သလား”

၂၂ ❶ မိုးကျသူ

ရှောင်ခွမ်းက ပန်းခူးလက်ဝါးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး ဒီဟာနဲ့ သူတို့ကိုရင်ဆိုင်ပါ”

အသည်းကဲ့သူ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ဒီပစ္စည်းက ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းပါ အခုတော့ ဒီပစ္စည်းနဲ့ ငါတို့ ပြန်သတ်မယ်ဆိုတော့ တော်တော်တရားကျဖို့ ကောင်းပါတယ်”
ဝေမင်းက မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ပန်းခူးလက်ဝါးကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားပစ္စည်းဆိုရင် ပြန်ယူသွားပါ”

အသည်းကဲ့သူက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ဝေမင်းက ပန်းခူးလက်ဝါးကို ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ယူသွားပါ ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဦးလေးရယ် ပန်းခူးလက်ဝါးပေးလိုက်ရင် ကျွန်မတို့ သေသွားမှာပေါ့”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကံတရားပေါ့ကွယ် ဒီပစ္စည်း ရှိနေလို့ရော သေချင်သေသွားမှာပဲ”

အသည်းကဲ့သူက ပန်းခူးလက်ဝါးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကဲ မင်းသေဖို့သာပြင်ပေတော့”

သူသည် ပြောပြီး ပန်းခူးလက်ဝါးဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဝေမင်းက လက်ဝါးကို မြှောက်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ဝါးအလယ်တွင် အနီရောင် သမ်းလာလေသည်။

“ဝုန်း”

မြေပြင် တစ်ခုလုံးသည် သံမှုန်များပင် လွင့်စဉ်သွားကုန်လေသည်။

ရှောင်မူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟောဗျာ် သူရဲ့အတွင်းအားက အများကြီးတိုးတက်နေပါလား”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူက အသည်းကဲ့သူအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အခု အတွင်းအား တိုးတက်လာတာက ခင်ဗျား အဖေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ”

အသည်းကဲ့သူနှင့် ရှောင်မူတို့သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ စကားမပြောတော့ပါ။

ဝေမင်းက ရှောင်ခွမ်းအား ပွေ့ချီလိုက်၏။

“ထင်းလိုဝိုင်းဖွင့်ပွဲ ကျင်းပတဲ့ နေ့မှာ ခင်ဗျားတို့လာကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကတော့ ကြိုဆိုမှာပဲ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျုပ်ကိုရန်သူ သဘောထားမလား မိတ်ဆွေလို သဘောထားမလားဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ဆုံးဖြတ်ပါ ကျုပ်သွားမယ်”

သူသည် ပြောပြီး ထွက်ခွက်သွားလေတော့သည်။



ဒဏ်ရာ

အနောက်ဘက်သို့ သွားနေသော ခရီးပေါ်တွင်

ချန်ကျန်းမြစ်ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့လျားနေသော ရွက်လှေ
ပေါ်တွင် ဝေမင်းသည် မေးကိုထောက်ကာ တွေဝေနေ၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့် အရိပ်ရောင်
ယောင်များပေါ်လွင်နေ၏။

ရှောင်ခွမ်းသည် ဂွမ်းစောင်အထပ်ထပ်ခြံကာ ရွက်လှေပေါ်မှ
ကွပ်ပျစ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ချမ်းစိမ့်တုန်ယင်နေ၏။

ဝေမင်းက သူမထံလျှောက်သွားသည်။

“ရှောင်ခွမ်းက တုန်ယင်စွာဖြင့်

“ကျွန်မ ချမ်းတယ် အရိုးအဆစ်ပါ အက်ကွဲမတက် ချမ်း
တယ် ဒီကနေ့ဆိုရင် လေးရက်မြောက်သွားပြီ”

ဝေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။ ရှောင်ခွမ်းက

“ဟို မိန်းမပြောတာ မှန်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မဟာ နောက်ထပ်

တစ်ရက်ပဲ ခံနိုင်တော့မယ်”

ဝေမင်း၏ ရင်ထဲ၌ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ ငိုမိတောင်ကိုရောက်ရင် မင်းသက်သာ
သွားမှာပါ”

ရှောင်ခွမ်းက မချီပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“အခု ကျွန်မတို့လာခဲ့တာ လေးရက်တောင်ရှိပြီ ခရီးတစ်ဝက်
တောင် မရောက်သေးဘူး”

ဝေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေး ကျွန်မကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့နော်”

ဝေမင်းက

“မင်းက ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မက ပန်းတစ်ရာဒေဝီနဲ့ ပန်းခူးလက်ဝါးကို ခိုးခဲ့ပါ
တယ်”

ဝေမင်းက

“ဒီပစ္စည်းဟာ အသည်းကွဲသူရဲ့ ပစ္စည်းပါ မင်းက ခိုးလာ
ပေမယ့် ငါ့ရဲ့ အသက်ကိုကယ်လိုက်ပြီး အခုလို ဒဏ်ရာရသွားတာပေါ့
ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်နေတာလဲ”

ဝေမင်းက

“မင်းက ငါ့နောက် တိတ်တဆိတ်လိုက်ခဲ့တယ် ဟုတ်
လား”

ရှောင်ခွမ်းက

၂၆ * မိုးကျသု

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ငါမမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ ထွက်လာပြီး မျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကိုကယ်တင်တာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီ”

ရှောင်ခွမ်းက ကျေနပ်စွာဖြင့်ဖြိုးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုက ဦးလေးကိုကူညီချင်လို့ပါ”

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြန်သည်။

“နောက်ဆိုရင် သတိထားပါ ကျွန်မ နောက်ထပ်ကူညီဖို့ အချိန်မရတော့ပါဘူး”

ဝေမင်းသည် လိုက်လံစွာဖြင့် သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူမလက်တစ်ခုလုံးမှာ အေးစိမ့်နေ၏။

သူ၏ အသည်းနှလုံးမှာလည်း အေးစိမ့်သွားလေသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် ဂရုစိုက်နေတာလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေးက ထင်းလိုဂိုဏ်းကို တည်ထောင်မယ် ကြီးကျယ်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ တည်ထောင်မယ် ဒါကြောင့် သေလို့မဖြစ်သေးဘူး”

ဝေမင်းက

“ကျုပ်က နေမင်းစကြာသိုင်းပညာ အခံရှိတဲ့အတွက် ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်လို့ ပြောတာပါ”

သူသည်ပြောပြီး ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ရလာလေသည်။

“ရှောင်ခွမ်းက”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) * ၂၇

“ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းနေပါတယ် စောင် ဘယ်လောက်ခြုံ၍ မနွေးပါဘူး”

ဝေမင်းသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ရှောင်ခွမ်း၏ အပေါ်အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ဖိထားလိုက်လေသည်။ ရှောင်ခွမ်းက ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းသည် နေမင်းစကြာအတွင်းအားဖြင့် ရှောင်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် မိမိကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ထွေးနွေးသော အရာတစ်ခု ထိုးဖောက်ဝင်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။



အတန်ကြာသွားတော့မှ ဝေမင်းသည် ရပ်တန့်လိုက်သည်။
သူသည် ရှောင်ခွမ်းအား အင်္ကျီပြန်ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကဒီလိုကုရမယ်လို့ စောစောကတည်းက မစဉ်းစား
မိတဲ့အတွက် အခုလို အဆိပ်က အရိုးချဉ်ဆီထဲကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်
သွားတာပါ စောစောကသိရင် ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဦးလေး ပထမဆုံး ကျွန်မနဲ့တွေ့စဉ်က မှတ်မိသေးလား ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှတ်မိတာပေါ့”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မရဲ့ သွေးကြောကို ဝါးအစလေးနဲ့ပိတ်ထားတာလေ
အဲဒီဝါးစသုံးခုကို ကျွန်မ သိမ်းဆည်းထားပါတယ်”

သူမကပြောပြီး လည်ပင်းမှာဆွဲထားသော အိတ်ကလေး
တစ်ခုလုံး ထုတ်ယူလိုက်ပြီး

အိတ်ကလေးထဲမှ ဝါးစသုံးခုကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ဝေမင်းက

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မဟာ သီလရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ
ပါသေးတယ်”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သီလရှင်ငယ်ပါ”

ရှောင်ခွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မက ကလေး
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးဖြတ်မိပါတယ်”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ရှောင်ခွမ်း မင်း ငယ်ပါသေးတယ် စိတ်ကူးမယဉ်ချင်
စမ်းပါနဲ့”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဦးလေးမှာ သခင်မလေးရှိတယ် ဒေါ်လေးကျလန် ရှိ
တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို နားလည်ဖို့
ပြောပြနေတာပါ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး သူမအား ကြည့်လိုက်
သည်။

“ရှောင်ခွမ်း မင်းရဲ့စိတ်ကို ငါ နားလည်ပါပြီ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

ရှောင်ခွမ်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် ထူးခြားသော အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဒီကားကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မယုံလောက်ပါတယ်

၃၀ * မိုးကျသု

ကျေးဇူးတင်တယ် ဦးလေးရယ်”

ဝေမင်းက ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ရှောင်ခွမ်းလည်း ဆိတ်

ဆိတ်နေလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ကြားဖြတ်ကုသပေးလိုက်တဲ့အတွက် ငိုမီတောင်အထိ ခံနိုင်
လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

ရှောင်ခွမ်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ တိုက်
ခတ်နေသောလေနှင့် ရွာသွန်းနေသောမိုးသည် အရှိန်လျော့သွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။



ငိုမီဂိုဏ်း

စုချွမ်းနယ်မှလေသည် စိမ့်နေ၏။ စုချွမ်းနယ်၏ တောင်တန်း
များသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ငိုမီတောင်သည် မားမားမတ်မတ် ရပ်
နေသည်။

ငိုမီတောင်၏ ရှုမျှော်ခင်းသည် လှပ ရှုမငြီးနိုင်အောင် ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိလေသည်။

သို့သော် ဝေမင်းသည် မခံစားနိုင်အားဘဲ အားအင်ချည့်နဲ့
သော ရှောင်ခွမ်းအား တွဲခေါ်၍ ငိုမီတောင်ပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ
သည်။

ကြိုတင် သတင်းဂိုထားသောကြောင့် ဝေမင်းတို့တောင်ထိပ်
သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ငိုမီဂိုဏ်းချုပ် မင်းစင်းနှင့် သီလရှင် ထင်စင်း
တို့က ဂိုဏ်းသားများနှင့်တကွ သူတို့အားစောင့်ကြိုနေလေသည်။

ထင်စင်းနှင့် မင်းစင်းတို့က လက်အုပ်ချီလိုက်လေသည်။

၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဒကာကြီးတို့ အခုလိုကြွရောက်လာတာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

ဝေမင်းက အရိုအသေပြုလိုက်လေသည်။

“လာတုန်းကတော့ သီးခြားကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပဲ အခု တောင် ကြားမှာ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်”

သူက ရှောင်ခွမ်းအား ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့မက ဝူးယင်ဖုံးရဲ့ လက်နက်ပုန်း ထိသွားလို့ ဝိုမိ တောင်က မျောက်အသည်းနဲ့မှ ကုလို့ရမယ်ပြောလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး မျောက် ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

မင်းစင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မျောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မျောက်ရဲ့ အသည်းနဲ့ကုရင် ကျုပ်တို့မရဲ့ အအေးဒဏ်ကို ကုသနိုင်ပါတယ်”

မင်းစင်းက

“မျောက်တော့ရှိပါတယ် ဒါပေမယ့် သူတို့က အလွန်လျင် မြန်ပါတယ် ဖမ်းဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

ဝေမင်းက

“မျောက်တွေနေထိုင်တဲ့ နေရာကိုသာပြောပြပါ ကျုပ် ရအောင် ဖမ်းပါမယ်”

မင်းစင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ခါတိုင်းဆိုရင် မျောက်တွေ နေရာအနှံ့ရှိပါတယ် ဒါပေမယ့် အခု တစ်နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူတို့အားလုံး အရိပ်ယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ပါဘူး”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၃၃

ဝေမင်းက ဖုံးရိမ်လာလေသည်။

“အမျိုးမျိုး ပျောက်သွားကုန်သလား”

မင်းစင်းက

“အမျိုးတော့ မပျောက်နိုင်သေးပါဘူး အဖွဲ့သားအချို့က သေးပင်ခူးရင်း သူတို့ကို ဖုံးကြိုးလိုက်ကုန်တာ တွေ ခွဲတယ်လို့ပြောပါတယ်”

ဝေမင်းက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“မိုးကြိုးလိုက်ကုန်တာ ဘယ်မှာရှိပါသလဲဗျာ”

မင်းစင်းက ပြောရန်အခက်ကြုံနေ၏။

ထင်စင်းက

“မိုးကြိုးလိုက်ကုန်တာ ရှာဖို့ မလွယ်ပါဘူး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြံဖို့မှဖြစ်မယ်”

မင်းစင်းက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“အစ်မကြီး”

ထင်စင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ တစ်ချို့တုန်းက မဟာမိတ်အဖွဲ့နဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ သူတို့က ဝင်ပြီး ကူညီပေးတဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ်တို့အကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်”

မင်းစင်းက

“ဒါဖြင့်လည်း သတိနဲ့သွားပါ”

ထင်စင်းက ဝေမင်းအားပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီကနေ မိုးကြိုးလိုက်ကုန် ခရီးအတော်ဝေးပါတယ် ဒါ အင်မတန်လောက် အနားယူရင် ကောင်းမလား”

ဝေမင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

၃၄ ❀ မိုးကျသု

“မိုးကြိုးလိုက်ရုံမှာ အန္တရာယ်ရှိမယ်ဆိုရင် နေရာကိုသာပြော
ပြပါ မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့ခင်ဗျာ”

ထင်စင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိုးကြိုးလိုက်ရုံဟာ အန္တရာယ်များမယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်
ကျုပ် အခုလို လိုက်ဖို့တာက ကျုပ်တို့မိဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သတ်နေတဲ့ ကိစ္စ
တစ်ခု တစ်ခါတည်း ဖြေရှင်းနိုင်အောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ရတာ
ပါ”

ဝေမင်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထင်စင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ သွားကြပါစို့ လမ်းကျရင် ကျွန်မပြောပြပါ့မယ်”



မိုးကြိုးလိုက်ရုံ

ငိုမိဌာနချုပ်မှ ထွက်ခွာလာသောအခါ ထင်စင်းသည် ရှေ့မှ
လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဝေမင်းက သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့မထားခဲ့တာ စိတ်ချရပါ့မလား”

ထင်စင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချရပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်က အခြေအနေကို အကဲ
ခတ်ပြီး ကြည့်ရှုထားပါလိမ့်မယ်”

ဝေမင်းက စိတ်ချသွားလေသည်။

သူတို့သည် တောင်နှစ်လုံးခန့် ကျော်လွှားလိုက်သောအခါ
ဝေမင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာလေသည်။

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားက လမ်းမှာ ပြောပြမယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြော
လို့လဲ”

၃၆ ❶ မိုးကျော်သူ

ထင်စင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ငိုမိဂိုဏ်ဟာ ခေတ်အဆက်ဆက်ကသာ အမျိုးသမီးက ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် အမွေဆက်ခံလာရပါတယ်”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက နားလည်ထားပါတယ်”

ထင်စင်းက

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာ ယောက်ျား ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က ဂိုဏ်းချုပ်ကို အမျိုးသမီးပေးတာ မကျေနပ်လို့ ကန့်ကွက်ခဲ့ပါတယ်”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ထင်စင်းက

“သူနာမည် ကုဝေပါ”

ဝေမင်းက

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြောပါဦး”

ထင်စင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကုဝေက ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို သူပဲရသင့်ရထိုက်တယ်လို့ ပြောလာပါတယ် နောက်ဆုံးတော့ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ကို အများက သဘောတူလိုက်ကြပါတယ်”

ဝေမင်းက

“သူ ရှုံးသွားတယ် ဟုတ်လား”

ထင်စင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူက ရှုံးနိုင်သွားလို့ တစ်နေ့ပြန်လာမယ်လို့ ကြိုမ်းမောင်းပြီး ထွက်ခွာသွားပါတယ်”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“အခုသူက ပြန်ရောက်လာတယ် ဟုတ်လား”

ထင်စင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူက မိုးကြိုးလိုဏ်ဂူထဲမှာ နေထိုင်ပါတယ်”

ဝေမင်းက

“သူက လာပြီး နှောင့်ယှက်သေးသလား”

ထင်စင်းက

“နှောင့်ယှက်ရုံမကဘဲ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ခဏခဏ စိန်ခေါ်ပါတယ်”

ဝေမင်းက

“ဂိုဏ်းချုပ်က လက်ခံလိုက်သလား”

ထင်စင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်”

ဝေမင်းက

“ဘယ်သူက ရှုံးသွားသလဲ”

ထင်စင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အခုထိ ကျုပ်နဲ့ အဆင့်ချင်းတူတဲ့ လူတွေလေးယောက်တောင် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ရှုံးနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

ဝေမင်းက

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့သာ ကျန်တော့တယ် ဟုတ်လား”

ထင်စင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“မဟုတ်ပါဘူး သူနဲ့ဂိုဏ်းချုပ်မင်းစင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့သာ ကျန်တော့တယ်”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီကုဝေဆိုတဲ့လူဟာ သိုင်းပညာအဆင့် တော်တော်မြင့်မြင့်လိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်”

ထင်စင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်မင်းစင်းက အခက်ကြုံ နေတာပေါ့”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူက မယှဉ်ခိုဘူး မဟုတ်လား”

ထင်စင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူက မယှဉ်ခိုလို့မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် တကယ်လို သူကရှုံးသွားရင် ငိုမိဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ကုဝေလက်ထဲ အပ်လိုက်ရမှာစိုးလို ပါ”

ဝေမင်းက

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုလိုက်ဖို့တာ ဂိုဏ်းချုပ်မင်းစင်းကိုယ်စား ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မလို့ ဟုတ်လား”

ထင်စင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမသည် ဝေမင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ရှင့်အကြောင်းကို သိလည်းသိထားတယ် အလည်းကိုးတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စဖြေရှင်းပေးပါလို့ ကျုပ် တောင်းပန်ချင် တယ်”

၁၀၁၁ ရာသီကမ္ဘာ(၇) ❀ ၃၉

ဝေမင်းခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကြား ဖြန်ဖြေပေးလိုက်ပါ့မယ်”

သူတို့က စကားပြောရင်းရေတံခွန်စီးဆင်းနေသော အသံများ ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။



ဝေမင်းနှင့် ထင်စင်းတို့သည် မိုးကြိုးလိုက်ရသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

မိုးကြိုးလိုက်ရသည်မှာ တောင်နံရံ၏ခါးလယ်တွင် တည်ရှိနေ၏။

လိုက်ရ၏နံရံဘေးတွင် ရေတံခွန်တစ်ခုက စီးဆင်းကျသဖြင့် အသံများဆူညံစွာပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့်

ယင်းလိုက်ရအား မိုးကြိုးလိုက်ရဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ထင်စင်းတို့သည် ထိုလိုက်ရအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“မိုးကြိုးလိုက်ရဆိုတာ အဲဒါပါပဲ”

သူမက မိုးကြိုးလိုက်ရအား ညွှန်ပြရင်း ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ခါးထောက်၍ သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထင်စင်းက လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။

“ဦးလေးကုဝေပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်ပါ”

သူသည် သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မရောက်သေးပါလား”

ထင်စင်းက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ကိုယ်စား ရောက်လာတာပါ”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ဂိုဏ်းသားတွေ အားလုံးခေါ်ခဲ့ပါ ကျုပ်ကို ဘာလုပ်နိုင်သဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း ငိုမိဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်စား ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါတယ်”

ကုဝေက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“နေမင်းစကြာ ဝေမင်းဟုတ်လား”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကုဝေက သူ့အားခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်

သည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခုလိုမျိုးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကုဝေက သူ့အား သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က သိုင်းပညာအမျိုးမျိုးကို လေ့ကျင့်ထားတယ်

သူ့ရဲ့အားမာန် ဘယ်လောက်ရှိမှန်း ငါလည်းမသိသေးဘူးဒါကြောင့် မင်းကိုစောင့်ဖို့အတော်ပဲ”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်”

ကုဝေက

“ကျုပ်က မင်းကိုသိုင်းကွက်တစ်ကွက်နဲ့ပဲ အရှုံးအနိုင် အဆုံး အဖြတ်ပေးမယ်”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းပဲယှဉ်မယ် ဟုတ်လား”

ကုဝေက

“ဟုတ်တယ်သိုင်းကွက်တစ်ကွက်နဲ့ မနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ် အရှုံးပေးမယ်”

ဝေမင်းက

“ရပါတယ်စိန်လိုက်”

ကုဝေသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်သို့ အတွင်းအားများစုစည်းလိုက်

သည်။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဝေမင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး”

ကုဝေက ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဘာလဲ မင်းက ကြောက်သွားပြီလား”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ယောကျ်ားပဲသေရမှာ မကြောက်ပါဘူး”

ကုဝေက

“ဒါဖြင့် ဘာပြောချင်သလဲ ပြောပါ”

ဝေမင်းက

“ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါပြီ ကျုပ်ကနိုင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ ရှုံးရင်ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ပြောရဦးမှာပေါ့”

ကုဝေက

“ကျုပ်ရဲ့မှာတော့မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် မင်းက ငါ့ရဲ့ သိုင်းကွက်ကို ခုခံနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းကြိုက်သလိုပြောပါ ကျုပ်ရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ချင်တယ်ဆိုလည်း ဖြတ်ပေးပါမယ်”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အသာစီးကနေ မနေချင်ပါဘူး”

ကုဝေက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

ဝေမင်းက

“သိုင်းကွက်တစ်ကွက် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးရင် ကျုပ်ကရှုံးရင် ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ အရှုံးအနိုင်မရှိရင် နောက်ထပ်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ်”

ကုဝေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက နိုင်ရင်ကော”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကနိုင်ရင် ကျုပ်အလိုရှိတာကိုပြောမယ်”

ကုဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့စကားက တရားမျှတပါတယ်ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အနိုင်ကျင့်သလိုဖြစ်နေပါလား”

ဝေမင်းက

“အခု ကျုပ်က ထင်းလုံဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ပါတယ် ဒါကြောင့် အဆင့်အတန်း ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမမီ သေးပါဘူး”

ထင်စင်းသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့သြသွား လေသည်။

“ကဲ ကျုပ်က အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ကုဝေသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး အတွင်းအားကို စုစည်း လိုက်သည်။

ထို့နောက်

လက်ဝါးကို ရင်ဝန့်အညီ ထားလိုက်ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ဝေမင်းကလည်း အတွင်းအား စုစည်းပြီးသားဖြစ်သည်။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်လည်း ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းထုတ်လိုက် လေသည်။

လက်ဝါးလေးဖက် ထိတွေ့သွားလေသည်။

“ဂုန်း”

ထင်စင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့လွင့်စဉ်သွားပြီး မြေ ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

ဝေမင်းမှာမူ နောက်သို့ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွား ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးသွားလေသည်။

ဝေမင်းက အေးဆေးစွာဖြင့်

“ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီမဟုတ်လား”

ကုဝေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်ရှုံးသွားပါပြီ မင်းလိုရာပြောပါ ”

ဝေမင်းက

“ကျုပ်လိုချင်တာက ကျုပ်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး

မိမိဂိုဏ်းက မိတ်ဆွေအတွက် အကူအညီပေးချင်လို့ပါ”

ကုဝေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နားထောင်နေ၏။

ဝေမင်းက

“အခုအချိန်ကစပြီး မင်းတို့ ငိုမိတောင်ပေါ် ခြေတစ်လှမ်း

တက်ရဘူး”

ကုဝေက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“နောက်ကော”

ဝေမင်းက

“အခုအချိန်ကစပြီး ငိုမိဂိုဏ်းကို ဘယ်တော့မှ လာပြီး

နှောင့်ယှက်နဲ့”

ကုဝေက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားလိုချင်တာ ဒါပဲလား”

၄၆ ★ မိုးကျသည့်

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဒါပါပဲ”

ကုဝေက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရှိအသေပြုလိုက်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ကျုပ် ထွက်ခွာသွားပါတော့မယ်ဒီကို

လည်း ဘယ်တော့မှ မလာတော့ပါဘူး”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နောင်တွေ့ဆုံတဲ့အခါမှာ အခွင့်သာ

ရင် နောက်ထပ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

ဝေမင်းက

“သဘောအတိုင်းပါကျုပ်က အသင့်ရှိပါတယ်”

ကုဝေက လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်လိုက်သည်။

“နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

သူကပြောပြီး လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ တောင်အောက်သို့

ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ဆင်းသွားလေတော့သည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ★ ၄၇

ထင်စင်းသည် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူမသည် ရှိသေလေးစားစွာဖြင့် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အခုလို ကူညီပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောယုံနဲ့ မပြီးမှန်း သိပါတယ်”

ဝေမင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးဗျာမိတ်ဆွေအချင်းချင်း ကူညီသင့်လို့ ကူညီတာပဲ”

ထင်စင်းသည် ဝေမင်း၏လက်နှစ်ဖက်မှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားလေသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကုဝေဟာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ပါကျုပ်ရဲ့ဘဝ တစ်သက်တာမှာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ရန်သူများအနက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်”

၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ထင်စင်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝေမင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်း ယှဉ်ပြိုင်ရလို့ ကျုပ်ကံကောင်း သွားတာတကယ်လို့ နောက်ထပ်ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကရုံးမှာ သေချာတယ်”

ထင်စင်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင်က အနိုင်ရပြီးမှ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ဝေမင်းက

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့အတွင်းအားဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မစုစည်းရသေးလို့ပါ တကယ်လို့ အချိန်နည်းနည်း ကြာသွားမယ် ဆိုရင် သူက ခွန်အားတိုးလာပြီး ကျုပ်က ရုံးသွားမှာပါဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကို တွေ့သွားမှာစိုးလို့ သူ့ကိုပြန်ပြီး အရိုအသေ မပြုလိုက်ပါဘူး”

ထင်စင်းက စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်နောက်တစ်ခါ မတော်တဆတွေ့ရင် ဒုက္ခရောက် နိုင်မယ် ထင်တယ်”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တရားပြီး မှန်ကန်တဲ့လူနဲ့ မတရားလုပ် တဲ့လူ ယှဉ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တရားမျှတတဲ့လူက အနိုင်ရရှိမှာ သေချာ ပါတယ်”

ထင်စင်းက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ဝေမင်းက လိုက်ရုံဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၄၉

“ကဲလိုက်ရုံထဲ ဝင်ကြရအောင်မျောက်များကို တွေ့ လား မသိဘူး”

ထင်စင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိုက်ရုံထဲ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ သေဆုံးနေသောမျောက်အလောင်း သုံးလေးယောက်အားတွေ့မြင် ဆိုက်ရသဖြင့် ထင်စင်းက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းမျောက်ကို သတ်သွားလိုက်တာ တော်တော် ရက်စက်ပါလား”

ဝေမင်းသည် မျောက်အလောင်းတစ်လောင်းကို ကောက်ယူ ဆိုက်သည်။

“ကဲတို့ပြန်ကြစို့”



သော လေပွေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် အပြင်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်လာပြန်သည်။

ထင်စင်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“အကာကြီးဝေမင်း မြန်မြန်ထွက်ခွဲ”

ဝေမင်း၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်က ထွက်လို့မရဘူး လေပွေက ကျုပ်ကိုတားထားတယ်ဗျ”

ထင်စင်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ မိုးကြိုးလိုက်ရုံထဲမှာ အခုလို လေပွေတိုက်ခတ်မယ်ဆိုတာ လုံးဝသတိမရဘူး”

သူမသည် လိုက်ရုံအပြင်၌ စိတ်ပူပန်နေသည်။

ထိုစဉ် မင်းစင်းနှင့် ရှောင်ခွမ်းတို့က ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

ရှောင်ခွမ်းသည် ထင်စင်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“ဆရာလေး ဦးလေးကော”

ထင်စင်းက

“အထဲမှာ ပိတ်မိနေတယ်”

ရှောင်ခွမ်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ဘာတွေ ပိတ်ထားလို့လဲ”

ထင်စင်းက

“လေပွေက သူ့ကိုမထွက်နိုင်အောင် တားထားလို့ပါ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဆရာလေးက ဝင်ပြီးကယ်ဖို့မကြိုးစားတူးလား”

ထင်စင်းသည် မိုးကြိုးလိုက်ရုံမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝေမင်းက မိုးကြိုးလိုက်ရုံမှ လှမ်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ

ရုတ်တရက် လိုက်ရုံထဲသို့ လေပွေတစ်ခု တိုက်ခိုက်လာရောက်လာလေသည်။

ထင်စင်းသည် ဝေမင်း ကောက်ယူလိုက်သော မျောက်ခံအလောင်းတစ်လောင်းကိုယူပြီး လိုက်ရုံအပြင်ဘက်၌ စောင့်နေ၏။

သို့သော် အတန်ကြာ စောင့်နေသော်လည်း ဝေမင်းက ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရပါ။

သူမသည် အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း ဝေမင်းက ထွက်မလာသေးပါ။

သူမသည် လိုက်ရုံထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန်ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်ရာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လိုက်ရုံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ပြင်းထန်

၅၁ ★ မိုးကျသု

ထင်စင်းက

“ကြိုးစားပါတယ် ခက်တာက ဝင်လို့မရလို့”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဒါဖြင့် ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့အထဲရောက်နေတာလဲ”

ထင်စင်းက

“မိုးကြိုးလိုက်ရုံမှာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အခုလိုလေပွေတိုက်
ခိုက်တက်ပါတယ် ကျုပ်တို့လိုက်ရုံထဲ ဝင်သွားတုန်းက လေပွေ
မတိုက်ခတ်သေးလို့ပါ”

ရှောင်ခွမ်းသည် စကားမပြောတော့ဘဲ လိုက်ရုံထဲသို့လှမ်းဝင်
ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထင်စင်းနှင့် မင်းစင်းတို့က ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ညည်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေးကို သွားကယ်မလို့”

သူမသည်ပြောပြီး လိုက်ရုံထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

“ဝုန်း”

သူမသည် လိုက်ရုံထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်နှင့် အလွန်ပြင်း
ထန်သော လေပွေနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်
နောက်သို့လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

နဂါက အင်အားချည့်နဲ့နေသဖြင့် မထနိုင်တော့ဘဲ သတိလစ်
သွားလေသည်။

မင်းစင်းနှင့် ထင်စင်းတို့က မတတ်နိုင်တော့ဘဲ

မျောက်၏ရင်ဝကိုခွဲပြီး အသည်းကိုထုတ်ကာ ရှောင်ခွမ်း၏

ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ရှောင်ခွမ်းက သတိရလာလေသည်။

ထင်စင်းက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“အခုဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက မိမိကိုယ်ကို မိမိစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အတော်သက်သာသွားပါပြီ”

သူမသည် ခွန်အားကိုအနည်းငယ် စမ်းကြည့်ရာ မိမိတစ်ကိုယ်
လုံးမှာ ခွန်အားပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူတို့သည် လိုက်ရုံရှေ့တွင်ထိုင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

အတန်ကြာတော့မှ လေပွေများသည် တိုက်ခတ်ခြင်းမှ

ရပ်တန့်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်ဝမ်းသာသွားသည်။

ထင်စင်းက ရှောင်ခွမ်းဘက်သို့ လှည့်၍ပြီးပြလိုက်သည်။

“လေပွေရပ်တန့်သွားပါပြီ အထဲဝင်ကြရအောင်”

ရှောင်ခွမ်းက ဝမ်းသာသွားသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် လိုက်ရုံထဲသို့လှမ်းဝင် လိုက်လေ
သည်။

ရှောင်ခွမ်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်

“ဦးလေး”

သို့သော် ပဲ့တင်သံများမှလွဲ၍ ဝေမင်း၏ ပြန်ထူးသောအသံ
ကို မကြားလိုက်ပါ။

သူမတို့သည် လိုက်ရုံထဲသို့ ဝင်ကြည့်မိသောအခါ လိုက်ရုံ၏
နောက်ဘက်ခံရံ၌ လူတစ်ယောက်ခန့်ဝင်နိုင်သော အပေါက်တစ်ခုဖြစ်
နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

၅၄ ☼ မိုးကျော်သူ

သို့သော် လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးမှာ ဝေမင်း၏ အရိပ်အယောင်ကို
ပင် မတွေ့လိုက်ရတော့ပါ။



ထင်းလုံဂိုဏ်း

ခြောက်လပိုင်း၊ လဆန်းတစ်ရက်

ဝိညာဉ်တောင်ကြား

ဝိညာဉ်တောင်ကြားသည် ယခင်ကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ပြီး
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော နေရာတစ်ခု မဟုတ်တော့ပါ။

တောင်ကြား၌ အဆောက်အအုံများ အစီအစဉ်တည်ဆောက်
ထားသည်။

ထို့ပြင် ယနေ့သည် ထင်းလုံဂိုဏ်းတည်ထောင်သည့် အခမ်း
အနားကျင်းပမည့်ရက်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားသော ရှောင်လင်၊ ဂူတန်၊ ငိုမိ
သည့်ဂိုဏ်းကြီးကိုးဂိုဏ်းအပြင်

ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်း စုစုပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မှ စေလွှတ်လိုက်
သော ကိုယ်စားလှယ်များ စုစုပေါင်းတစ်ရာကျော်ခန့်တို့သည် ဤ
ဇီလာပွဲသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေသည်။

၅၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ထို့ကြောင့် ထင်းလုံဂိုဏ်တည်ထောင်သည့် မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော့သို့သော် အဘယ့်ကြောင့်မှန်းမသိ။

ဧည့်ခန်းမတစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်နေသော ဧည့်ပရိသတ်မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်နေလေသည်။

၎င်းတို့သည် ပျော်ရွှင်သော အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာသည်နှင့် တူလှပေသည်။

ဧည့်ပရိသတ် တစ်ရာကျော်ခန့်တို့မှာလည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

အတန်ကြာတော့မှ ရသေ့တစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး ကျင်းရှူးရသေ့ အနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ သူသည် အရိုအသေပြုပြီးမှ

“အချိန် ရောက်လာပါပြီ လက်ယာအိမ်နံ့ကို နာခံနေတယ်”

ကျင်းရှူးရသေ့က လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“အခမ်းအနား စတင်လိုက်ပါတော့”

ရသေ့က ဦးညွှတ်ပြီး ဧည့်ခန်း၏အပြင်ဘက်၌ခေါင်းလောင်းသံများအဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

“ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်”

တည်ငြိမ်သော ခေါင်းလောင်းသံသည် အဝေးသို့လွင့်ပျံ့သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

၁၀၁၁၁ရသေ့ကျော်(၇) ❀ ၅၇

ဗျောက်အိုးဖောက်သံများ နားကွဲမတတ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျင်းရှူးရသေ့က မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ဧည့်ပရိသတ်များကလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့သည် လေးလံသောခြေလှမ်းဖြင့် စင်မြင့်ငယ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင်ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်များ ပို၍ ပေါ်လွင်လာသည်။

အခမ်းအနားမှူးက အခမ်းအနား အစီအစဉ်များကို ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထင်းလုံဂိုဏ်း၏ မူဝါဒနှင့် တည်ဆောက်ရသည့် ရည်ရွယ်ချက်များကို အကျယ်တဝင့် ဖတ်ကြားပြလိုက်လေ၏။

မူဝါဒနှင့် ရည်ရွယ်ချက်များကို ဖတ်ကြားပြီးနောက် အစီအစဉ်အရ ဂိုဏ်းချုပ်နှင့်တကွ တာဝန်ရှိသူများအား မိတ်ဆက်ပေးရန်ဖြစ်သည်။

အခမ်းအနားမှူးက အစီအစဉ်အတိုင်း

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နေရာသို့ကြွပါခင်ဗျာ”

ဧည့်ပရိသတ်တို့သည် စင်မြင့်ငယ်၏အလယ်တွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသောကုလားထိုင်ကို ကြည့်ကြလေ၏။

သို့သော် ထိုကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဂိုဏ်းချုပ်က ရောက်မလာပါချေ။

အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းပြီးတော့မှ

ကျင်းရှူးရသေ့က မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အခမ်းအနား

၅၀ ❀ မိုးကျသို

မှူးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ၏။

အခမ်းအနားမှူးက ဆက်၍ကြေညာလိုက်လေသည်။

“လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံ ကြွပါခင်ဗျာ”

ကျင်းရှူးရသေ့နှင့်မနိရှမ်းတို့သည် မိမိ၏နေရာသို့ဝင်ရောက်
ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အခမ်းအနားမှူးသည် တာဝန်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များကိုတစ်ဦးပြီး
တစ်ဦး ကြေညာလိုက်ရာ

ထိုလူများသည် အသီးသီး နေရာယူကုန်ကြလေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့က ရှမ်းကျင်းနန်းတော်မှ ခေါ်ဆောင်လာ
သော ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များတို့လည်း အသီးသီးနေရာယူကြကုန်
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထင်းလုံဂိုဏ်း၏အင်အားသည် လက်ရှိမည်သည့်
ဂိုဏ်းနှင့်မဆို အလွန်သာလွန်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

သို့သော်

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာတွင် လူမရှိ၍
ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်နေရာတွင် လူမရှိဘဲ ဂိုဏ်းတည်ထောင်သည်မှာ
အလွန်သာတာဝမကျသော ကိစ္စရပ်ဖြစ်လေ၏။

သို့သော်

ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကို တက်ရောက်လာသော ဧည့်သည်များ
သည်အထင်မသေးဝံ့ကြပါ။

အကြောင်းမှာ

ထင်းလုံဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ်မှာ နေမင်းစကြာဝေမင်းဖြစ်သည်

၁၀၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁(၇) ❀ ၅၁

မဟုတ်ပါလော။

သူ ရောက်ရှိလာခြင်းမရှိပေမယ့် သူ့နေရာကို မည်သူမှအစား
မထိုးနိုင်ဟု ယူဆနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် ထမင်းစားပွဲ စတင်ကျင်း
ပလေသည်။

ထိုအခါကျမှ

ဧည့်ပရိသတ်များသည် တီးတိုးဝေဖန်သံများ ထွက်ပေါ်လာ
လေတော့သည်။



ထမင်းစားပွဲ၌ ကျင်းရှူးရသေ့က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သေဆုံးလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က မယုံဘူး ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကျုပ်က မျှော်လင့်စောင့်စား နေခဲ့ပါတယ် ဒါပေမယ့်”

ဂူတန်းဂိုဏ်းက ရှောင်ရွက်သည် ဝေမင်းနှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“မကြာမီ ရက်အတွင်းမှာ သူက ကျုပ်ဆီကိုရောက်ခဲ့ပါသေးတယ် အသက်ငယ်ငယ်နဲ့သေဆုံးမယ့် လက္ခဏာလုံးဝမရှိပါဘူး။”

ရှောင်လင်ကျောင်းကိုယ်စားပြု ဘုန်းတော်ကြီးက

“သူတော်ကောင်းကို ဘုရားက ကယ်တင်ပါလိမ့်မယ် ဒါကြောင့် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တို့အားလုံးက ဒီလိုပဲ ယုံကြည်နေ

လို့ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို လူစားမထိုးဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ပါတယ်” သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ခက်တာက သူ အခုဘယ်မှာလဲဆိုတာ မသိဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

လူတစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အားလုံးက သူထံသို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရယ်မောသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ယင်းအဘိုးအိုသည် မည်သည့်အချိန်က တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာသည်ကို မည်သူကမှ မသိပါ။

သူ့အားသိထားသော လူက အသံတိုးတိုးဖြင့် လွှတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။

“အသည်းကွဲ ဂိုဏ်းချုပ်ပါလား”

ရှောင်ခွမ်းက ကျင်းရှူးရသေ့နားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“သူက အသည်းကွဲသူ ကျူးကျင်း ဖြစ်ပါတယ်”

အသည်းကွဲသူက ဧည့်ခန်း အလယ်ဗဟိုသို့ လျှောက်လာပြီး-

“သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

သူ၏အသံက ကျယ်လောင်လာလေသည်။

ကျူးလန်က ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

“သူဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်သိလို့လား”

အသည်းကွဲသူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သိတာပေါ့”

သိရင်ပြောစမ်းပါ သူဘယ်မှာလဲ”

၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

အသည်းကွဲသူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူက လေပွေမိသွားလို့ အရိုးအသားတောင် မကျန်တော့ဘူး အခု ငရဲပြည်မှာရောက်နေပါတယ်”

ကျိမေက ထခုန်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ကျုပ်အဖေက မသေသေးဘူး”

အသည်းကွဲသူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဘာနားလည်လို့လဲ ဝေမင်းဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ပါ”

တုစုချင်းက ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်က သူများသားရှေ့မှာ အဖေကို မတော်ကြောင်း ပြောတာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

အသည်းကွဲသူက

“သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

အသည်းကွဲသူက

“သူ့မှာအပြစ်ရှိလို့ ကျုပ်က ပြောနေတာ”

တုစုချင်း

“သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

အသည်းကွဲသူက

“သူက သူ့ဆရာရဲ့ အပြစ်ကိုဖုံးကွယ်ပြီး ကျုပ်သားက ကျုပ်ကို စွန့်ပစ်အောင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

ကျင်းရှူးရသေ့က ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ သားဆိုတာ ကျုပ်ပါ အမှန်တော့ ကျုပ်

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၆၃

က ခင်ဗျားရဲ့သား မဟုတ်ပါဘူး”

အသည်းကွဲသူက စိတ်ရွှပ်ရှားလာလေ၏။

“သားက ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မင်းက ငါ့သားအစစ်ပါပဲ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကျွေးမွေးပြုစုပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မငြင်းပါဘူး ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားသား မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားအဖေကိုယ်တိုင်ပြောပါတယ်”

အသည်းကွဲသူက

“ဒီအတိုးကြီးက တော်တော်ရက်စက်တယ် ဒါကြောင့် ကျုပ် အဖေလို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားအဖေကိုတောင် ရိုသေမှုမရှိရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့သား ဖြစ်နေလည်း ခင်ဗျားကိုအတုယူပြီး ခင်ဗျားကို မရိုသေလုပ်ရင် ခင်ဗျားဘယ်လို ခံစားရမလဲ”

အသည်းကွဲသူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ကျုပ် ထပ်မံပြောပါရစေ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့သား မဟုတ်ပါဘူး”

အသည်းကွဲသူက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်

“သူတို့စကားကို မယုံပါနဲ့ မင်းဟာ ငါ့သားအစစ်ပါ”

ကျင်းရှူးရသေ့က အနည်းငယ် ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“ကျုပ်မျက်နှာ သေချာကြည့်ပါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်နေရာ

၆၄ * မိုးကျော်သူ

တူလို့လဲ”

အသည်းကွဲသူသည် ကျင်းရှူးရသေ့၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာ သေချာစွာ ကြည့်ပြီးမှ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့က သူ့အားမျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ”

အသည်းကွဲသူက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေမင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ရန်သူ အများက သူ့ကို လူတော်လူကောင်းလို့ ယူဆထားပေမယ့် သူဟာ လောကပေါ်မှာ မိန်းမအပွေဆုံးနဲ့ အကောက်ကျစ်ဆုံးလူဆိုတာ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”

သူသည် ပြောပြီး ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းလိုက်၏။

“ရပ်လိုက်”

နိမ့်ရှမ်းက ဟန့်တားလိုက်၏။

အသည်းကွဲသူက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

“မင်း ဘာပြောမလို့လဲ”

နိမ့်ရှမ်းက

“ဖိတ်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ကျုပ်တို့အခမ်းအနားကို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာတယ် နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကိုလည်း ပုတ်ခတ်ပြောဆိုသွားတယ် ရှင်ဒီအတိုင်းထွက်သွားရင် ပြီးရောလား”

အသည်းကွဲသူက

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) * ၆၅

နိမ့်ရှမ်းက

“သူများကို ပုတ်ခတ်ပြောဆိုတဲ့အတွက် ကိုယ့်လျှာကိုဖြတ် ခစ်ပါ”

အသည်းကွဲသူက

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါလုပ်ရမှာလား”

နိမ့်ရှမ်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မက ထင်းလိုဂိုဏ်းရဲ့လက်ျာရံပါ ဒါကြောင့် လုပ်ခွင့် ရှိပါတယ်”

အသည်းကွဲသူက

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ငါ့ကို တိုက်ခိုက်မလို့ ဟုတ်လား”

နိမ့်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ပြောတာကို မလိုက်နာရင် လိုက်နာအောင်လုပ်ရပါ သိနိမ့်မယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

အသည်းကွဲသူက ရယ်မောလိုက်၏။

“သိုင်းပညာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ဝေမင်းကလွဲလို့ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီးပါဘူး”

နိမ့်ရှမ်းက လက်ဝါးကို မြှောက်လိုက်လေ၏။

“ရှင်အယူအဆ အခုအချိန်ကစပြီး ပြောင်းဖို့ကောင်းပြီ”

အသည်းကွဲသူက လုံးဝဂရုမပြုပါ။

“မင်းဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်က ညာညာတာတာ သဘောထားပါမယ်”

နိမ့်ရှမ်းက မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

၆၆ ❀ ပိုးကျော်သူ

သူမသည် ရှေ့သို့ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လေ၏။

အသည်းကွဲသူက ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလိုက်လေ

၏။

နိမ့်ရှမ်း၏ လက်ဝါးက အလွန်လျင်မြန်စွာ ထိုးဖောက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၍ ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

သူသည် ရှောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်မရပါ။

လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကမန်းကတန်း ခံလိုက်လေ၏။

“ဖြန်း... ”

အသည်းကွဲသူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် လက်ချောင်းရာ ငါးထင်းခနဲပေါ်လာလေ၏။

အကြောင်းမှာ နိမ့်ရှမ်းအသုံးပြုလိုက်သော သိုင်းကွက်မှာ လက်ဝါးဖျံသိုင်းကွက်ဖြစ်၏။

အသည်းကွဲသူက လက်ဖြင့် ကာပေးလိုက်သော်လည်း သူ့ညာဘက်ပါးပေါ်တွင် အရိုက်ခံလိုက်ရလေ၏။

ဧည့်ပရိသတ်များတို့သည် သဘောကျစွာဖြင့် ချီးကျူးကြလေ၏။

နိမ့်ရှမ်းက နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။

“ရှင်က မိန်းမတွေကို အထင်မသေးရအောင် ဆုံးမလိုက်တာ ဒါကြောင့် ကျွန်မက အင်အားကို မသုံးလိုက်ဘူး... နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် သွားပါကျွတ်ထွက်အောင် ရိုက်ပစ်မယ်...”

အသည်းကွဲသူက ဤကဲ့သို့အဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသဖြင့် ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်လာလေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၆၇

“မိန်းမယုတ် သေပေတော့...”

သူသည် ရှေ့သို့တိုး၍ လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အားမာန်ပြင်းထန်လှပေသည်။

နိမ့်ရှမ်းက နောက်သို့ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း အားမာန်ပြည့်ဝနေ၏။

“ဝုန်း...”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းစီ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

မည်သူကမှ အသာမရလိုက်ပါ။

ဧည့်ပရိသတ်များသည် သူတို့၏အတွင်းအားကို အံ့သြထိတ်သန့်ကုန်ကြလေသည်။

အသည်းကွဲသူသည် မိမိ ရင်ဆိုင်နေရသော အမျိုးသမီးမှာ အမင်းထက် မညံ့ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခေတ္တမျှသာ နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

အသည်းကွဲသူသည် သူ၏အတွင်းအားကို အထင်သေးထားလက်ဝါးဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပြောင်းလဲကာတိုက်ခိုက်နေ၏။

နိမ့်ရှမ်းမှာမူ အတွင်းအားပြည့်ဝသည့်အပြင် သူမ၏ သိုင်းကွက်မှာလည်း အလွန်လျှို့ဝှက်နက်နဲသောကြောင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ သူမသည် တိုက်စစ်ကို အလေးထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ဤသို့ဖြင့် သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ကျော် အထိယှဉ်ပြိုင်လာလေသည်။

နိမ့်ရှမ်းက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

သူမ၏ သိုင်းကွက်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ လိုက်လေသည်။

သူမ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာလေသည်။

သူမ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပို၍လေးနက်ပြီး ထိရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

အသည်းကွဲသူက ပို၍အရေးနိမ့်လာလေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့သည် ဟန့်တားရန် အကြိမ်ကြိမ် ပါးစပ်ဖာလိုက်ပြီး ပါးစပ်ပြန်လည်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် နိမ့်ရှမ်း၏ လက်ဝါးတစ်ဖက်သည် အသည်းကွဲသူ၏ရင်သို့ လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် အသည်းကွဲသူသည် သူမ၏တိုက်ခိုက် လာသော လက်ဝါးကို မည်သို့ခုခံရမန်းမသိဘဲ ကြောင်၍ ကြည့်နေ၏။

နိမ့်ရှမ်း၏လက်ဝါးသည် အသည်းကွဲသူ၏ ရင်သို့ထိလှုပ်ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် ရှောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်မရလိုက်ပါ။

“ဝုန်း”

သူမ၏လက်ဝါးသည် အသည်းကွဲသူ၏ရင်သို့ တည့်မတ်စွာ ရိုက်မိသွားသည်။

အသည်းကွဲသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အနောက်ဘက်သို့ လွင့်

သွားလေသည်။

သူ၏ပါးစပ်ထဲမှ သွေများအန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

နိမ့်ရှမ်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူမသည် ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန့်ပြင်လိုက်ရာ

“ခဏ”

ကျင်းရှူးရသေ့က ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

နိမ့်ရှမ်းက သူမလက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ကျင်းရှူးရသေ့က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သူကို မသတ်သင့်ဘူးဟုတ်လား”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“သူမှာ သေလောက်တဲ့အပြစ်ရှိပါတယ်ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ ဝိုဏ်းချုပ်မျက်နှာကို ထောက်ပြီး သူ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

နိမ့်ရှမ်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး အမိန့်အတိုင်းပါ”

သူမသည် မိမိနေရာ ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။

ဧည့်ပရိသတ်များတို့သည် သူမ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော သိုင်းကွက်ကိုကြည့်ကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေကြလေတော့သည်။



ရုပ်ထွေးသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

ထင်းလုံဂိုဏ်းဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားသည် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အသစ်တည်ထောင်လိုက်သော ထင်းလုံဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သူ ဝေမင်းတစ်ယောက် ယနေ့တိုင် သေသည်ရှင်သည်ဟု မသိရဘဲ ပဟေဠိသဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်မရှိသော်လည်း ထင်းလုံဂိုဏ်း၏အရှိန်အဝင်သည် တစ်နေ့ကခြား တိုးတက်လာလေသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ အေးချမ်း တည်ငြိမ်လာသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။



လရောင်သည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ဝိညာဉ်တောင်ကြား သည် ထင်းလုံတောင်ကြားဟု အမည်ပြောင်းထားသည်။

အလွန်လှပပြီးနေထိုင်ချင်စဖွယ်ကောင်းသော အခန်းတစ်ခု၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်အနားတွင် ထိုင်လျက် အရောင်အား ငေးမောကြည့်နေ၏။

သူမ၏တိုးညှင်းသော သက်ပြင်းချသံသည် တိတ်ဆိတ်သော ဉာဏ်ကို ဖြိုခွဲနေ၏။

ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဖွင့် ခဲ့သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် မိန်းကလေး၏အနီးသို့ လျှောက်လာလေသည်။

လူငယ်သည် မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်များ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍

၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“မမခွမ်း ငိုနေပြန်ပြီလားဗျာ”

ရှောင်ခွမ်းက နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ကျိမေ ငါကမင်းကိုမလာပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ကျိမေက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မမခွမ်းရယ် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး မမဆီကို မလာဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မမခွမ်းက ကျွန်တော့်ကို တော်တော်မှန်းသလားဟင်”

ရှောင်ခွမ်းက

“ငါက မမှန်းပါဘူးကွယ် ဒါပေမယ့် မင်းက မလာသေးဘူး”

ကျိမေက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“မင်းဟာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးပြီ ဒါကြောင့် မင်း မသွားကို အရင်လိုမလာသင့်ဘူး”

ကျိမေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မမခွမ်းရယ် ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကို သိမှမသိဘဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“မင်းကို ငါ ဘာသိရမှာလဲ”

ကျိမေက

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၇၃

“စေ့စပ်ပေးတာက ဖေဖေပါ”

ရှောင်ခွမ်းက

“မင်းက သဘောမတူလို့လား”

ကျိမေက

“သဘောမတူဘူးလို့လည်း ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သဘောတူတယ်လို့လည်း မပြောခဲ့ပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မေကူးဟာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ကျိမေက

“မေကူးဟာ တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က လက်ခံလိုက်တာပါ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဆွေမင်းတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ကျိမေက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူ့ကို မပြောပါနဲ့ဗျာ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တည်းက သူ့ကို ကြောက်တယ်”

အခန်း၏ရှေ့ဘက်တွင် သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

ခြေလှမ်းသံများ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားလေသည်။

အခန်း၏နောက်ဘက်တွင် သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်
ပေါ်လာသည်။

ခြေသံတစ်ခုလည်း တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားလေတော့သည်။



ရှောင်ခွမ်းက မဲ့ပြီးပြီလို့လိုက်သည်။

“မင်းက မဆင်မခြင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံး မင်းကိုမုန်းသွားလိမ့်မယ် မနက်ဖြန် မင်းက သူ
တို့ရဲ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုလုပ်ကြည့်မလဲဆိုတာ ငါ သိချင်လိုက်တာ”

ကျီမေက တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာမှ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူကို ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်
ရှိတယ် သူများ မုန်းသည်ဖြစ်စေ ချစ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်
မမူနိုင်တော့ဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက မျက်နှာထား စာညှိကြည့်သွားလေသည်။

“ဒီမှာ ကျီမေ မင်းအဖေဟာ သေသလား ရှင်သလား
ခုထိမသိရသေးဘူး သူများနဲ့ချိန်းဆိုထားတဲ့ ထိုက်စန်းတောင်မှာ
တွေ့ဆုံရမယ့်နေ့ကို မင်းအဖေ ပြန်မလာနိုင်ရင် မင်းသွားရလိမ့်မယ်၊
အခုတော့ မင်းဟာ အဖေရဲ့တာဝန်ကို လုံးဝစိတ်ထဲမှာမရှိဘဲ မိန်း

၇၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ကလေးကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်မင်းဟာ ဝေမင်းရဲ့သားလို့
ပြောရမှာတောင် ငါ ရှက်လာပြီ”

ကျီမေ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်လာလေ
သည်။

“ရှောင်ခွမ်းက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးမှန်းသိပါတယ်
စောင့်ကြည့်ပါ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးလာလိမ့်မယ်
ညဉ့်နက်ပြီ အိပ်ပါတော့နော်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အခန်းထဲမှ
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် ကျီမေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်
ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ငါ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး ငါ အနားယူမယ့်
နေရာကို ရှာဖွေသင့်ပြီထင်တယ်”

ကောင်းကင်ပေါ်၌ တိမ်တိုက်တစ်ခု ရွေ့လျားသွားပြီး
လဝန်းကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးရိပ်များ လွှမ်းမိုးလာလေသည်။



ထင်းလုံကျုံး

ထင်စန်းတောင်

ထင်စန်းတောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍ သာယာနေ၏။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ထင်စန်းတောင်ဆီသို့ ခြေ

လှမ်းတစ်လှမ်းချင်း လှမ်း၍သွားနေ၏။

ယင်းမိန်းကလေးမှာ ထင်းလုံဂိုဏ်းဌာနချုပ်မှ ထွက်ခွာလာ
သော ရှောင်ခွမ်းဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းသည် သေသည်ရှင်သည်ဟု သတင်းအစအနပင်
မရသေးပါ။

အချိန်ကာလက အတော်ကြာလာပြီဖြစ်၍ ဝေမင်းအသက်
ရှင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါဟု ယူဆမိလေသည်။

ယင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သတ်ပြီး သူမ၏အသည်းနှလုံးကဲ့
မအက်မတက် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

၇၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ထို့ပြင် ကျိမေက မကြာမကြာ သူမအား လာရောက်၍
နှောင့်ယှက်သကဲ့သို့ ကြည့်နေ၏။

သူမသည် ထင်းလုံတောင်ကြားတွင် ဆက်လက်နေရန် မသင့်
ဟု ယူဆမိသဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူမသည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းဝေးပြီး ဘဝက မရေရာသော
ကြောင့် ယင်းကဲ့သို့ ထွက်လာခြင်းမှာလည်း သူမအတွက် နားအေးပါး
အေးနေထိုင်ရန် နေရာတစ်ခု လိုက်လံရှာဖွေရန်ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် မူလက သာသနာ့ဘောင် သီလရှင်တစ်ပါးဖြစ်
သည်။

ဆရာသမားဖြစ်သူ ရှိမေသေဆုံးသွားသည့်နောက် လူဝတ်
လဲကာ ဝေမင်းနှင့်အတူတူ ထွက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခု သူမသည် သာသနာ့ဘောင်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်
ရန်မှအပ အခြားနေရာကို စဉ်းစားမရပါ။

ထို့ကြောင့်

သူမသည် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်ရင်း ထင်စန်းတောင်သို့
ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။



ရှောင်ခွမ်းသည် ထင်စန်းတောင်သို့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်
ရင်း

“ခေါင်”

ကြည်လင်သော ခေါင်းလောင်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

သူမ၏ရှုပ်ထွေးသော အတွေးများသည် ရုတ်ခြည်း ပျောက်
ကွယ်သွားပြီး သာယာသော ခေါင်းလောင်းသံတက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်
သည်။

အနီရောင် အုတ်နံရံ ခြံရံထားသော ဘုရားကျောင်း
တစ်ကျောင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဘုရားကျမ်းစာကို အသံကြည်လင်စွာဖြင့် ရွတ်ဆိုနေသည်ကို
လည်း တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဘုရားကျမ်းစာ ရွတ်ဖတ်သော အသံသည် အလွန်ကြီးမား
သော အင်အားတစ်ခု ထင်ရလောက်အောင် သူမ၏ဆောက်တည်၍

❶ ❶ မိုးကျော်သူ

မရသော စိတ်အစဉ်ကို ချက်ခြင်းပင် တည်ငြိမ်အေးမြသွားလေသည်။
သူမ၏ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။
ဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်သွား
လေသည်။

အနီးသို့ ရောက်ရှိတော့မှ ထိုဘုရားကျောင်းသည် အလွန်အို
မင်းပြီးပြီလဲနေသော ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်
ရလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် ဘုရားကျောင်း၏ တံခါးဘောင်ပေါ်မှဆိုင်
ဘုတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မူလဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် 'ဗုဒ္ဓကျမ်းဘုရားကျောင်း' ဟုရေး
သားထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်

၎င်းစာလုံးများသည် မှေးမှိန်လျက်ရှိနေ၏။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က မြေဝါဖြင့်

"ခရေပန်းဘုရားကျောင်း"

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အရေးသားမှာလည်း အားမာန်ရှိသည်ဟု တွေ့ရသည်။

သူမသည် ရင်ထဲတွင် သံသယရှိနေသော်လည်း ဘုရား
ကျောင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

ကျောင်းခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ရှုပ်ပွ၍ ပျက်စီးနေ၏။

ငှက်နှင့်လင်းနို့များ၏ မစင်များသည် ကြမ်းပေါ်တစ်ခုလုံး
ခြေနင်းစရာ မရှိအောင်ပြည့်နှက်နေ၏။

အခြေအနေအရ လူသူနေထိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို မြင်ကွင်းက

ထောက်ပြနေ၏။

သူမက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

အကယ်၍ လူသူနေထိုင်ခြင်းမရှိလျှင် ဘုရားကျမ်းစာ ရွတ်
ခတ်သံက မည်သည့်နေရာက ပေါ်လာပါသနည်း။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် သံသယကို ပိုက်ကာ အတွင်းဘက်သို့
လျှောက်သွားလေသည်။

ဘုရားကျောင်း၏ နောက်ဘက်တံခါးမှ ထွက်လိုက်သော
အခါ ခရေပန်းများ အစီအရီ စိုက်ပျိုးထားသော မြေပြန့်တစ်ခုကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အိုမင်းသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ခရေပန်းများကို
လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်ကာ ခရေပန်းပင်အောက်တွင် ထိုင်လျက် သူ၏
ချက်နှာပေါ်တွင် အဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်သော ပြုံးရောင်သန်းနေ၏။

သူ့အား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်ရွယ်
ချက်ဖြင့် ပြုံးနေခြင်းဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်သည်။

သူမက အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံးမြဲပြုံးနေသည်။

ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက်။

အတန်ကြာတော့မှ သူမက စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ဂါရဝပြုပါတယ် ဘုန်းကြီး"

ရှောင်ခွမ်းက စိတ်တိုလာလေသည်။

သူမသည် လက်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ပန်းကို တွန်းလိုက်
သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန် လေးလံနေသဖြင့်

၁၂ ★ မိုးကျော်သူ

အနည်းငယ်မျှ ရွှေသွားခြင်းမရှိပါ။

သူမက ပို၍ စိတ်တိုလာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးအား တအားတွန်းလိုက်လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ပက်လက်လန် လဲသွားသည်။

သို့သော်

ပုံဟန်မပျက် ပြီးမြဲ ပြီးနေ၏။

ရှောင်ခွမ်းက ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူမသည် အတွင်းအားကို စုစည်းလိုက်ပြီး လက်ဝါးနှင့်ရိုက်

ရန် အပေါ်သို့မြှောက်လိုက်ရာ

“မရိုက်နဲ့”

ခရေပန်းပင်ကြားမှ လူတစ်ယောက်အော်သံကို ကြားလိုက်လေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက လက်ဝါးကိုပြန်လည် ရုတ်သိမ်းလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်က ခရေပန်းပင်ကြားမှ ထွက်လာလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏ရုပ်သွင်သည် မြေပေါ်၌လဲနေသော ဘုန်းတော်ကြီး

၏ ရုပ်သွင်နှင့် ရွေးမရအောင်တူလှပေသည်။

ခြားနားသည်မှာ ၎င်းလူမှာ ဆံပင်ရှည်ထားပြီး သာမန်သူ

အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုလူ၏လက်ဝါးပေါ်တွင် ခရေပန်း

ရှိနေ၏။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ★ ၁၃

ထိုလူသည် လဲနေသော ဘုန်းတော်ကြီးအား ပြန်လည်ထူထားလိုက်သည်။

“ဒါက ကျောက်တုံးနဲ့ထွင်းထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ရုပ်သွင်ပါ

ကျုပ်က သုံးနှစ်လုံးလုံး အချိန်ယူပြီး ထုထားတာ ပျက်စီးသွားရင်

တော့ အတော်နဲ့မျှောဖို့ကောင်းတယ်”

ယခုမှ ရှောင်ခွမ်းသည် ထိုဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကျောက်နှင့်

ထွင်းထားသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ပို၍အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး၏လက်ဝါး

ပေါ်တွင်ရှိနေသော ခရေပန်းများမှာလည်း ကျောက်ဖြင့်ထွင်းထားခြင်း

ဖြစ်သည်။

ထိုလူက ရုပ်ထုကို ပြန်လည်တည့်မတ်ပြီးမှ

“ဒကာမလေးက ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်မ တောင်အောက်ကနေလာတာပါ”

၈၄ ❀ ပိုးကျော်သူ

ရှောင်ခွမ်းက ဖြေလိုက်ပြီးမှ ထိုလူ၏လေသံမှာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ လေသံဖြစ်သည်ကို အံ့သြမိလေသည်။

“ရှင်က ဘုန်းတော်ကြီးမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒကာမလေးလို့ ခေါ်တာလဲ”

ထိုလူက

“ကျုပ်က ဘုန်းတော်ကြီးပဲဘုန်းတော်ကြီးလေသံပြောမှာပေါ့”

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အားကြည့်၍ မယုံကြည်စွာဖြင့်

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာကြောင့် သင်္ကန်းဝတ်မထားတာလဲ - နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကတုံးမတုံးတာလဲ”

“သာသနာ့ဘောင်ဝင်တဲ့ လူတိုင်းဟာဘာကိုဝတ်ရတာလဲ ကတုံးတုံးရမယ်ဆိုတာ စည်းတမ်းရှိသလား”

ထိုလူ၏စကားမှာ သဘာဝကျသည်ဖြစ်သဖြင့် ရှောင်ခွမ်းပြီးလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်ရဲ့ဘွဲ့အမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

ထိုလူက မျက်လွှာပင့်လိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့ဘွဲ့နာမည်က ခရေပန်းပါ”

ရှောင်ခွမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သာသနာ့ဘောင်က လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့်နာမည်ကို ဘွဲ့အမည်အဖြစ် အသုံးပြုရတာလဲ”

“ခရေပန်းမည်ပဲမှည့်မှည့် စိတ်ကသာ အဓိကပါနာမည်ကို လူလေးစားအောင်မှည့်ပြီး စိတ်ကယုတ်ညံ့နေရင် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှာလဲ”

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၇) ❀ ၈၅

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အား ကျောက်ရုပ်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီကျောက်ရုပ်ထုထားတာ ဘာသဘောလဲ ”

ခရေပန်းက

“ကျုပ်ကတော့ ဘုရားပုံထုထားတာပဲ ဘုရားရဲ့မျက်နှာတော်ကိုမမြင်ဘူး ကိုယ့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ထုလိုက်တာပေါ့ ”

ရှောင်ခွမ်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရှင်က ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးတတ်တယ်”

ခရေပန်းက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒကာမလေး ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မဒီကိုလျှောက်လာရင်း ရှင်က ဘုရားကျွမ်းစာကိုဖတ်သံကြားလို့ လာခဲ့တာပါ”

ခရေပန်းက အံ့သြသွားသည်။

“ငါ့ရဲ့ ဘုရားကျွမ်းစာဖတ်သံကိုကြားတယ် ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က ဖတ်တာ ဟုတ်ပါတယ်မင်းကြားနိုင်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကအံ့သြမိလို့ပါ”

ရှောင်ခွမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အသံက အတော်ကျယ်သားပဲ နားရှိတဲ့လူအားလုံး ကြားနိုင်ပါတယ်”

ခရေပန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘုရားစာကို ရွတ်ဖတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာသာရွတ်ဖတ်တာပါမင်းကကြားတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က မအံ့သြဘဲမနေနိုင်ပါဘူး”

၈၆ ❀ မိုးကျသု

သူသည် ရှောင်ခွမ်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကြည့်ရတာ သာသနာ့ဘောင်နဲ့ အလွန်နီးစပ်ပုံရတယ်”
သူက ပြီး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်းမှာ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ဖို့ ပါရမီရှိတယ်လို့ ကျုပ်ပြောရဲတယ်”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ အခုလာတာက အလွန်အေးချမ်းတဲ့ နေရာလိုက်ရာပြီး ဘဝကို ဘုရားမှာပဲ အပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

ခရေပန်းက မျက်မှောင်ကြိတ်သွားသည်။

“လောကပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွေ တကယ်ဖြတ်နိုင်လဲလား”

ရှောင်ခွမ်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဖြတ်နိုင်ပါတယ်”

ခရေပန်းက

“ဒီနေရာမှာ ကျယ်လည်းကျယ်တယ် အေးလည်းအေးချမ်းတယ် မင်းက သဘောကျမယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ နေထိုင်ဖို့ ကျုပ်က ကြိုဆိုပါတယ်”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မကတော့ သဘောကျပါတယ် ဒါပေမယ့် ရှင့်က အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေမလားလို့”

ခရေပန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၇) ❀ ၈၇

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒီနေရာလည်း ကျုပ်ပိုင်တဲ့နေရာမှာ မဟုတ်ဘူး ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် နေထိုင်နိုင်ပါတယ်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ခရေပန်းပင်ကြားမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟေ့လူ ဘုန်းကြီး သူက မင်းကိုအနှောင့်အယှက် မပေးပေမယ့် ငါကတော့ပေးမှာပဲ”

ထိုအသံသည် ရှောင်ခွမ်း၏အနီးတွင် ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက ကမန်းကတန်း နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သူက လက်ခါးဖြင့်ရိုက်ထုတ်ပြီးမှ ဆံပင်ဖြူဖွေးသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ယင်းကဲ့သို့ ရိုက်လိုက်သည်မှာ အလွန်မှားသည်ကို တိရိစ္ဆာန်သော်လည်း ပြန်လည်ရပ်သိမ်းရန် အချိန်မမီတော့ပါ။

သို့သော် ထိုအဘိုးအိုသည် သူမ၏ပန်းပေါ်သို့ ရိုက်မိသွားသည် သို့သော် အဘိုးအိုက သိပ်မသိလိုက်သကဲ့သို့ ခရေပန်းအား ပြီးပြလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ မင်းက ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ခရေပန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ငါက လူတစ်ယောက်ကိုရဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း ငါက လာပြီး ဒုက္ခပေးပြန်ပြီ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကလေးက အတော့်ကို ပါရမီပြည့်တဲ့ကလေးပါ မင်းတို့

၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ရဲ့တံရားပွဲပါဝင်ဖို့ဆိုတာ နှမြောစရာမကောင်းဘူးလား”

ခရေပန်းက

“ဒီမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်က အလွန်ခိုင်မာပါတယ်။

နောက်ပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရွတ်ဖတ်တဲ့ ကျမ်းစာကိုလည်း ကြားနားတယ် ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ သူငယ်မလေးမင်းက ဘာဖြစ်လို့ သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်နိုင်တာလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့စိတ် ဆောက်တည်လို့ မရလို့ပါ”

အဘိုးအိုက ပြုံး၍ စာရွက်တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကလေးမဟာ စိတ်ဝေဒနာ ဖြစ်နေပါတယ် ဒီဝေဒနာက ကုဖို့ ကျုပ်က ဆေးတစ်မျိုးပေးလိုက်ပါမယ်”

ရှောင်ခွမ်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို ငေးငိုင်း၍ နားထောင်နေသည်။

အဘိုးအိုပေးလာသော စာရွက်လည်း တွေဝေစွာဖြင့် လှူလိုက်သည်။

သို့သော် စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားသောစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သူမက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်

“အဘ ဒါက တကယ်ပဲလား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဘဝသံရာသီကျော်(၇) ❀ ၈၉

“ကျုပ်က အသက်ကြီးပြီမင်းတို့ကို လိမ်ပြောပါမလား”

ရှောင်ခွမ်းက အဘိုးအို၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များဝဲလျက်။

“အဘ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒီသတင်းကြားရတာ ကျွန်မသိပ်ကို ဝမ်းသာနေပါတယ်”

အဘိုးအိုက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ဆံပင်ကို ယုယစွာပွတ်သပ်ပေးသည်။

“သွားပါ မိန်းကလေးမင်းမှတ်ထားဖို့က ဉာဏ်ကိုများများ သုံးပါသံယောဇဉ်ကို လျှော့လိုက်ပါ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ တစ်နေ့တော့ ကပ်ဆိုက်လာလိမ့်မယ် ကပ်ဆိုက်တဲ့လူတွေကလည်း တော်တော်များလိမ့်မယ်ဒါကြောင့် ကုသိုလ်များများလုပ်ပါဒါမှမင်းရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ရမယ်လို့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်”

ခရေပန်းက အဘိုးအိုအား အပြစ်တင်လိုက်သည်။

သူသည် ရှောင်ခွမ်း လွတ်ကျသွားသော စာရွက်ကိုကောက်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

စာရွက်ပေါ်၌

“ဝေမင်း မသေသေးပါ အခုမှိုးကြီးလိုက်တဲ့မှာ ပိတ်မိနေတယ် အမြန်ဆုံးသွားကယ်ပါ”

ခရေပန်းက သူ့အားမော့ကြည့်သည်။

“ဒီမိန်းမလေးကဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိတယ် ဟုတ်

၉၀ * မိုးကျော်သူ

လား”

အဘိုးအိုက

“မင်းယ့်ချင်ယ့် မယ့်ချင်နေ ကျုပ်က သူ့အကြောင်းကို

အတတ်ဟောပြောနိုင်တယ်”

ခရေပန်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကို မပြောပါနဲ့ဗျာ”

အဘိုးအိုက

“တခြားလူရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ဟောနိုင်ချင်မှ ဟောနိုင်မယ် ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ လူအားလုံးတော့ ဟောနိုင်ပါတယ်”

ရှောင်ခွမ်းက အဘိုးအိုအား အံ့သြစွာဖြင့်မော့ကြည့်လိုက်၏။

“အဘက ထင်းလုံကျူ ဖြစ်နေမလား”

အဘိုးအိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းအတော် ဉာဏ်ကောင်းတယ် မင်းကံသာ မပြောရင် ကျုပ်နာမည်တောင် ကျုပ်မေ့နေပါပြီ”

ရှောင်ခွမ်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဒူးထောက်၍ ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“တပည့်တော်မ ဂါရဝပြုပါတယ်”

ထင်းလုံကျူက သူမအား ဖေးမယူလိုက်သည်။

“သူတို့အကြောင်း ငါအားလုံး သိထားပါပြီ”

သူသည် သက်ဖြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ထင်းလုံဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ကာ ကျုပ်သဘောမကျဘူး ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုလည်း မချုပ်ချယ်ချင်ဘူး ဝေမင်းကိုလည်း တွေ့

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၇) * ၉၁

ရင် အစစ အရာရာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်ပါလို့ ပြောလိုက်ပါ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါမယ်”

ထင်းလုံကျူက

“ထင်းလုံဂိုဏ်းဟာ အတိအလင်းတည်ထောင်ဖို့ ကြေညာလိုက်ပြီပဲ ကျုပ်က မတားတော့ပါဘူး ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကြိုတင်ပြောပါရစေ ထင်းလုံဂိုဏ်းဟာ တစ်ချိန်တော့ ကျော်ကြားပါလိမ့်မယ် နောက်တော့ ပြိုကွဲပျောက်ပျက်သွားမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သတိထားဖို့ပါပဲ”

ရှောင်ခွမ်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အဘက ကြိုတင်ကာကွယ်ပေးလို့ မရဘူးလား”

ထင်းလုံကျူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒါကံတရားပါ ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“အဘမှာ မိတ်ဟောင်းတစ်ယောက် ဟိုင်နန်ကျွန်းမှာ ရှိပါတယ် အဲဒါ”

ထင်းလုံကျူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကိုလည်း ကျုပ်သိပြီးသားပါ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကျမ်းကြောင့် သူ့ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပါတယ်”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မတို့အားလုံး အဘကို ကြည်ညိုလေးစားပါတယ် တွေ့လည်းတွေ့ ချင်ပါတယ် အဘက လိုက်ခဲ့ပါလား”

ထင်းလုံကျူက လက်ကာပြလိုက်သည်။

၉၁ ❀ မိုးကျော်သူ

“တော်ပါပြီကျုပ် သံယောဇဉ်အားလုံး ဖြတ်ထားပါတယ်
နောက်ထပ် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“မိုးကြိုးလိုက်ရုံထဲမှာ ဝေမင်း ပိတ်မိနေတယ်ဆိုတော့ လေ
တွေက အတော်ပြင်းထန်တဲ့အတွက် မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး”

ထင်းလုံကျူက

“လိုက်ရုံထဲမှာ ကုဝေတစ်ယောက် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေ
တယ်ဝေမင်းက ဘုမသိဘမသိနဲ့ဝင်သွားတော့ သူ့ရဲ့ ကြံ့ခွာမို့
လေ”

သူကပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဒီနေ့မှရွေးပြီး မင်းဆီကိုလာတာအဓိပ္ပာယ်ရှိလို့ပါ။”

ခရေပန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“တာအဓိပ္ပာယ်လဲ ငါ့ဆီမှာ လေနိုင်တဲ့ပုလဲကို လိုချင်နေလို့
မဟုတ်လား”

ထင်းလုံကျူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာဘုန်းကြီးယုတ်မင်းဟာ ဘယ်သူနဲ့မှမတည့်ဘူး”

ဒီမိန်းကလေးကျမှ မင်းသဘောကျတယ်မဟုတ်လား”

သူက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

“ပေးစမ်းပါ”

ခရေပန်းက

“မင်းက လောဘတော်တော်ကြီးပါလားကိုယ့်မှာ ပစ္စည်း

အများကြီးရှိရက်နဲ့ ငါ့ဆီကပစ္စည်းကိုပဲ လိုချင်နေတယ်”

ထင်းလုံကျူက

၁၀၁ သံရာသီကမ္ဘာ(၇) ❀ ၉၃

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာကျုပ်ဒီနေ့မှလာတယ်ဆိုတော့ အားလုံး
ကလာပြီး နှောင့်ယှက်လို့ ငါ့မှာဝမ်းသာရမလို့လို့ ဝမ်းနည်းရမလို့လို့
ဖြစ်နေပြီဗျာ”

ထင်းလုံကျူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးဟာ ဝဋ်ကြွေးမကုန်သေးလို့ပါ တစ်နေ့
မင်းဆီကို ရောက်ကိုရောက်လာစေရမယ်”

ထင်းလုံကျူက ရှောင်ခွမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ နောက်လာမယ့်ဆရာကို ဂါဝရ ပြုလိုက်ပါဦးလေ။”

ရှောင်ခွမ်းသည် ခရေပန်းရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်သည်။

“တပည့်တော် ဂါဝရပြုပါတယ်ရှင်”

ခရေပန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ”

သူသည် ထင်းလုံကျူဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းကတော့တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့လူပဲကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကြံတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ရှိသမျှဒုက္ခကို ငါ့အပေါ်ဘာကြောင့် ပုံရ
တာလဲ”

ထင်းလုံကျူက သူ၏စကားကို အဖြေမပေးဘဲ ရှောင်ခွမ်း
ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီးမင်းက ဝေမင်းနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့
တပည့်တစ်ယောက်လို့ မယူဆရတော့ဘူး”

ရှောင်ခွမ်းသည် ထင်းလုံကျူ၏သဘောကို နားလည်လိုက်
သည်။

သူမ၏နေရာကို မြင့်တင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၉၄ ❀ မိုးကျော်သူ

နောင်အခါတွင်ဆိုလျှင် သူမနှင့် ဝေမင်းတို့မှာ တန်းတူရည်တူ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူမသည် ယင်းသဘောကို နားလည်လိုက်သောအခါ ပါးပြင် တစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည်။

ခရေပန်းက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကို မှာကြားချင်တာက အသတ်အဖြတ်ကို ရှောင်နိုင် သလောက်ရှောင်ပါ နုလာဘကို ရှောင်နိုင်သလောက်ရှောင်ပါ ဝဋ်ကြွေးကုန်ရင် ငါ့ဆီကို အမြန်ဆုံးပြန်လာပါ”

ရှောင်ခွမ်းက ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တပည့်တော် မှတ်ထားပါမယ်”

ခရေပန်းက ထင်းလိုကျူအား လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မင်းဒီမှာစကစောင်ဦး”

သူက ရှောင်ခွမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ရှောင်ခွမ်း မင်းငါ့ နောက်လိုက်ခဲ့”

သူသည် ရှောင်ခွမ်းအားခေါ်၍ ခရေပန်းပင်ကြားသို့ ဝင် ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၉၅

အချိန်ကာလကို ခြောက်လခန့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည့် အချိန်ဖြစ်လေသည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က အဖြစ် အပျက်ဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းသည် မိုးကြိုးလိုက်ကုတ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေမင်းသည် နောက်ဆုံး လိုက်ကုတ်မှ ထွက်လာမည်အပြု တွင် လိုက်ကုတ်၏အတွင်းဘက်၌ လူသံများကြားလိုက်ရသဖြင့် သူသည် စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်လာကာ အတွင်းဘက်သို့ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

လိုက်ကုတ်၌ သီလရှင်ကြီးနှစ်ပါး လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ ရလေသည်။

ထို့အပြင် မိန်းကလေးများ(၁၀)ယောက်ခန့် ရှိနေသည်ကို လည်း အံ့သြစွာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

၉၆ ★ မိုးကျော်သူ

ထိုသီလရှင်နှင့် မိန်းကလေးတို့မှာ အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့် လိုက်လံထဲ၌ လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

သူသည် မိန်းကလေးများအား စိစစ်ကြည့်သောအခါ ၎င်းတို့မှာ အားအင်ကုန်ခန်းနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

သူသည် အတွင်းအားဖြင့် ကုသပေးနေသောကြောင့် အပြင်သို့ ထွက်ရန်ပင်မေ့လျော့နေ၏။

သူသည်မိန်းကလေးနှင့်သီလရှင်တို့အား ကုသပေးပြီးသောအခါ မိုးကြိုးဝိုက်သို့ လေပွေတစ်ချက် တိုက်ခိုက်လာသည်နှင့်ကြုံတွေ့ရလေသည်။

သူသည်လိုက်လံထဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် အမျိုးမျိုးကြိုးစားနေသော်လည်း မည်သို့မှ ထွက်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။

နောက်ဆုံး သူသည်လိုက်လံထဲ၌ ပိတ်မိသွားလေသည်။

ထိုအချိန် မိန်းကလေးများတို့သည် အင်အားပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးလာပြီဖြစ်သည်။

သီလရှင်နှစ်ပါးကလည်း ကောင်းမွန်စွာ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာပြီဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းသည် လိုက်လံရှေ့တွင် လေပွေများပိတ်ဆို့နေသဖြင့် အခြားထွက်ပေါက် ရှိမရှိကို လိုက်လံရှာဖွေနေ၏။

ထို့ကြောင့်

သူသည် လိုက်လံထဲ၌ လိုက်လံရှာဖွေကြည့်ရာ နောက်ဆုံး လိုက်လံရှာဖွေနေသောအခါတွင် ထွက်ပေါက်တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

ဝေမင်းသည် ဝမ်းသာသွားသည်။

၁၀၁ သံသရာသိုင်းကျွန်း (၇) ★ ၉၇

သူသည် သီလရှင်နှစ်ပါးနှင့် မိန်းကလေးတို့အား ထိုထွက်ပေါက်မှ ခေါ်ဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုနေရာသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး မီးဖိုဆောင်ပစ္စည်း အစုံအလင်ရှိသည့်အပြင် သောက်ရေနှင့် အစာရိက္ခာများ စုပုံနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝေမင်း အံ့သြသွားသည်။

“ဒီလိုက်လံထဲမှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုနေရာမျိုး ထားရှိပါလိမ့်” သီလရှင်ကျလိန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

ဝေမင်းက ဆက်မေးလျှင် အကြောင်းမထူးမှန်း သိလိုက်သဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်လေသည်။

သူသည် ဝါးခေါင်းအုံတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ရွှေလျားကြည့်ခေါင်းအုံအတွင်းဘက်၌ ပစ္စည်းအချို့ လွင့်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လေသည်။

ထိုပစ္စည်းများတွင် ရွှေရောင်ဘူးကလေး တစ်ဘူးနှင့်ပန်းချီထားချပ်တစ်ခု လိပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် ရွှေဘူး၏အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေဘူးထဲ၌ အနီရောင်ဆေးလုံး အနည်းငယ်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်

ပန်းချီကားချပ်၏ အောက်နားတွင်

“လီအင်းချင်း ”

ဟုရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

၉၀ ❀ မိုးကျသု

ဝေမင်းသည် လီအင်းချင်းက မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုမသိ
လိုက်ပါ။

သူသည် ထိုပန်းချီကားချပ်၏ ရုပ်ပုံတော်ကို စိတ်ဝင်စားမိ
လေသည်။

မယ်တော်၏လက်များမှာ စုစုပေါင်း(၁၀၈)ခုရှိသည်ကိုတွေ့
ရလေသည်။

ထိုလက်ပေါင်း(၁၀၈)ခုသည် ဝဲယာသို့ညီညီမျှမျှ ထားရှိသည်
မဟုတ်ပါ။

ဘယ်ဘက်မှာ လက်ပေါင်း(၉၀)ရှိပြီး ညာဘက်မှာ လက်
ပေါင်း(၁၈)ခုမျှသာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘယ်ဘက်မှာရှိသောလက်နှင့်ညာဘက်မှာ ရှိသောလက်များ
သည် ညီမျှခြင်းမရှိသည့်တိုင်အောင် တစ်ခုလုံးခြုံကြည့်လိုက်သောအခါ
မည်မျှသည့် ခံစားမှုလုံးဝမရှိပါ။

ဝေမင်းသည် ထိုလက်ပေါင်း (၁၀၈)ခု၏ အနေအထားကို
ကြည့်ရင်း အလွန်လေးနက်သော သိုင်းပညာတစ်ခု ဖြစ်သည်ကို နား
လည်လိုက်လေသည်။

သူသည် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်
လုံးကို မေ့လျော့သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျီလန် ရောက်ရှိလာသည်ကိုပင် မသိလိုက်ပါ။
“ချမ်း”

ကျီလန်ကိုင်ဆောင်ထားသော ရေနွေးကြမ်းခွက် အောက်သို့
ကျကွဲသံ ထွက်လာတော့မှ သူက သတိရလာလေသည်။

သူသည် ကျီလန် ကြောင်အမ်းအမ်းရပ်နေသည်ကို တွေ့

ဘဝသံရာသီကျမ်း(၇) ❀ ၉၉

သဖြင့်

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျီလန်က ပန်းချီကားချပ်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီပန်းချီကားချပ်က ဘယ်ကရတာလဲ”

ဝေမင်းက ဝါးခေါင်းအုံးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီထဲကလာရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျီလန်က အားရဝမ်းသာသော လေသံဖြင့်

“ဒီ ပန်းချီကားချပ်ဟာ ငိုမိဂိုဏ်းရဲ့ အမွေပစ္စည်းတစ်ခုပါ။

နောက်ဆုံးနေတာလည်း နှစ်အတော်ကြာပါပြီ”

သူမသည် မယ်တော်ရုပ်ပုံကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“မယ်တော်ရဲ့လက်တွေဟာအလွန်ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ သိုင်း

ကုတ်များဖြစ်ပါတယ်”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်လေ့လာကြည့်တာ အလွန်နက်နဲ

ခဲတဲ့စားကွက်တွေပါ”

ကျီလန်က

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာရှိတဲ့ ပုံတော်ကတော့ ဘယ်ဘက်မှာ

ပေါင်း(၅၆)ခုရှိပြီး ညာဘက်မှာ(၈)ခုပဲရှိပါတယ်”

ဝေမင်းက နားလည်လိုက်သည်။

“ရုပ်ပုံကိုဆွဲတဲ့လူဟာ လီအင်းချင်းလို့ခေါ်တယ်ဒီနာမည်

ခင်ဗျားကြားဖူးသလား”

ကျီလန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားဖူးပါတယ် သူက သိုင်းပညာအလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့

၁၀၀ ★ မိုးကျော်သူ

သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ပါ”

ဝေမင်းသည် ပန်းချီကားကို လိပ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျိလန်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီပန်းချီကားချပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့အတွက် သိမ်းထားပါ”

ကျိလန်က လှမ်းယူရန် လက်ဆန့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လည်စုသိမ်းလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းကကျုပ်တို့ရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပေမယ့် ဒကာကြီးနဲ့ထိုက်တန်လိုရတာဖြစ်ပါတယ် ဒါကြောင့် ဒီပန်းချီကားကို ဒကာကြီး သိမ်းဆည်းထားပါ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ ကျုပ် ဒီပန်းချီကားကို လေ့လာပြီး ရရှိတဲ့သိုင်းပညာကို ဆရာလေးတို့ကို ပြန်သင်ပေးမယ် ဘယ်နှယ့်လဲ” ကျိလန်က ဝမ်းသာသွားသည်။

“အတိုင်းထက်အလွန်ပါပဲ ဒကာကြီး”



၁၀၁ ★ သံသရာသီရိကျော်

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ဝေမင်းသည် ဓားကွက်(၁၀၈)ကွက်ကို လေ့ကျင့်နေ၏။

သူသည် သီလရှင်ကျိလန်နှင့် ကျိယွမ်းတို့အားပြန်လည် သင်ကြားပေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း အလွန်တိုးတက်လာလေသည်။

ရက်ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ သီလရှင်တို့၏ခေါင်းပေါ်တွင် ဆံကေသာများ ရှည်လျားလာကြလေသည်။

ဝေမင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဓားပညာလေ့ကျင့်ပေးနေရသောကြောင့်

ဓားကွက်တစ်ကွက်နှင့်တစ်ကွက် အနေအထားဟန်အမူအရာတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြုပြင်ပေးလေသည်။

သူသည် ရိုးရိုးသားသား လက်ကိုကိုင် ခါးကိုမဝါပေး ခေါင်းနှင့် မျက်လုံးအနေအထား ပြုပြင်ပေးနေရသဖြင့် ကျိလန်နှင့်

၁၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ကျိယွမ်တို့သည် ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်သည်။

အပျိုအရွယ်ကလေးများ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူတို့သည်
မရိုးမသားစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။အထူးသဖြင့် ကျိယွမ်သည် ဝေမင်းအပေါ် မရိုးမသားသော
အပြုအမူများ ပြုလုပ်လာလေသည်။ထို့အပြင် သူမတို့၏အဝတ်အစားမှာလည်း လဲလှယ်စရာမရှိ
သောကြောင့် ဟောင်းနွမ်းနေ၏။သူမတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များလည်း မလုံလဲအဖြစ်သို့ ရောက်
လာလေသည်။

ဘဝသံသရာသီတင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၀၃

တစ်နေ့

ဝေမင်းသည် ဓားပညာလေးကျင့်ရန် ကျိယွမ်နှင့်ကျိလန်တို့
အား ခေါ်ယူလိုက်လေသည်။ကျိလန်မှာ အနည်းငယ်နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် ဓားလေး
ကျင့်ရာမှ အနားယူလိုက်ရလေသည်။ထို့ကြောင့် ကျိယွမ်တစ်ယောက်တည်းသော ဝေမင်းနှင့်အတူ
ဓားပညာကို လေ့ကျင့်နေရလေသည်။သူမသည် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို လေ့ကျင့်ရာတွင် ရုတ်
တရက် ခြေလှမ်းမှားကာ လဲကျသွားသည်။ဝေမင်းက အလိုလျောက် သူမအား ပွေ့ချီထားလိုက်လေ
သည်။သို့သော် ကျိယွမ်သည် ဝေမင်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွား
သည်နှင့် လုံးဝမခွာတော့ဘဲ

၁၀၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝေမင်း၏လည်ပင်းအား ဖက်တွယ်ထားလေသည်။

ဝေမင်းက သူ့အား တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

သူက ပြစ်တင်လိုက်သည်။

ကျီယွမ်သည် ဝေမင်း၏ပြစ်တင်ခြင်းခံရ၍ အလွန်ရှက်သွားပြီး ဒေါသထွက်လာလေသည်။

သူမက ခါးထောက်ပြီး ဝေမင်းအားပြန်လည် ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

“ရှင်က သူတော်ကောင်း ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ ရှင်အကြောင်းမသိရင်ခက်မယ်”

ဝေမင်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ကျီယွမ် မင်းက ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကျီယွမ်က မွဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာပြောနေတယ် ဟုတ်လား”

သူမက ခါးထောက်လိုက်သည်။

“ရှင်က ခါတိုင်းကျတော့ ကျွန်မခါးကို မသိမသာကိုင်တယ် ကျွန်မကို မသိမသာ အသားယူနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး အောက်မေ့လို့လား”

ဝေမင်းသည် လူအများရှေ့တွင် ယင်းကဲ့သို့ အစွပ်စွဲခံရ၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲလာပြီး ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်တော့ပါ။

“ဖြန်း”

ဝေမင်း၏လက်ဝါးသည် သူ၏ပါးပြင်သို့ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၀၅

သည်။

ကျီယွမ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားပြီး နံရံနှင့် ဆောင့်မိသွားသဖြင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ဝေမင်းက ဒေါသကို မဖြေနိုင်သေးပါ။

“ဒီမှာ ကျီယွမ် နောက် ဒီလိုမျိုးပြောခွဲရင် သေဖို့သာပြင်”

ကျီလန်က ကမန်းကတန်း တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် သူက ငယ်ရွယ်သူမို့ မိုက်မိုက်တာကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

သို့သော်

ကျီယွမ်သည် လဲလျောင်းရာမှ လူးလဲထလာလေသည်။

သူမသည် ရွံ့မုန်းစွာဖြင့် ဝေမင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မြေလှမ်းပြင်းပြင်းဆောင့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝေမင်းသည် နောက်သို့ လှည့်လိုက်တော့မှ ရှောင်ခွမ်းတစ်ယောက် သူ့အနီးတွင် လာရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သူသည် အလွန်အံ့သြသွားသည်။

“ဟင် ရှောင်ခွမ်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်ဝင်တာလဲ”

သူက ပြောရင်းလိုဏ်ဂူအဝဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ လေပွေများ မည်သည့်အချိန်က ရပ်တန့်သွားသည်ကို မသိလိုက်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အား ပြီးလိုက်ပြီလိုက်လေသည်။

“ဦးလေး ဦးလေးကို ကျွန်မလိုက်ရှာနေတာ”



ဝေမင်းသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိနေ၏။

သို့သော်

သူသည် နှုတ်ခမ်းမွေးများ ပေါက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် သူ့နောက်တွင်လိုက်နေ၏။

သူမသည် ထင်းလုံကျူနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းကလည်း ပန်းချီကားပေါ်မှာ ဓားကွက်(၁၀၈)ကွက် ရလိုက်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာ လျှောက်သွားပြီးမှ ရှောင်ခွမ်းက အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စရာတစ်ခု ပိုလာပြီရှင်”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာကိုလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေးကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်ခွာသွားတဲ့ သီလရှင်ကျိယွမ် ကြောင့်ပါ”

ဝေမင်းက

“သူ့အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“သူက ဓားကွက်(၁၀၈)ကွက်ကိုကောင်းကောင်းတတ်သွားသလား”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်နေ့တော့ ဦးလေးကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးမယ်ထင်တယ်”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်လေသည်။

“လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ပေါ့ကွယ် အခုတွေ့နေလည်း အဝီပါပဲ”

သူတို့သည် ပြောရင်း ဆက်လက်လျှောက်သွားရာ ဝေမင်း၏ ခြေလှမ်း ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဦးလေး”

ဝေမင်းက အဝေးသို့လှမ်းပြလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

၁၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှောင်ခွမ်းက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူတို့၏ ရှေ့တည့်တည့်
တောင်ထိပ်ပေါ်၌ မီးပုံးနီတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရလေသည်။



မီးပုံးနီ

မီးပုံးနီ

တောင်ပေါ်ထိပ်ပေါ်မှ ချိတ်ဆွဲထားသော မီးပုံးနီသည် သူ၏
အရွယ်အစား၊ သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်

အားလုံးက ဝိညာဉ်တောင်ကြား တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်း
လောကတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသော မီးပုံးနီနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်
နေ၏။

ယင်းမီးပုံးနီအား ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ
ဝေမင်း၏ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် ယင်းမီးပုံးနီကို မတွေ့မြင်ခဲ့ဘူးသော်လည်း
ကြားဖူးမိခဲ့လေသည်။

သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်နှယ် မီးပုံးနီ ပြန်ပေါ်လာနေပါလား”

ဝေမင်းက

၁၁၀ * မိုးကျသု

“ဒီမီးပုံးနီ အသုံးပြုခဲ့တဲ့လူဆိုရင် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း
ထဲက ဖြစ်ရမယ်”

သူက ခြေလှမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ သွားကြည့်ကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုပြီး ထို
တောင်ထိပ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေသည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) * ၁၁၁

ရေနွေးတစ်အိုးကျက်ခန့် ရောက်သောအခါ သူတို့သည်
တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ရောက်သွားလေသည်။

သို့သော် မီးပုံးနီမှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်နေ၏။

ဝေမင်းနှင့် ရှောင်ခွမ်းတို့သည် နေရာအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေ
သော်လည်း လောင်ကျွမ်းနေသော ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်နှစ်တိုင်
မှအပ မည်သည့်အရာကိုမှမတွေ့ခဲ့ပါ။

ဝေမင်းက ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်က မိတ်ဆွေလဲ ကျုပ်တို့ကို မီးပုံးနီ ပြခေါ်ပြီးမှ
ဘာဖြစ်လို့ပုန်းနေရတာလဲ”

သူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လူတစ်ယောက်၏ ရယ်မော
သံကို ကြားရလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ဝေမင်းက အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူသူမတွေ့ရပါ။

၁၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝေမင်းက ထပ်မံပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ထွက်မတွေ့တာလဲ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အဝေးမှ ကျယ်လောင်စွာ အသံ
တစ်ခု ထွက်လာလေသည်။

“ဝေ မင်း”

ထိုအသံသည် အနည်းငယ်တုန်ခါနေ၏။

ဝေမင်း၏ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ဝေမင်းက ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဗျ”

“ဒီမှာ ဝေမင်း မင်းငါ့ကို မေ့နေပြီလား”

ယခု ဝေမင်းသည် အသံထွက်ပေါ်လာရာမှ သူ၏ မြေ
ထောက်အောက်ပိုင်း မြေကြီးထဲ၌ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု သိရှိလိုက်
လေသည်။

ဝေမင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မင်း မဟုတ်နိုင်ဘူး”

မြေအောက်မှ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ငါ့မဟုတ်ရင် မင်းကဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေတာလဲ”

ဝေမင်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက အနီးသို့ ကပ်လာလေသည်။

“ဦးလေး မြေအောက်က ဘယ်သူစကားပြောနေတာလဲ”

ဝေမင်းက

“ပြောရမှာတောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ ဒီအသံဟာ ကျုပ်သတ်
လိုက်တဲ့ ပေချူးထင်းရဲ့အသံပါ”

၁၁၁ သံသရာသီတင်းကျွန်း(၇) ❀

ရှောင်ခွမ်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဒီလူက အသက်ပြန်ရှင်နိုင်လာလို့လား”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့မှ ပြန်ရှင်မလာနိုင်ပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ဟန်ဆောင်နေတာများလား

မှ မသိတာ”

ဝေမင်းက

“လူကိုဟန်ဆောင်လိုရတယ် အသံဒီလောက်မတူနိုင်ဘူး”

ထိုစဉ်

မြေအောက်မှ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“လျှောက်တွေးမနေနဲ့ ကျုပ်ဟာကျုပ်လည်း တခြားလူ

ဟန်ဆောင်လိုရမလား”

ဝေမင်းက

“ဟေ့လူ မင်းက လူလားတစ္ဆေလား”

မြေအောက်မှ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“နေမင်းစကြာလက်ချက်နဲ့ သေတဲ့လူဟာ အသက်မရှင်နိုင်

ဘူးလေ”

ဝေမင်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကသရဲပဲဖြစ်ဖြစ် လူပဲဖြစ်ဖြစ်ကျုပ်နဲ့ ထွက်တွေ့

....”

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“ဝေ မင်း”

၁၁၄ ❀ မိုးကျသို

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဝေမင်းက အသင့်ပြင်းထားပြီးဖြစ်ရာ သူ
သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လျင်မြန်စွာ လိုက်သွားသည်။

သို့သော်

သူခန့်မှန်းထားသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင်
လူရိပ်တစ်ခုမှမတွေ့ရတော့ပါ။



ဘဝသံရာသိုင်းကျ(၇) ❀ ၁၁၅

“ဟား ဟား ဟား”

မြေအောက်က ရယ်မောသံများ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

မင်းက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ မင်းက မသေဘူးဆိုရင် ထွက်တွေ့ပါ ”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဝေမင်းက ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလို့လား”

ဝေမင်းက မှဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“သိတာပေါ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

“မင်းက ပေ့ချူးထင်းပါကွာ မသိရင်ခက်မယ်”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း မဆိုးဘူး”

ဝေမင်းက

“ကဲ မင်းက မသေသေးဘူးဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်မယ် ”

ပေ့ချူးထင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းကိုမကျေနပ်လို့ နောက်ထပ် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ရောက်

၁၁၆ ★ မိုးကျော်သူ

လာတာဗျ ...”

ဝေမင်းက

“ကျုပ်က အသင့်ရှိပါတယ် ခင်ဗျားထွက်ခဲ့ပါ”

ပေ့ချူးထင်းက

“ဒီနေရာဟာ မကောင်းပါဘူး”

ဝေမင်းက

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်နေရာမှာ ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လဲ”

ပေ့ချူးထင်းက

“ဒီကနေသွားရင် မိုင်တစ်ဝက်လောက်ဝေးမယ် အဲဒါနဲ့”

သင်္ချိုင်းတစ်ပြင်ရှိတယ် မင်းသွားပုံသလား”

ဝေမင်းက ခံပြင်းလာသည်။

“ကျုပ်က မသွားပုံတဲ့နေရာ မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ် အရင်သွားနှင့်မယ် မင်းလို”

ဟိုမိန်းကလေးက ကြောက်ရင်တော့ မလိုက်ခဲ့နဲ့”

ရှောင်ခွမ်းက မဲဖြိုးပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ ရှင်က သရဲတောင်”

ဖြစ်ပါစေ ကျွန်မလာတွေ့ပါ့မယ်”

တုံ့ပြန်သောစကား မကြားရတော့ပါ။ ရယ်မောသံများ ထွက်လာပြီး

ပေါ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍ သွားလေသည်။

ဝေမင်းနှင့် ရှောင်ခွမ်းတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာချင်း

တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မောသံကြားရာနောက်သို့ ပြေးလွှားသွား

လေတော့သည်။

လရောင်သည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။ ရှောင်ခွမ်းနှင့်ဝေမင်းတို့
ည ရယ်မောသံဦးတည်ရာသို့ ခြေရာခံ၍လိုက်သွားသည်။

သို့သော် ထိုသင်္ချိုင်းတစ်ပြင်တွင် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ
တွေ့ရပါ။

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါလား”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်ခွမ်းသည် အုတ်ဂူတစ်ခုအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကို မြားခေါ်လာတဲ့လူဟာ ဟောဒီအုတ်ဂူကနေ
ထွက်ပြေးသွားပါပြီ”

ဝေမင်းက ရှောင်ခွမ်းညွှန်ပြသော အုတ်ဂူအား သေချာစွာ
ညိုလိုက်ရာ ထိုအုတ်ဂူမှာ ဟာလာဟင်းလင်း မည်သည့်အရာမှမရှိ

၁၁၈ ❀ မိုးကျသု

ဘိ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှောင်ခွမ်းက တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ထွက်ပြေးတဲ့လူရဲ့ခြေရာရှင့်”

ဝေမင်းက နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မတို့ကို မြားခေါ်လာတဲ့လူဟာ မြေအောက်မှာလိုက်

တူးထားပြီး ဒီအုတ်ဂူကနေထွက်ပေါက်အဖြစ် အသုံးပြုတာဖြစ်မှရမယ်

ဝေမင်းက

“စကားပြောသံ ကြားရတာကတော့ ပေချူးထင်းရဲ့ အသံ
ဖြစ်နေတယ်”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေးက တစ္ဆေသရဲကို ယုံသလား”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မယုံပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပေချူးထင်းက အသက်ရှင်လာနိုင်ပါ့မလား”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက ပြီးလိုက်သည်။

“လူတွေဟာတစ်နေ့တခြား အသိဉာဏ် တိုးပွားလာ

တယ်ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့အသံ
တူဖို့ဆိုတာ ခဲရင်းတဲ့အရာတစ်ခု မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဝေမင်းက သဘောပေါက်လာလေသည်။

“မင်းဆိုလိုတာက တစ်ယောက်ယောက်က ပေချူးထင်း
အသံကို စုတယ်ဟုတ်လား”

၁၁၉ ❀ ဘဝသံသရာသိုင်းကျော(၇)

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝေမင်းက

“သူတို့ဟာဦးလေးရဲ့ပညာကို နိုင်မှာမဟုတ်မှန်းသိလို့

ဦးလေး စိတ်ချောက်ချားအောင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ပြီးမှ တိုက်ခိုက်

လိုက်ဖို့ ကြံစည်တဲ့အကြံပါပဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် အုတ်ဂူများ၏ကြားမှာလူတစ်စုသည် ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။သို့သော် သူတို့သည် ရှေ့တိုးလာခြင်းမရှိပါ။ သူတို့၏ ဝတ်
ဆင်ထားသောအင်္ကျီပေါ်၌ အသည်းကွဲသောအမှတ်အသား တစ်ခုစီ
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူစုထဲက လူတစ်ယောက်က

“ငါတို့ရဲ့အကြံအစည်ကို မိန်းကလေးက သိသွားပြီကိုး”

ဝေမင်းက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“အသည်းကွဲရိုက်ကံ”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ပထမတုန်းကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို အသည်းကွဲအောင်လုပ်
ဦးမှ သတ်ဖို့ပါပဲ”

ရှောင်ခွမ်းက မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“အခုကော”

ထိုလူက

၁၂၀ ❀ ဖိုးကျော်သူ

“အခုတော့ ကျုပ်တို့အကြံအစည် ပျက်ပြယ်သွားတဲ့အတွက် သူသည် ပြီး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ယာယီအနေနဲ့ အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုလူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့်အတူဂူထဲသို့ အလျှိုလျှိုဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော ဒီအကြံအစည်တွေဟာ တုံးဖန်းမိန့်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်ရမယ်”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကဲ ဦးလေး အခုကျွန်မတို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

ဝေမင်းက

“ကျုပ်က နတ္ထိတောင်မရောက်တာကြာပြီ အဲ့ဒီကို အရင် သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဒါဖြင့် ထင်းလိုဂိုဏ်းက လူတွေကော အကြောင်းကြားဖို့ လိုအပ်မယ်ထင်တယ်”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒီတာဝန်ကို မင်းပဲယူလိုက်ပါ ငါက နတ္ထိတောင်ခဏဝင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၂၁

သုံးရက်အကြာတွင်

ဝေမင်းသည် နတ္ထိတောင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

တုစုချင်းသည် အံ့သြဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာခဲ့ရသဖြင့် တုစုချင်းသည် ဝေမင်းအား ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် မိမိ၏စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဝေမင်းအား သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“အစ်ကို မသေဘူးနော်”

ဝေမင်းသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

သူသည် တုစုချင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း မိတ်ဆွေရင်းခြာကဲ့သို့ မိမိစည်းကမ်းကို စောင့်ထိန်းပြီး ယခုကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေခဲ့ဘူးပါ။

ယခုမှာမူ ဝေမင်းသေဆုံးသွားပြီဟု ထင်မှတ်ထားရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုက်ရသဖြင့်

၁၂၂ ❀ မိုးကျသု

အသည်းနှလုံးထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေသော သံယောဇဉ်များ
သည် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဘဲ ပေါက်ကွဲလာသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့ကာ တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ထား
မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မည်မျှ အချိန်ကြာသွားမှန်းမသိ။

သူတို့နှောက်တွင် ရယ်မောသံတစ်ခု ကြားလိုက်တော့မှ
သတိရလာပြီး လူချင်းခွဲခွာသွားလေသည်။

သူတို့သည် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆွေမင်းသည် ပန်း
တစ်ပွင့်ကိုကိုင်လျက် သူတို့အားကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တုစုချင်းက အနည်းငယ်ရှက်သွားသည်။

“ဆွေမင်း ညည်း ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ”

ဆွေမင်းက ပြုံးစိစိဖြင့်

“ကျွန်မရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး ရှင်တို့စကားပြော
သံမကြားဘဲ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နေတာကို တွေ့လိုက်
ပါတယ်”

ဝေမင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အနည်းငယ် နီရဲသွားသည်။

“ဆွေမင်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

ဆွေမင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်

“ကျွန်မပြောချင်တာက လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင်
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ချစ်ပါ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ချစ်ရင် အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ သူများက
အပြစ်လို မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်”

တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညည်းပြောတဲ့စကားက တန်ဖိုးရှိပါတယ်”

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၇) ❀ ၁၂၃

တုစုချင်းက တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာလေသည်။

“ဒါနဲ့ ညည်းက ထင်းလုံတောင်ကြားမှာ ရှိတယ် မဟုတ်
လား ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်လာတာလဲ”

ဆွေမင်းက

“ဖေဖေသေဘူးလို့ ကြားတာနဲ့ ဒီကိုလိုက်ခဲ့တာပါ”

တုစုချင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“မင်းအဖေက ထင်းလုံတောင်ကြားကို သွားမှာပေါ့ ဘာ

ဖြစ်လို့ ဒီကိုလာစောင့်ရတာလဲ”

ဆွေမင်းက

“ဖေဖေ ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာထင်တာ

နဲ့ ဒီကိုလာပြီးကြိုဆိုတာပါ”

သူမသည် ဝေမင်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ထင်းလုံဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ လုပ်နေပါ
တယ် အားလုံးကလည်း ဖေဖေကိုစောင့်မျှော်နေပါတယ် ဒါ
ကြောင့် ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

ဝေမင်းက တုစုချင်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

တုစုချင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ဒေါ်လေးလည်း လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဝေမင်းသည် ထင်းလုံတောင်ကြားသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့နှင့် အဖွဲ့သူသားတို့သည် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ကြိုဆိုကြလေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့က သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်များကိုရှင်းပြလိုက်သည့်အပြင် တုစုချင်းကလည်း ထင်းလုံဂိုဏ်းထဲသို့ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လာရောက်သော လူများ၏ အမည်စာရင်းများကို တင်ပြလေသည်။

ဝေမင်းက အဖွဲ့သားများ၏ အမည်စာရင်းများကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့သည် မိမိတို့သတ်မှတ်ထားသည့် နေ့ရက်အတွင်း ထင်းလုံဂိုဏ်းဖွင့်ပွဲကျင်းပသည့် အကြောင်းများကိုလည်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ဂိုဏ်းချုပ်မရှိတဲ့အတွက် ကျုပ်သဘောနဲ့ ကျုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်က အပြစ်မတင်တဲ့အပြင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က ထပ်မံအစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တုန်းက ကုလားအုပ်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်အမွန်ကူးရဲ့ အကြောင်းကြားစာ ရထားပါတယ် ဒီလ(၁၅)ရက်မှာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကို လာလည်မယ်လို့ပြောပါတယ် အဲဒါကို ဘယ်လိုစဉ်းခံမယ်ဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအမိန့်ရှိပါ ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိဖို့ လိုအပ်မယ်ထင်တယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ဒါကိုတော့ ကျုပ်မသိပါဘူး ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်းကြားစာထဲမှာတော့ လေးစားပုံရတယ် ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ချင်လို့လည်း ပါပါတယ် ”

သူကပြောပြီး အမွန်ကူး၏ပေးစာကို တင်ပြလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက ထိုစာကို သေချာဖတ်ပြီးနောက်

“ဒီကနေ့ဟာ(၁၃)ရက် ကြားတစ်ရက်ပဲ လိုတော့တယ် ကြိုဆိုဇည့်ခံဖို့ကော အသင့်ပြင်ပြီးပြီလား ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ကျုပ် ထင်းလုံဂိုဏ်း တည်ထောင်ပြီးနောက်မှာ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် နယ်ခြားကန့်သတ်သည့်က လာရောက်ခြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့က အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ ”

၁၂၆ ❀ မိုးကျသု

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျုပ်ပြန်လာတာနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်လာ

ပြီ ...”



ကုလားအုပ်ဂိုဏ်း

ယနေ့သည် ခာယိုငါးရက်ဖြစ်သည်။

အချိန်ကား နံနက်ပိုင်းဖြစ်သည်။

ထင်းလုံဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်ရှေ့ မြေကွက်လပ် ပေါ်တွင်အလံ
တစ်ခု လွင့်တူထားလေသည်။

အလံအလယ်တွင် နဂါးတစ်ကောင် ပျံသန်းပုံဟန်ဖြင့် ပုံဖော်
ထားပေးလေသည်။

၎င်းအလံ၏ အောက်တွင် သေးငယ်သော အလံတစ်လက်
ရှိသည်။

ယင်းအလံမှာ အပြာရောင်အောက်ခံပြီး အနီရောင်နေဝန်း
တစ်ခုပုံဖော်ထားလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ် နေမင်းစကြာ၏ အလံတော်ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းထဲမှာ အဖွဲ့သားများတို့သည် နယ်ခြားစဉ်းသည်များကို
ကြိုဆိုရန် အသင့်ထားကြလေသည်။



၁၂၈ ❀ မိုးကျော်သူ

မွန်းတည့်ချိန် မရောက်သေးပါ။
ထင်းလုံတောင်ကြားသည် အားလုံးအဖြူရောင်ဖြစ်၏။
သူတို့၏ လည်ပင်းအောက်တွင် ခြုံကလေးများ တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ကုလားအုပ်များ ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သောအခါ တချွမ်းချွမ်း မြည်ဟိမ်းနေလေ၏။

ကျီမေသည် မြင်းတစ်ကောင်ကိုစီး၍ လမ်းမပေါ်၌ ကြိုဆိုနေ၏။

ကုလားအုပ်အုပ်စုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျီမေက အရိုအသေပြုလိုက်လေသည်။

“ဧည့်သည်တော် အုမွန်ကူး ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ”

ရှေ့ဆုံးရောက်ရှိနေသော ကုလားအုပ်ပေါ်၌ သန်မာထွဋ်ကြိုင်သော လူတစ်ယောက်က ပြန်လည်အော်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်က အုမွန်ကူးပါ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၂၉

ကျီမေက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် ကျီမေပါ ဖခင်ရဲ့အမိန့်အရ ဂိုဏ်းချုပ်ကို သာပြီးကြိုဆိုပါတယ်”

အုမွန်ကူးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအဖေ ပျောက်ဆုံးနေတယ်ဆို”

ကျီမေက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် မနေ့ကပဲ ပြန်ရောက်လာပါပြီ ခင်ဗျာ”

အုမွန်ကူးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ကြားသိရတဲ့ သတင်းအရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မိုးကြိုးလိုက်ဂူမှာ ပိတ်မိနေလို့ အခုလို လွတ်မြောက်နိုင်တာက အတော့်ကို နိုးကျူးစရာကောင်းပါတယ်”

ကျီမေက

“ဖေဖေဟာ မိုးကြိုးလိုက်ဂူထဲမှာ နှစ်တစ်ဝက်ခန့် အချိန်ထိ တိမ်ခြင်းခံရပါတယ် ကံကောင်းလို့ လွတ်မြောက်လာတယ်ဆိုတော့”

အုမွန်ကူးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“လူကောင်းနတ်မ ဆိုသလိုပါပဲလေ”

၁၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၃၁

အမှန်ကူးတို့လူစုသည် ထင်းလုံတောင်ကြားသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းသည် ကျင်းရှူးတို့လူစုအား ခေါ်ဆောင်၍ သွားရောက်ကြိုဆိုလေသည်။

ကုလားအုပ်များ နေရာချထားပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲ၌ အမှန်ကူးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို နေ့လယ်စာ ထမင်းဟင်းများဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။

ဝေမင်းသည် အမှန်ကူးပါလာသော လူစုထဲ၌ တစ်ချိန်တည်းက မိမိနှင့်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ပါလူးကပ် ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

သူသည် ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် စားသောက်ပြီးသည့်နောက် ဝေမင်းက စတင်မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အခုလို ကြွရောက်လာတာ ကိစ္စအထူးများလို့လား ခင်ဗျာ ”

အမှန်ကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်က ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ ”
ဝေမင်းက

“ဒါဖြင့် ပြောပါခင်ဗျာ ”

အမှန်ကူးက

“ဒီကိစ္စဟာ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အတွက် အများရှေ့မှာ ပြောလို့သင့်တော်ပါသလားခင်ဗျာ ”

ဝေမင်းက

“ရပါတယ် ကျုပ်ရဲ့ကိစ္စဆိုလည်း ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးရဲ့ ကိစ္စတွေပါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ ”

အမှန်ကူးက

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ကျုပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါတော့မယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အားမနာတမ်း ပြောပါ ခင်ဗျာ ”

အမှန်ကူးက

“ကျုပ် အခုလိုအပင်ပန်းခံပြီး ရောက်လာတဲ့ကိစ္စက အတိတ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုမေးချင်တာရယ် နောက်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခု ပြန်လိုချင်လို့ပါ ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာအကြောင်းများလဲ ဘာပစ္စည်း လိုချင်နေတာလဲ ”

၁၃၂ ★ မိုးကျသု

အုမ္မန်ကူးက

“ဒီကိစ္စက တစ်ချိန်တုန်းက မဟာမိတ်အဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါ မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ရှိမေက ကျုပ်တို့ဆီက သိုင်ပညာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပါတယ် ”

ဝေမင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

အုမ္မန်ကူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှိမေရဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွေဟာ ပါလူးကပ်ရဲ့သိုင်းပညာရပ်တွေနဲ့ အတော်ကိုတူနေတာကို သူက တွေ့ရှိထားပါတယ် အဲဒါရှိမေ သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ အတော်ရင်းနှီးတဲ့အတွက် လာပြီး မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသော်လည်း အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ရှိမေရဲ့သိုင်းပညာဘယ်သူ့ဆီက သင်ကြားလာတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ဟုတ်လား

အုမ္မန်ကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ”

ဝေမင်းက

“ဒါကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြနိုင်ပါတယ် ရှိမေရဲ့သိုင်းပညာဟာ အညတရ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဆီက သင်ကြားခဲ့တာပါ ”

အုမ္မန်ကူးက

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ကို တွေ့ဖူးသလား ”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသီတုန်း(၇) ★ ၁၃၃

“မတွေ့ခဲ့ပါဘူး ရှိမေက သူနဲ့ ခွဲခွာလာတဲ့အခါမှာ သူက သေသွားပြီဖြစ်ပါတယ် ”

အုမ္မန်ကူးက

“သူက ဘယ်လိုသေဆုံးသွားတာလဲ ”

ဝေမင်းက

“ကျုပ် သိသလောက်ဆိုရင် သူကမမျှော်လင့်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုနဲ့သေဆုံးသွားတယ် ဒါကြောင့် သူ့အတွင်းအားကို ရှိမေကို ပေးလိုက်ပါတယ် ”

အုမ္မန်ကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခုလိုပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒီအချက်ကို ကြည့်ပြီး အညတရအဘိုးအိုဆိုတာ ကျုပ်တို့ကုလားအုပ်ဂိုဏ်းက အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ မမှားနိုင်တော့ပါဘူး ”

ဝေမင်းက

“သူဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အဖွဲ့ထဲကလူဆိုတာ ဘယ်လိုအထောက်ထားရှိပါသလဲ ”

အုမ္မန်ကူးက

ကျုပ်မှာ အထောက်ထားရှိပါတယ် ဒါနဲ့ရှိမေဟာ အဘိုးအိုရဲ့ရုပ်သွင်ကို ပြောပြခဲ့သေးသလား ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောပြပါတယ် သူဟာ အရပ်ရှည်ပြီး တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ပြောပါတယ် ”

အုမ္မန်ကူးက

၁၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဒါဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ် ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“နောက် အထောက်အထားတစ်ခုကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ဆီမှာ ရှိထားတဲ့ စလင်းကျောက်ပြားပါတယ် ”

ဝေမင်းက အနည်းငယ်အံ့အား သင့်သွားသည်။

“စလင်းကျောက်ပြားက ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းက ပိုင်တယ်ဟုတ်လား ”

အုမ္မန်ကူးက

“ဒီစလင်းကျောက်ပြားဟာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်တဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကတော့အားတဲ့နေရာ ကျုပ်ကသိထားပါတယ်

ဝေမင်းက နားလည်လိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြွရောက်လာတာက စလင်းကျောက်ပြားကို ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုပါတော့ ”

အုမ္မန်ကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီစလင်းကျောက်ပြားက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ အသုံးမဝင်ပါဘူး ကျုပ်ကတော့ ကုလားအုပ် အကောင်နှစ်ဆယ်နဲ့ လဲချမယ် ”

ဝေမင်းက

“သိုင်းလောကသား အချင်းချင်းတွေပဲ ဒီပစ္စည်းကလေးကို ကျုပ်က အလကားပဲ လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ့မယ် ”

အုမ္မန်ကူးက မတ်တပ်ရပ်၍ အရှိအသေပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကုလားအုပ်(၁၀) ကောင်ဆိုတော့ ကျုပ်ကလက်ဆောင်ပေးတဲ့အနေနဲ့ လက်ခံပါခင်ဗျာ

၁၃၅ ❀ ဘဝသံသရာသီရိကျော်(၇)

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာကိုတော့ လေးစားတဲ့အနေနဲ့ လက်ခံလိုက်ပါတယ် ”

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ယခုအချိန်အထိ ချစ်ကြည်စွာဆက်ဆံနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ကျင်းရှူးရဲသေနှင့် နိမ့်ရှမ်းတို့သည် စိတ်သက်သာရာ ရကြကုန်လေသည်။

ဝေမင်းသည် စလင်းကျောက်ပြားကို အုမ္မန်ကူး လက်ထဲသို့ ဆင့်ပေးလိုက်လေသည်။

အုမ္မန်ကူးက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံလိုက်လေသည်။



သိုင်းပညာ

အုမ္မန်ကူးသည် ကျောက်စလင်းပြားကို သေချာစွာ သိမ်း
ဆည်းပြီးနောက်

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကိစ္စတစ်ခု မေးချင်ပါသေးတယ်

ဝေမင်းက

“ပြောသာပြောပါ အားမနာပါနဲ့ ”

အုမ္မန်ကူးက

“အညတရ အဘိုးအိုဟာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့သိုင်းပညာရပ်မှာ
ကို ခေါင်းဆောင်ရှိမေကို သင်ကြားနဲ့တယ် အဲဒါခေါင်းဆောင်နိုင်
တပည့်များကို သင်ကြားခဲ့ပါသလား ”

ဝေမင်းက

“ခေါင်းဆောင် ရှိမေဟာ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာကို မှတ်စုရေးထား
ပါတယ် ကျုပ်လည်း မတ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ”

အုမ္မန်ကူး၏မျက်နှာပေါ်တွင် အခက်အခဲတစ်ခုကို စဉ်း
နေသည့်အလား အတန်ကြာတော့မှ

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျော်ကြားတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုရဲ့အကြီးအကဲ
ပါ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကိုလည်း စလင်းကျောက်ပြားပေးတဲ့ကျေးဇူးရှိ
ပါတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က ဘာမှ အရေးမယူတော့ပါဘူး
ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုများ သွင်ပေးခဲ့ပါသလဲ ”

ဝေမင်းသည် အုမ္မန်ကူး၏မေးခွန်းမှာ အလွန်နက်နဲသည်ကို
နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မည်ကဲ့သို့ဖြေကြားရမည်ကို ချိန်ဆနေ
၏။ ရှောင်ခွမ်းက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း သင်ကြားခဲ့ပါတယ် ”

အုမ္မန်ကူးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပတ်သတ်လို့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့သိုင်းပညာ
ကို သင်ကြားနိုင်ခဲ့တာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရှိမေဟာ ကျွန်မရဲ့ဆရာပါ ဒါကြောင့်
သူတတ်တဲ့ပညာအားလုံး ကျွန်မကိုသင်ကြားပေးပါတယ် ”

အုမ္မန်ကူးက

“ခင်ဗျားကလွဲလို့ ဘယ်သူများရှိပါသလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက နှုတ်ခမ်း စုလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်မကိုသာ သင်ပေးတာ
သူ့သားကိုတောင် သင်မပေးပါဘူး ”

အုမ္မန်ကူးက လေမူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် လွယ်ကူသွားပါပြီ အခုအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားက
ကုလားအုပ်ဖြူဂိုဏ်းရဲ့အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပါပြီ ”

၁၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှောင်ခွမ်းက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မက သိုင်းပညာပဲသင်ကြားခဲ့တယ် ရှင်တို့ဂိုဏ်းထဲ မဝင်သေးပါဘူး ဘာဖြစ်လို့ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ရတာလဲ ”

အုမ္မန်ကူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာ စည်းကမ်းတစ်ခု ချမှတ်ထားပါတယ် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းပညာသိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်း သင်ထားပါရစေ ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် ဘယ်တော့မှ ထွက်ခွာသွားလို့ မရပါဘူး ”

သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုတော့ ကျုပ်က လေးစားတဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပါ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

ရှောင်ခွမ်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မသဘော မတူဘူးဆိုရင်ကော ”

အုမ္မန်ကူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျား တတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာကို ဖယ်ရှားပစ်ရမှာပဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“စမ်းကြည့်ပါလား ”

အုမ္မန်ကူးက သည်းခံလျက်

“သေသေချာချာ စဉ်းစားစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲဝင်ရင် နေရာလည်း အဆင့်မြင့်ရနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျား အတွက် အကျိုးရှိရပါစေမယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကမ္ဘာ(၇) ❀ ၁၃၉

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်မက စိတ်မဝင်စားပါဘူး ”

အုမ္မန်ကူးက မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ဒီနည်းလမ်းပဲ ရှိတော့မှာပေါ့ရှင် ”

အုမ္မန်ကူး၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

သူသည် အနီးတွင်ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်အား အမိန့် ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟကြီးထိုက် သူ့ဆရာဆီကရထားတဲ့ ငါတို့ဂိုဏ်းရဲ့သိုင်း ပညာကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်စမ်းပါ ”

ဟကြီးထိုက်ဆိုသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ”

သူသည်ပြောပြီး ရှောင်ခွမ်းရပ်နေသော နေရာသို့လျှောက် သွားလေသည်။

ဝေမင်းက မနေနိုင်တော့ပါ။

“ရပ်လိုက် ”

ဟကြီးထိုက်က အလိုလို ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

အုမ္မန်ကူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီကိစ္စဝင်မစွက်ပါနဲ့ ”

ဝေမင်းက

“ရှောင်ခွမ်းဟာ ကျုပ်ရဲ့တူမပါ အခုလည်း ကျုပ်တို့ထင်း လုံဂိုဏ်းရဲ့ဌာနချုပ်မှာပါ ကျုပ်က မဟန့်တားရင် လက်ပိုက်ကြည့် နေရမှာလား ”

အုမ္မန်ကူးက

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ကလက်ပိုက်ကြည့်နေရင် ကုသားအုပ်ဂိုဏ်း

၁၄၀ ❀ မိုးကျသို

ကို ဘယ်လိုလုပ် ခေါင်းဆောင်နိုင်မှာလဲ "

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်လို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ရန်သူအဖြစ် မရောက်ချင်

ပါဘူးဗျာ ”

အမွန်ကူး၏မျက်နှာ ခက်ထန်လာသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဒီလိုသဘောထားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း

ကျုပ် မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး ”

ဝေမင်းက အနည်းငယ် ဒေါသထွက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ဧည့်သည်ပါခင်ဗျာ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်လူကို

စော်ကားချင်တာလဲ ”

အမွန်ကူးက

“ကျုပ် ဒီကိုရောက်လာတာ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး

အခုတော့ ခင်ဗျားတို့က ရန်ဖြစ်ဖို့ လမ်းခင်းလာတယ် ဆိုတော့ ကျုပ်
လည်း မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး ”

ထိုစဉ်

လူတစ်ယောက်က လူအုပ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး ဝေမင်း

အား ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ထင်းလုံဂိုဏ်းကို ဝင်

ရောက်စော်ကားတဲ့လူကို ကျွန်တော့်ကိုဆုံးမခွင့်ပေးပါခင်ဗျာ ”

ဝေမင်းက ထိုလူအားစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိမိ၏ ဌာနမှူးကုန်းတိစ္ဆာန် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့သစ္စာရှိပုံကို လေးစားပါတယ် ရန်သူကို အထင်

ဘဝသံရာသိုကျ(၇) ❀ ၁၄၁

မသေးစေချင်ဘူး ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ထင်းလုံဂိုဏ်းအရှက်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်

ဟာကိုယ် သတ်သေပါ့မယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းက ဟကြီးထိုက်နဲ့ သိုင်းပညာချင်းဖလှယ်ကြည့်

ပါဦး ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါ ”

ဝေမင်းသည် ရှောင်ခွမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ရှောင်ခွမ်း မင်းပြန်လာခဲ့ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဦးလေး ဒီကိစ္စက ကျွန်မတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စ

ပါ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဂိုဏ်းနဲ့တစ်ဂိုဏ်း ရန်ဖြစ်နေတာလဲ ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“စကားမများနဲ့ ပြန်ခဲ့ ”

ရှောင်ခွမ်းသည် ဆင်ခြေမပေးတော့ဘဲ နောက်သို့ဆုတ်သွား

လေသည်။



၁၄၂ ❀ မိုးကျသံ

ကုန်းတိစ္ဆာန်သည် ဟကြီးထိုက်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီးရပ်
တန့်လိုက်သည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရိုအသေ ပြုလိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့အမိန့်အရ မိတ်ဆွေဆီက သိုင်းပညာချင်းဖလှယ်
ဖို့ပါ ”

ဟကြီးထိုက်က သူ့အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖလှယ်ချင်သလဲ ”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဓားကိုကျွမ်းကျင်ပါတယ် ဒါကြောင့် ဓားပညာ
နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပါ့မယ် ”

ဟကြီးထိုက် ကအထင်သေးစွာဖြင့် ပြီးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်က လက်နှစ်ဖက်နဲ့လည်း ယှဉ်ပြိုင်
ပါ့မယ် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျ(၇) ❀ ၁၄၃

ကျိမေသည် စိတ်ထဲ၌ ခံပြင်းလာလေသည်။

ဟကြီးထိုက်ဆိုတဲ့လူက တော်တော်ကို ဘဝင်မြင့်တယ်
သူက လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တိုက်မယ်ဆိုတော့ ငါတို့ကိုစော်ကားတာ ”

ဆွေမင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ညည်းတို့ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ကြိုတင်မပြောရတာလဲ”

တုစုချင်းက သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး ညည်းကို ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းထားတယ် မဟုတ်လား ”

ဆွေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။



ကုန်းတိစ္ဆာန်သည် ဓားတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။
ဟကြီးထိုက်က အသာအယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။
ကုန်းတိစ္ဆာန်သည် ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဟကြီး
ထိုက်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရှေ့မတိုးဝံ့တော့ဘူးလား”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဓားကို ပြန်ယူပါ”

သူသည်ပြောပြီး လက်ထဲမှ အနီရောင် မုတ်ဆိတ်မွေးများကို
ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

အနီရောင် မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် ဖွာခနဲ လွင့်ပျံသွားလေ
သည်။ ဟကြီးထိုက်သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် အမှတ်မထင် မိမိ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့်
စမ်းကြည့်ရာ မိမိ၏ ရှည်လျားသော အနီရောင် မုတ်ဆိတ်မွေးများမှာ
တိခနဲ ပြတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

သူသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေ၏။

အုမ္မန်ကူးသည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲ
သွားသည်။

“ပြန်လာခဲ့ ဘာရပ်နေတာလဲ မင်းက ဓားနဲ့ယှဉ်ပြိုင်
တာတောင် သူများကို မနိုင်ပါဘူး”

ဟကြီးထိုက်က နောက်သို့ ဆုတ်သွားရလေသည်။

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ဝေမင်းထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ဦးညွတ်လိုက်
သည်။

“ကျွန်တော် တာဝန်ကျေခံပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းကို ချီးကျူးပါတယ်”

ထိုစဉ် အုမ္မန်ကူးက သူ့အနီးမှ လူတစ်ယောက်အား အမိန့်
ပေးလိုက်သည်။

“ကုပု ဒီတစ်လှည့် မင်းထွက်တွေ့လိုက်ပါ”

ကုပု ဆိုသူက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး အလယ်နေရာသို့ လျှောက်
သွားလေသည်။ ဝေမင်းက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် နိမ့်ရှမ်းအား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူကို အခြားလူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းရင် အနိုင်ရမှာမဟုတ်ဘူး
ဒါကြောင့်”

နိမ့်ရှမ်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ပါမယ်”

သူမသည် ပြောပြီး ကုပုထံသို့လျှောက်သွားပြီး မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

၁၄၆ ❀ မိုးကျသု

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်းအရှိအသေပြုပြီးမှ စတင်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကုပုသည် လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် နိမုရှမ်း၏မျက်နှာရှိရာသို့
ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

နိမုရှမ်းက ရှောင်တိမ်းရင်း နောက်ပြန်လက်ဝါးဖြင့် ကုပု၏
မျက်နှာပေါ်သို့ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကုပုက ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး နောက်သို့လှန်ချလိုက်ပြီး ရှောင်
တိမ်းလိုက်လေသည်။

သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် တူးထူးဆန်းဆန်းဖြင့် နိမုရှမ်း
ထံသို့ ကန်လိုက်လေသည်။

နိမုရှမ်းက နှုတ်ခမ်းရှုံ့လိုက်သည်။

သူမသည် နောက်သို့ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ကုပုက လိုက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်
သည်။ နိမုရှမ်းက လက်တစ်ဖက်ကို ရင်ဝှေ့၌ထားပြီး ကျန်လတ်
တစ်ဖက်ကို ကွေးထားလိုက်သည်။

ပြီးနောက်

ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် တက်သွားလေသည်။

ကုပုသည် သူမ၏တိုက်ခိုက်လာစဉ် လမ်းကြောင်းကို မသေ
ချာသဖြင့် သူသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း ဆုတ်သွားရလေ
သည်။

ကုပုက နောက်ထပ်ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် နိမုရှမ်း၏ရင်ဝှေ့ထားသော လက်ဝါးက ကုပု၏
ရင်ဝှေ့ လျှပ်တစ်ပြတ် ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျသု(၇) ❀ ၁၄၇

ကုပုက လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ထိုသိုင်းကွက်ကို ပိတ်ဆို့ထား
လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် နိမုရှမ်းညာဘက်တွင် ကွေးနေသော တံတောင်
ဆစ်က ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

ကုပုက ဟန့်တားရန် ဟန့်ပြင်လိုက်သောအခါ မိမိခုခံရန်
လမ်းကြောင်းကို သူမ၏လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ
လေသည်။

နိမုရှမ်း၏ တံတောင်ဆစ်သည် သူ၏ရင်ဝှေ့ တည့်မတ်စွာ
ထိမှန်သွားလေသည်။

“အား”

ကုပု၏ ထွားကျိုင်းသောခန္ဓာသည် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွား
လေသည်။ သို့သော် နိမုရှမ်းကလည်း မသက်သာလှပါ။

အကြောင်းမှာ

ကုပု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လွင့်စဉ်သွားသော တဒဂ်အချိန်တွင်
သူ၏ခြေဖျားသည် သူမ၏ခါးရှိရာသို့ ထောက်မိသွားလေသည်။

“ဝုန်း”

ကုပုက မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

“ဝုန်း”

နိမုရှမ်းကလည်း လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်၍ လဲကျသွား
လေသည်။

နိမ့်ရှမ်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားသည်။
သူမက ဝေဒနာကို အကြိတ်ခံရင်း

“ခံနိုင်ရည် ရှိပါသေးတယ် သူက ခြေထောက်ခတ် အလွန်
ကျွမ်းမှန်း မသိခဲ့ဘူး နောက်ကြိုရင် သတိထားရလိမ့်မယ်”

ဝေမင်းက သူမ၏သွေးကြောများကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

“ဒဏ်ရာက မနည်းပါလား ဗိုက်ထဲက အသည်းနှလုံးကို
မထိခိုက်မိတာ ကံကောင်းသွားတယ် ဆေးဝါးကုသလိုက်ရင်အချိန်
တိုတိုနဲ့ ပျောက်သွားမှာပါ ”

နိမ့်ရှမ်းက မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်းချုပ်ကြီး ”

ကျူးလန်နှင့်မေကူးတို့က သူမအား အခန်းတွင်းဘက်သို့ ခေါ်
ဆောင်သွားလေသည်။

ဝေမင်းသည် အုမ္မန်ကူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလူရဲ့နံရိုးနှစ်ချောင်းလောက် ကျိုးသွားတယ်

အမြန်ဆုံး အရိုးဆက်ပေးပါ ကြာရင် မကောင်းဘူး ”

အုမ္မန်ကူးက မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်သိတယ် ”

ဝေမင်းက ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုကော အရိုးဆက်တတ်ကြရဲ့လား ”

အုမ္မန်ကူးက

“ပြောစရာမလိုပါဘူး အရိုးဆက်တဲ့ ပညာလောက်ဟော
နားလည်ပါတယ် ”

သူသည် ပါလူးကပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ကုလားအုပ်ဖြူဂိုဏ်း

ကုလားအုပ်များဘက်က တိုက်ခိုက်ရေးသမား “ကုပု”။

ထင်းလုံဂိုဏ်းဘက်မှ လက်ဝဲရန်နိမ့်ရှမ်း။

သူနှင့်သူမတို့သည် သိုင်းပညာများ ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

ကုပုက နိမ့်ရှမ်း၏လက်ဝါးချက်ကြောင့် နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုး
သွားသည်။

နိမ့်ရှမ်းကလည်း ကုပု၏ခြေဖျား ခတ်မိသွားသောကြောင့်
မတ်တတ်ပင် မရပ်နိုင်ဘဲ ပုံလျက်လဲကျသွားလေသည်။

ထင်းလုံဂိုဏ်းဘက်မှ ကျူးလန်နှင့်မေကူးတို့က ပြိုင်တူပြေး
ထွက်လာပြီး နိမ့်ရှမ်းအား ပွေ့ချီထူလိုက်သည်။

ကုလားအုပ်ဖြူဘက်မှ ပါလူးကပ်ကပြေးထွက်လာပြီး ကု
အား ပွေ့ချီလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက နိမ့်ရှမ်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်လို ခံစားနေသလဲ ”

၁၅၀ ★ မိုးကျော်သူ

“ပါလူးကပ် သူ့ကိုဂရုစိုက်အရိုးဆက်ပေးလိုက်ပါ”

ပါလူးကပ်က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

အုမ္မန်ကူးသည် ယင်းကဲ့သို့ မှာကြားပြီးနောက် ဝေမင်းအား စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြည့်ရအောင်”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တို့နဲ့ ရန်ငြိုးမရှိကြပါဘူး ယှဉ်ပြိုင်မနေပါနဲ့တော့ ကျုပ်ကပ် အရှုံးပေးလိုက်မယ်”

အုမ္မန်ကူးက မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က နယ်ခြားသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ လက်တွေ့ မယှဉ်ပြိုင်ရရင် မကျေနပ်ဘူးဗျ”

ဝေမင်းက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဗျာ ကျုပ်က အရက်တစ်ခွက်တိုက်ပြီး တောင်းပန်ပါ့မယ်”

သူကပြောပြီး အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ပြီး အုမ္မန်ကူးရှေ့တွင်ချထားလိုက်လေသည်။

“သောက်လိုက်ပါ ခင်ဗျာ”

အုမ္မန်ကူးသည် ဝေမင်းက တိုက်ခိုက်လာမည်ဟု အထင်ဖြင့် အတွင်းအားကို စုစည်းပြီး အသင့်ပြင်ထားသည်။

သို့သော်

ဝေမင်းက နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ★ ၁၅၁

အုမ္မန်ကူးသည် နားမလည်နိုင်စွာ အရက်ခွက်အား ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်း၍သွားလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရေစက်ဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းရဲ့ပညာကို သင်

ကြားခွင့် ရခဲ့ပါတယ် နောက်ပြီး စလင်းကျောက်ပြားလည်း အရစောခဲ့ပါတယ် အခုလိုအချိန်မှာ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် မတရားရာ

ရောက်ပါ့မယ် ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် အချိန်ယူရင် ကောင်းပါတယ်”

အုမ္မန်ကူး အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ ကျုပ်လည်း သင်ခန်းစာ ရရှိသွားပါ

ပြီ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် ပြန်ဆုံစည်းကြတာပေါ့ဗျာ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ဝေမင်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အိမ်ရှင်ပီပီ ဧည့်ခံချင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်

ချင်းစာမိလို့ မတားတော့ပါဘူး လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဘေးသေရန်မခတ် ချောမောပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

အုမ္မန်ကူးက သူတို့ လူစုအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

သူ၏အဖွဲ့သားများသည် ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ငြင်နေကြ

၁၅၂ ❀ မိုးကျော်သူ

လေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက ရုတ်တရက် အုမ္မန်ကူးရှေ့သို့ လျှောက်သွား
လေသည်။

“ကျွန်မကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

အုမ္မန်ကူးက မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရုံးတဲ့လူပါ ဘာမှ ပြောခွင့်မရှိတော့ပါဘူး -
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် အခွင့်သာမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာ
ဖယ်ရှားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားဖို့ပါပဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မကြောက်နေတယ်လို့ ရှင်ထင်နေမှာပဲ တစ်နှစ်
ဒါမှ မဟုတ် ခြောက်လအတွင်းမှာ ကျွန်မကရှင်တို့ဆီလာ ပြီးပြတ်ပြတ်
သားသားရှင်းပါ့မယ် ဘယ်နှယ်လဲ ”

အုမ္မန်ကူးက

“ကျုပ်တို့က ကြိုဆိုပါတယ် ”

သူကပြောပြီး သူ၏လူစုကို ဦးဆောင်၍ ထွက်သွားလာကြ
လေတော့သည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၅၃

ဝေမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှောင်ခွမ်း မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရှာချင်တာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဂရုစိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါပေမယ့်
ကျွန်မရဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မပဲ ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်စေချင်
ပါတယ် ”

ဝေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကျိမေက အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဖေဖေ ခုနတုန်းက အုမ္မန်ကူးက စိန်ခေါ်ပြီးမှ ဘာ
ကြောင့် စိန်ခေါ်ဝံ့တော့ဘဲ ပြန်သွားကြတာလဲ ”

ဝေမင်းက ပြုံးပြသည်။

စကားမပြောပါ။

ကျင်းရှူးရသေ့က အရက်ခွက်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အရက်ခွက်ကို ကြည့်ရင် မင်းနားလည်သွားမှာပါ ”

၁၅၄ ❀ မိုးကျသု

ကျိမေက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် အရက်ခွက်အား ကြည့်လိုက်
ရာ သူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

အရက်ခွက်တွင် အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ဖြစ်နေ၏။

— အရက်များ လုံးဝမရှိတော့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“လက်တစ်ချောင်းသိုင်းဆိုတာ ဒါပဲထင်တယ်”

ကျိမေက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်လေသည်။



အိမ်ပြေး

တုစုချင်းက နတ္တိတောင်သို့ ပြန်သွားသည်။

သူမနှင့်အတူ ကျူးလန်လည်း လိုက်ပါသွားသည်။

သူမတို့ ယခုကဲ့သို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းမှာ ဝေမင်းက ထင်းလို
ဂိုဏ်း ကိစ္စအဝဝတို့ကို နောက်ဆံတင်းနေရန်မလိုဘဲ လွတ်လွတ်လပ်
လပ် လုပ်ကိုင်နိုင်စေရန် ဖြစ်လေသည်။

ဆွေမင်းက ထင်းလိုဂိုဏ်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နိမ့်ရှမ်းက ဒဏ်ရာကုသနေ၏။

မေကူးက ပြုစုပေးရသည်။

သူမ၏ တာဝန်ကို ရှောင်ခွမ်းက ထမ်းဆောင်နေရသည်။

ကျိမေသည် မည်သည့်တာဝန်မှ မရှိဘဲ အားလပ်နေ၏။

သူ၏မမခွမ်းက အလုပ်များနေသည်ကတစ်ကြောင်း သူ့အား

ကောင်းပြောချိန်ပင် မရတော့ပါ။

ထို့ပြင် အားလပ်သောအချိန်၌ ဝေမင်းအနီးတွင်သာ နေထိုင်
ရသောကြောင့် ကျိမေ၏ရင်ထဲ၌ ငါ့ခြောက်သွေ့ပျင်းရိနေလေသည်။

၁၅၆ ❀ ပိုးကျော်သူ

ယနေ့လည်း သူသည် တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ပျင်းရိနေလေသည်။ ရုတ်တရက် ထွေးနွေးသော လက်တစ်ဖက်က သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ လာရောက်တင်ထားလေသည်။

ပျော့ပျောင်းသောအသံက တစ်ဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

ကျိမေက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆွေမင်းဖြစ်နေ၏။

သူက ရွံ့မုန်းသော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပြောစရာလား”

ဆွေမင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ငါ လာပြီးစကားပြောပါလား”

သူမသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ လှောင်ပြောင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ယုယကြင်နာစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလား ငါတမင်းကို ကူညီချင်လို့ပါဟာ”

ကျိမေက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မပြောဘူး တော်ကြာ မင်းက ငါ့ကိုရယ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့ရယ်ရမှာလဲ ငါလည်း အရင်လို မင်းအဆိုးတော့ပါဘူး ပြောစရာရှိရင် ပြောပြပါလား”

“ငါ ငါ ပျင်းတယ်”

“အို မဟုတ်တာပဲ အားလုံးက မင်းကို ဂရုစိုက်မိတယ်”

ဘဝသံရာသီကျမ်း(၇) ❀ ၁၅၇

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ငါချစ်တဲ့လူလည်း ငါ့ကို ပြန်မချစ်ဘူး”

ဆွေမင်း၏ရင်ထဲ၌ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မမခွမ်းကို ပြောနေတာလား”

ကျိမေက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက တို့ထက်အသက်ကြီးတယ် သူကြိုက်တာက မင်းလိုအရွယ် မဟုတ်ဘူး မင်းက ငယ်သေးတယ်”

“ငါ ဆယ်ကိုးနှစ်ရှိပြီဟာ”

“ဆယ်ကိုးနှစ်ဟာ လူကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“လူကြီးဆိုတာ ဘယ်အရွယ်လဲ”

“မင်းအဖေလိုပေါ့”

ကျိမေက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆွေမင်းက

“မင်းအဖေဟာ ခန့်ညားတယ် တည်ကြည်တယ် ယောက်ျားပီသတယ်”

ကျိမေက

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကကော”

ဆွေမင်းက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းစိတ်ဆိုးဘူးဆိုရင် ငါပြောမယ်”

“ငါစိတ်မဆိုးပါဘူးဟာ”

“မင်းက ပျော့ညံ့တယ် အစစအရာ သူများကို မှီခိုတယ် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေခန်း အချစ်ရေး အတွက်နဲ့ပဲ တည်ငြိမ်တည်ငြိမ် ညှု ဖြစ်နေတယ် ဒုက္ခဆင်းရဲတာကို မခံနိုင်ဘူး”

၁၈၁ * မိုးကျော်သူ

သူမက ပြောရင်းပြောရင်း အသံကျယ်လောင်သွားသည်။
ကျီမေသည် နားထောင်ရင်း ခေါင်းတဖြည်းဖြည်းငုံသွားလေသည်။

ဆွေမင်းသည် ကျီမေ၏သနားစဖွယ် ပုံဟန်ကို ကြည့်ကာ မပြောရက်တော့ပါ။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ကျီမေက ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

ဆွေမင်း၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆွေမင်း မင်းဟာ ကြေးမုံပြင်တစ်ခုလုံးပဲ ငါ့ကိုယ်ငါ သဘောပေါက်နားလည်လာပါပြီ ”

ဆွေမင်းက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ ဘွင်းဘွင်းပြောချတာကို မင်းစိတ်မဆိုးဘူးလား ”

ကျီမေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးပါဘူး မင်းကိုတောင် ကျေးဇူးတင်တယ် ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ”

ဆွေမင်းက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်လိုကြိုးစားမလဲ ”

ကျီမေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကိုတော့ မင်းပဲအကြံပေးပါ မင်းက ငါ့ထက်ဉာဏ်ကောင်းတယ် ”

ဆွေမင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“လက်ရှိ စံနမူနာထားလောက်တဲ့ မင်းအဖေ တစ်ယောက်ရှိတယ် မဟုတ်လား ”

ကျီမေက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငါက ဂိုဏ်းတစ်ခု ထောင်ရမလား ”

ဆွေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မင်း အခုလည်း ဒီလောက်အရည်အချင်း

မရှိသေးပါဘူး ”

ကျီမေက

“ဒါဖြင့် ”

ဆွေမင်းက

“မင်းအဖေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆင်းရဲခဲ့တယ် ဒုက္ခတွေပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံထားတဲ့ကြား ဇွဲရှိရှိနဲ့ တက်လာခဲ့တာရှင် ”

ကျီမေက နားလည်လိုက်သည်။

“ငါသဘောပေါက်ပါပြီ ငါက အိမ်ကနေစွန့်ခွာပြီး အပြင်လောကကိုထွက် ကိုယ့်ခွဲကိုယ်ချွန် ကြိုးစားရမယ် မဟုတ်လား”

ဆွေမင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သိုင်းလောက်ကို ခြေချပြီး ထူးထူးချွန်ချွန် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်မှသာလျှင် မင်းဟာမင်းအဖေလို အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ အသိအမှတ်ပြုလာကြမှာပါ ”

ကျီမေ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ငါဒီအတိုင်းလုပ်မယ် ”

သူသည် ယင်းသို့ တက်ကြွစွာပြောပြီးမှ ခေါင်းငုံသွားပြန်လေသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးဟယ် ”

ဆွေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

၁၆၀ ★ မိုးကျသု

“မင်းက ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

ကျိမေက

“ငါထွက်သွားရင် ဖေဖေက လိုက်ရှာမှာ ထင်းလုံဂိုဏ်း
ရဲ့အဖွဲ့တွေဟာ နေရာအနှံ့မှာရှိတယ် ငါ့ကို ချက်ချင်းတွေ့သွားမှာ
ပေါ့”

ဆွေမင်းက

“ဒီကိစ္စမပူပါနဲ့ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်”

ကျိမေက

“မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဆွေမင်းက

“မင်းအတွက် ငါစာရေးပေးမယ် ဒီစာကိုမင်းအဖေဖတ်
လိုက်ရရင် မင်းကို လိုက်ရှာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျိမေက ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မင်းကော”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုခေါ်မယ်ဆိုရင် ငါမင်းနောက်လိုက်ခဲ့မယ်.”

ကျိမေက အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မင်းက ဉာဏ်ကောင်း
တယ် ငါ့ကိုကူညီမယ်ဆိုရင် တို့တစ်နေ့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်
ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ဆွေမင်း သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

ကျိမေက လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ဘယ်သရုပ်ကဏ္ဍ(၇) ★ ၁၆၁

“ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဆွေမင်းက သူ၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“မေကူးကော”

ကျိမေ၏မျက်နှာ အနည်းငယ်မှေးမှိန်သွားသည်။

ထို့နောက်

တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို ထားခဲ့မယ် သူ့အမေက သူ့ကိုစောင့်ရှောက်မှာပဲ

အောင်မြင်တဲ့အခါမှာ သူ့ကိုပြန်လာကြည့်မယ်”

ဆွေမင်းက စကားမပြောတော့ပါ။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် သနားကျကျနပ်သည့် အရိပ်
ယောင်များ ပေါ်လွင်လာသည်။



စာတစ်စောင်

ကလေးသူငယ် နှစ်ယောက်၏ ငှက်အတွင်း ချထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် တစ်နေ့သောအခါ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကယ်တိုင် ရိုက်သွားစေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သွေးဆိုးတစ်ဝက် ပါကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ကျိမေသည် မိခင်ရှိမေ၏သွေးဆိုးပါလာသကဲ့သို့ ဆွေမောင်သည် ဖခင်အပယ်ခံ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အမွေအနှစ်ပါလာသည်။

ထို့ပြင် သူတို့သည် သာမန်လူများထက် ဉာဏ်ကောင်းသော လူများဖြစ်ကြလေသည်။

မေကူးသည် မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေ၏။

နိမ့်ရှမ်း၏ ဝါကျင့်ကျင့်မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အရိပ် အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

ကျင်းရှူးရသေ့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သည့်အရိပ် အယောင်များ တွေ့ရသည်။ လူအားလုံးထဲတွင် ရှောင်ခွမ်းတစ်ယောက် နည်းသာ တည်ငြိမ်စွာရှိသည်။

အားလုံးသောလူများသည် စားပွဲတစ်ခု၌ ထိုင်နေကြသည်။

ဝေမင်းက စာတစ်စောင်ဖတ်ပြနေ၏။

ဖေဖေ

သားသွားပါပြီ။

အခုသွားမှာက ခြေဦးတည်ရာပဲ။ ဘယ်ကိုရောက်မှန်းမသိ။ ဘယ်

မျိုး ပြန်လာမယ်ဆိုတာလည်း မပြောနိုင်ပါ။

သားဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ သိုင်းလောကမှာ



၁၆၄ ❀ မိုးကျသု

လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ နေမင်းစကြာ ဝေမင်းရဲ့သားပါ။
ဒါကြောင့် သားဟာဖေဖေ ခြေရာနင်းနိုင်ဖို့ အရည်အချင်းရှိဖို့ လိုအပ်လာ
ပါတယ်။

သား ဒီအတိုင်းသားအိမ်မှာရှိခို နေထိုင်စားသောက်မယ်ဆိုရင်
ဘယ်တော့မှ လူတလုံးသူတလုံးဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်
သားဟာကိုယ်စွမ်းကိုယ်အစနဲ့ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်
ကြားလောက်အောင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါကိုတော့ ဖေဖေကသားကို
ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်။ မေကူးကိုလည်း တစ်ဆင့်ပြောပေးပါဗျာ။
သားကို(၅)နှစ်အထိတော့ စောင့်ပါ။

အချိန်ပြည့်လို့မှ သားပြန်မရောက်နိုင်ရင် သိုင်းလောကမှာ သင့်
တော်မယ့် လူတော်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သားအတွက်နဲ့ နုပျိုတဲ့
အချိန်အကုန်မခံပါနဲ့လို့ သူ့ကိုတော့ သားအားနာပါတယ်။

တစ်ခုတည်း ပြောချင်တာက ဒီဘဝတစ်သက်တာမှာ သားက
သူ့အပေါ်သစ္စာမဖောက်ပါဘူးလို့။

သားသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သားရဲ့စိတ်မှာတော့ မိသားစုထဲမှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဝေမင်းသည် စာကိုဖတ်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသဖြင့် အသံ
များပင် အနည်းငယ်တုန်ခါလာလေသည်။

ကျင်းရှူးရသေ့က စားပွဲကို အားရပါးရရှိကုန်ချလိုက်သည်။

“သတ္တိကောင်းတယ် ရေးတဲ့စာတော်တယ် ငါတော့
သူ့ကို အထင်ကြီးသွားပြီ ”

သူသည် မေကူးက ရှိုက်ကြီးတငင်ငင် ငိုနေသည်ကိုတွေ့
တော့မှ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၆၅

ရှောင်ခွမ်းက မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မဖတ်တာလဲ ”

ဝေမင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဆုံးသွားပါပြီ ဒီစာဟာ အဆုံးမသတ်တဲ့စာပါ ”

နိမ့်ရှမ်းက ဝေမင်းအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ကိုလိုက်ရှာဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါသေး
သလား ”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့ရေးတဲ့စာက သူ့ကိုလိုက်မရှာဖို့ ရှင်းအောင်ရေးထားတာ
ပါ ”

သူသည် နိမ့်ရှမ်းအား မချီပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဆွေမင်းလည်း လိုက်သွားတယ် ဒီစာလည်း သူ့ရေးတဲ့
စာပဲ ဖြစ်ရမယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျီမေရဲ့လက်ရေးဖြစ်ပေမယ့် ဆွေမင်းရဲ့
အစီအစဉ်နဲ့ ရေးတာဖြစ်နိုင်တယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက

“သူတို့နှစ်ယောက် သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး
သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးတော့ ကပ်ဆိုက်နိုင်တယ် သူတို့ကြောင့်
ကောင်းသွားမလား ဆိုးသွားမလားဆိုတာ ပြောရခက်တယ် ”

အားလုံးက သူမအား လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

၁၆၆ ❀ ပိုးကျော်သူ

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မက သူတို့နဲ့အတူ ကြီးပြင်းလာတာ ဘယ်သူကဘယ် လိုသဘောရှိတယ်ဆိုတာ အတွင်းသိအမြင်သိ သိပါတယ် ”

ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဝေဖန်တဲ့စကားတွေဟာ ကျွန်မရဲ့သဘော နဲ့ ဝေဖန်တာ မဟုတ်ပါဘူး ”

ကျင်းရှူးရသေ့က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ နုနယ်ပါသေးတယ် ...မကောင်း တဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် လူဆိုးဖြစ်မှာသေချာတယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့က စိတ်ရင်းကောင်းကြပါတယ် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မအတွေ့ကြုံထဲမှာ သေးငယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ ... ဥပမာ ပြပါမယ် ”

အားလုံးသောလူများသည် သူမ၏ ပြောလာမည့်စကားကို စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။



ရှောင်ခွမ်းက

“တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မရယ် ဆွေမင်းရယ် ကျိမေရယ် သုံးယောက် ဆော့ကစားနေကြတယ် သစ်ပင်ရဲ့ ခြေရင်းရှိတွင်း ပေါက်ထဲမှာ ပုရွက်ဆိတ်များ အစားအစာများကို ပင်ပင်ပန်းပန်း သယ် ယူတာကို တွေ့ရလို့ သနားပြီး မုန့်တွေ့ကိုချေပြီး ချပေးလိုက်တယ်” ကျင်းရှူးရသေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပါ တယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက

“နောက်တော့ ဆွေမင်းလည်း ပါဝင်လာပါတယ် သူတို့ မုန့်စားရင်း ပုရွက်ဆိတ်ကိုချပေးရင်း ပြောနေကြပါတယ် ဒါပေ မယ့် ”

သူမက ခေတ္တရပ်နားပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်က ကျိမေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်

၁၆၈ ❀ ဖိုးကျော်သူ

တက်ပြီး ကိုက်လိုက်ပါတယ် ကျိမေက စိတ်ဆိုးပြီး ပုရွက်ဆိတ်
အားလုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ခြေသတ်တဲ့အပြင် တွင်းထဲကိုလည်း ရေး
လောင်းပစ်လိုက်ပါတယ် ”

အားလုံးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

နီမုရှမ်းက မေးလိုက်သည်။

“ဆွေမင်းက ဘာမှမပြောဘူးလား ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ပုရွက်ဆိတ်တွင်းကို ရေလောင်းတာက ဆွေမင်းရဲ့အကြံပဲ
ကျင်းရှူးရသေ့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ဒီကလေးဟာ ဉာဏ်ပညာ အလွန်တော်တယ်
လက်ရှိ သူတို့တက်လာတဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် သိုင်းလောက
ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုရင် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်ဗျာ ”

ဝေမင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်လာလေသည်။

“သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်
ပါတယ် တကယ်လို့ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးတဲ့
သတင်းကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့သားအရင်းဖြစ်ပါစေ မညာမတာ
ဆုံးမမှာဘဲ ”

နီမုရှမ်းက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ကိုလိုက်ရှာဖို့ မေကူးကို လွှတ်လိုက်ချင်တယ် ---
ကျိမေဟာ စိတ်နှလုံးကောင်းရှိပါတယ် မေကူးသာသူ့အနားမှာ
ရှိမယ်ဆိုရင် ကောင်းတဲ့အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်ပါတယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“သိုင်းလောကဟာ အတော်ကျယ်ဝန်းပါတယ် ဘယ်

၁၀၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁ ❀ ၃၆၉

လိုက်ရှာမှာလဲ ”

နီမုရှမ်းက

“သူတို့က လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားတဲ့ အလုပ်ကို
လုပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတယ် ဒါဆိုရင် ရှာဖို့လွယ်ပါလိမ့်မယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“မေကူးသွားခိုင်းတာ ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျားက လိုက်သွား
မလို့လား ”

နီမုရှမ်းက

“ကျွန်မဟာ ဂိုဏ်းရဲ့ကြီးလေးတဲ့တာဝန် ယူထားပါတယ်
ဒါကြောင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် အရေးမပေးနိုင်ပါဘူး
နောက်ပြီး သူတို့ကိုလည်း တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောင်နေလို့ မဖြစ်ပါ
ဘူး ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မေကူးတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားခိုင်းမလို့လား”

နီမုရှမ်းက ပြတ်သားစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“ဆွေမင်းနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး နတ္တိတောင်ကို သတင်းပို့သင့်တယ်
လို့ယူဆတယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီကိစ္စမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင် သွားပြီးရှင်း
ပြရင် ပိုပြီးသင့်တော်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် ရှောင်ခွမ်းဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းကော ငါနဲ့လိုက်မလား ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြီးပြန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူး ”

ဝေမင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မနဲ့ ကုလားအုပ်ဖြူဂိုဏ်းနဲ့ ချိန်းထားတာရှိသေးလို့ပါ”

ဝေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။



ချန်းပေဂိုဏ်း

ချန်းပေဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ် ပေချူးထင်း သေဆုံးပြီးနောက်
ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ပြီးကွဲသွားလေသည်။ဂိုဏ်းသားများမှာလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ တနယ်တကျေးသို့
လူစုခွဲသွားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်

အလွန်ခန့်ညားထယ်ဝါပြီး စည်ကားလှသော ချန်းပေဂိုဏ်းဌာ
နချုပ်သည် ပြိုကွဲပျက်စီးရလေသည်။ယခုလက်ရှိ ဌာနချုပ်တွင် ပြေးစရာမြေမရှိသော ဂိုဏ်းသား
အချို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

၁၂၁ ★ မိုးကျော်သူ

တိမ်တိုက်တိမ်လိမ်များ ထူထပ်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။
 ချန်းပေဂိုဏ်းသားအချို့သည် မီးပုံးဘေး၌ပိုင်းရံထိုင်လျက် မီး
 လှုံနေကြလေသည်။
 ထိုစဉ်
 အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်က ဝင်
 ရောက်လာလေသည်။
 သူ၏လက်ထဲတွင် ကြီးမားသောသားရေအိတ် ပါလာလေ
 သည်။
 ဂိုဏ်းသားများတွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရှိသည်။
 သူ၏အမည်မှာ ရှမ်းကျင်းဖြစ်သည်။
 သူသည် တစ်ချိန်တုန်းက ချန်းပေဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူ ရှုအိချီထံ
 တွင် ဓားပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးသည်။
 သူသည် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ ဝင်လာသော သူမှာလွန်
 ခဲ့သော ရက်ပိုင်းတွင် လာရောက်လည်ပတ်သော ဧည့်သည်ဖြစ်နေမှန်း
 သိရလေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ★ ၁၃၃

ထိုလူတို့မှာ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
 သူတို့သည် ဤနေရာ၏ ရှုမျှော်ခင်းနှင့် ချမ်းမြေ့သာယာမှု
 အားနှစ်သက်သဖြင့် ဤနေရာတွင်နေထိုင်ရန် ခွင့်တောင်းခဲ့လေသည်။
 ရှမ်းကျင်းက လက်ခံထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူလည်း ကိုယ်
 ပေါ်မှနှင်းပွင့်များကို ခါချလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 “အဆင်ပြေကြတယ် မဟုတ်လား”
 ရှမ်းကျင်းက မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဘာအဆင်ပြေရမှာလဲ မီးမလှောင် အားလုံး သွေးခဲကုန်
 လိမ့်မယ်”
 ထိုလူက လက်ထဲမှာသားရေအိတ်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားတို့ ချမ်းနေမှန်းသိလို့ အရက်တွေဝယ်လာတာဗျ”
 ရှမ်းကျင်းက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
 “အားနာလိုက်တာဗျာ ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတဲ့နေ့ကစ
 ပြီး အစစအရာရာကူညီခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူးဗျာ”
 ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ ချန်းပေဂိုဏ်းဟာ တစ်ချိန်တုန်းက
 လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့ပါတယ် အခုလည်း အားလုံး
 ထွက်သွားကြပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ သစ္စာရှိရှိ နေထိုင်တာကိုး တစ်နေ့
 အကျိုးခံစားရမှာပါ”
 ရှမ်းကျင်းက
 “ကျုပ်တို့လည်း မသွားချင်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့်
 ကျုပ်ဟာ ချန်းပေဂိုဏ်းက သိသွားရင် အစောကားခံရမှာ စိုးရိမ်လို့
 ပါ”

၁၈၄ (၈) မိုးကျသည့်

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေ မပြောပါနဲ့တော့ ကဲ အရက်သောက်ကြ
ရအောင် ”

ရှမ်းကျင်းက ပန်းကန်လုံးများကို ထုတ်လိုက်ပြီး ကျန်ရှိသော
လူများအား ဝေပေးလိုက်သည်။ သူသည် ထိုလူအား မြေပန်းကန်လုံး
တစ်လုံး ဝေပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလည်း သောက်ပေါ့ ”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မသောက်တော့ဘူး အိမ်ကမိန်းမ ချေသားပုတ်နေ
တယ် ကျုပ်ပြန်သွားရင် ချေသား ပုတ်ပြီးသား ပို့လိုက်ပါဦးမယ်”
ရှမ်းကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အားနာစရာတော့ ဖြစ်နေပါပြီဗျာ ”

ထိုလူက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အားနာစရာမဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်တို့လည်း ခင်ဗျားတို့အိမ်
မှာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမှာလဲဗျာ ”

ထိုလူက

“နည်းနည်းတော့ ရက်ကြာလိမ့်မယ်ဗျာ ”

ရှမ်းကျင်းက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျားတို့ နေချင်သလောက်နေပါဗျာ”

ထိုလူက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ”

ရှမ်းကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးတို့ ရောက်လာတဲ့ အချိန်က အချိန်ကောင်းဗျာ —

၁၈၅ ဘဝသံရာသီကျမ်း(၇) (၈) ၁၈၅

အရင်နှစ်တုန်းကဆိုရင် ရန်သူတွေ မကြာမကြာလာပြီး ရန်မူတယ်ဗျာ”

ထိုလူက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“သူတို့က ဒါလောက်ပဲ ရမ်းကားကြသလား ”

ရှမ်းကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကဆိုတာ အလွန်ရှုပ်ထွေးပြီး သွေးထွက်သံယိုမှု
ဖြစ်တဲ့ နေရာပါ ရန်ငြိုးဖွဲ့ မိတာနဲ့ ဘယ်တော့မှ မငြိမ်းချမ်းတော့
ပါဘူး ”

သူသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် စကားဆက်လိုက်သည်။

ပိုပြီးဒုက္ခရောက်တာက ဂိုဏ်းချုပ်ပေးချူးထင်း သေဆုံးပြီးမှ
ရန်သူတွေလာပြီး ကျုပ်တို့ကို စော်ကားတော့တယ်ဗျာ ”

ထိုလူက အနည်းငယ်ခံပြင်းလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းချုပ် သေသွားမှလာပြီး ရန်မူတာကတော့
သူရဲကောင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ”

ရှမ်းကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ သိုင်းလောကမှာ သိုင်းပညာ တက်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေများလှပါတယ် ဒါပေမယ့် တကယ့်သူရဲကောင်းက ရှား
ပါတယ် ”

ထိုသူက

“ကျုပ်က စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် တကယ့်သူ
ရဲကောင်းလို့ ခေါ်ဆိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်သလဲ ”

ရှမ်းကျင်းက

“ကျုပ်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲတွေ့တယ် ”

“ဇာယံသူလဲ ”

၁၇၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“နေမင်းစကြာ ဝေမင်းပါ ”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူက ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကို သတ်လိုက်လို့ ခင်ဗျားတို့တတွေ အခုလိုအစော်ကားခံနေရတာလဲ ဘာကြောင့် သူ့ကို သူရဲကောင်းလို့ ခေါ်ရတာလဲ ”

ရှမ်းကျင်းက

“သူရဲကောင်းဟာ သူရဲကောင်းပါပဲ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ် သတ်လိုက်လို့ သူ့ကိုသူရဲကောင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းလို့မရပါဘူးဗျာ ”

ထိုလူက ရှမ်းကျင်းအပေါ် လေးစားလာလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကိုတော့ လေးစားပါပြီဗျာ နှင့်တွေ့အကျရပ်သွားရင် ကျုပ်ဆီကိုကြပါ ထမင်းစားရင်း သိုင်းလောကအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရအောင် ”

ရှမ်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်က ဘာမှမကျွေးနိုင်ဘဲ ဧည့်သည်ကကျွေးတာစားနေရလို့ အားနာပါတယ်ဗျာ ”

ထိုလူက

“ဒီလိုပါ ကျုပ်ဇနီးက မိန်းမသားဆိုပေမယ့် သိုင်းလောကအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဒါကြောင့်လည်း ဗဟုသုတရအောင်လို့ပါ ”

ရှမ်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ ဟန်ကျနေတာပဲ ဇနီးမောင်နှံက အကြိုက်ချင်းတူနေတာကိုး ”

သူသည် အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၇၇

“ဟာ အရက်က ကောင်းလိုက်တာ ဘယ်ကဝယ်လာတာလည်းဗျ ”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“မနေ့က ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြို့ထဲထွက်ဝယ်ထားတာပါ ”

ရှမ်းကျင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မနေ့တုန်းက နှင်းတွေကျလာတာ နှစ်ပေလောက် ထူလိမ့်မယ် ဘယ်လိုလုပ်သွားရတာလဲ ”

ထိုလူက လွှတ်ခနဲပြောလိုက်သည်ကို ရှမ်းကျင်းက သိရှိသွားလေသည်။

“ကျုပ်က စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်တုန်းက သိုင်းပညာအခြေခံ သင်ကြားခဲ့လို့ပါ ”

ရှမ်းကျင်းက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်းတွေ နှစ်ပေခန့် ရှိတဲ့လမ်းပေါ် လျှောက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ဇွိပ်တန်းကိုယ်ဖော့ပညာ တတ်ထားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်ဗျာ ”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ ကျုပ်ကတစ်လမ်းလုံးချော်တဲ့ လိုက်တာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းပါဘူးဗျာ ”

ထိုလူကလည်း စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မှတ်ဆိတ်

မြင်းခွသံများသည် အဝေးမှ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေတော့သည်။

ရှမ်းကျင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“နှင်းဒါလောက်ကျတဲ့ထဲက ဘယ်ခရီးသည် ရောက်လာနေလိမ့် ”

ထိုလူက

“ဆေးမြစ်များတူးတဲ့ လူတွေဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ ”

ရှမ်းကျင်းက

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒါလောက်နှင်းကျနေတာ မြင်းစီးလို့မရဘဲ ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

မှတ်ဆိတ် ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ”

“ရှမ်းကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနယ်ခြားကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးပဲကိုး ”

ဆိတ်ဆိုတာ လမ်းစားပြဗျ မြင်းတွေသွားလာ တိုက်ခိုက်လှသေး

တဲ့ဓားပြကိုပြောတာ ”

ထိုလူက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“လမ်းစားပြ ဟုတ်လား ကျုပ်က သုံးစွဲဖို့ငွေသားနည်းနည်းပါတယ် သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ဒုက္ခပါပဲ ”

ရှမ်းကျင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်သွားသည်။

“စိတ်ချ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကိုလာဖို့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားဇနီးတို့သာ ပုန်းနေရင်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ”

သူက ပြောပြီး ကမန်းမတန်းထ၍ အပြင်သို့ပြေးထွက်သွားသည်။

ထိုလူသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေသော်လည်း ရှမ်းကျင်းနောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။



ခန်းမထဲသို့ လူ ၁၄-၅ ယောက်ခန့် ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်၌ ပါးလွှာသော အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း အပူငွေ့များတထောင်းထောင်းထနေ၏။

မြင်းများ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ဤအတိုင်းပင်။

ရှမ်းကျင်းသည် ထိုလူများ၏ ခေါင်းဆောင်အား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

ထိုလူမှာ အသက်(၅၀)ခန့်ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးထွားကျိုင်းပြီး ရှည်ကြမ်းတမ်းလှ၏။

ရှမ်းကျင်းက အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက ဒါလောက်ဆိုတဲ့ ရာသီဥတုကြားက အဘယ်ကိစ္စနဲ့ ကြွရောက်လာပါသလဲ ခင်ဗျာ ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းကငါ့ကို မှတ်မိသေးတာကိုး ”

ရှမ်းကျင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၂၀)တုန်းက တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပါတယ် အဲဒီတုန်းက အထင်လွဲတာကိုး ကုန်းတိစ္ဆာန်က ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေခဲ့ပါသေးတယ် မဟုတ်လားခင်ဗျာ မှတ်မိတာပေါ့ ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“နှစ်ပေါင်း(၂၀)တောင်ကြာပြီပဲ ချန်းပေဂိုဏ်းက ငါ့ကို မှတ်မိတဲ့လူ ရှိသေးတာကိုး ဟား ဟား ဟား ”

ရှမ်းကျင်းက ရိုသေစွာဖြင့်

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ ကြွရောက်လာတဲ့ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တခြားနေရာသွားစရာရှိလို့ ဒီကိလမ်းကြိုတာနဲ့ ဝင်လာပြီး ပြဿနာလေး နည်းနည်းရှင်းချင်လို့ ဆိုပါတော့ ”

“အေးပေါ့လေ သူသေသွားပြီးမှတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး ”

ရှမ်းကျင်းက လေပူတစ်ချက် မူတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ခရီးပန်းလာတယ် ဒီမှာ ခဏနားပါရစေ ”

ရှမ်းကျင်းက

“ရပါတယ်ဗျာ ဒါပေမယ့် အဆောက်အအုံက ပြိုလဲနေတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

၁၈၂ ❀ မိုးကျသံ

“တခြား ဘာမှမတောင်းပန်ချင်ပါဘူး... အကောင်းဆုံးအရက် နှစ်အိုးလောက်တော့ ယူခဲ့ပါ ...”

ရှမ်းကျင်းက အခုကံကြိုသွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ တော်တော်ဆင်းရဲပါတယ်... အခုလည်းဟော... စာပေသမားက အရက်အိုးပေးလို့ သောက်နေရပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ သောက်ချင်တယ်ဆိုရင် မျှတပေးပါမယ် ...”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ၏ အနီးတွင် ရပ်နေသောလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် ဆင်းရဲနေတာကိုး... ရပါတယ်... ဂိုဏ်း အရက်ကိုသာ ယူခဲ့... သောက်ပြီးရင် ရွှေတစ်တုံးပေးပါမယ် ...”

ရှမ်းကျင်းက ...

“လူကြီးမင်းတို့ ခရီးပန်းလာကြတယ်... ကျုပ်တို့က ဧည့်ဝင် ကျေချင်ပါတယ်... ခက်တာက ကျုပ်တို့မှာ ဘာမှ ဧည့်ခံစရာမရှိပါ...”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“စကား မရှည်နဲ့... အရက်ကိုသာပေးပါ...”

ရှမ်းကျင်းက အရက်အိုးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုလူသည် ကမန်းကတန်း လူယူသွားပြီး ပန်းကန်လုံးထဲ သွန်ထည့်လိုက်သည်။

အခြားလူကလည်း လာရောက်လူယူသွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်လက်မှ တစ်ယောက်လူယူပြီး သောက်နေကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ တစ်ယောက်တည်းသာ အေးအေးဆေးဆေး

ဘဝသံရာသီဇာတ်(၇) ❀ ၁၈၃

ရပ်နေ၏။

ထိုစဉ် ...

ဧည့်သည်က ကျန်းယီရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

“ခုနတန်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတာ ကြားလိုက်ပါတယ်... တစ်နေ့ကုန် ခရီးသွားနေရတယ်ဆိုတော့ ဘာကိစ္စများ ရှိနေပါလိမ့်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ကိစ္စ မင်းတို့စာပေသမားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး... မမေးရင် ကောင်းမယ် ...”

ကျန်းယီက အလွန်သိလိုသဖြင့် ...

“ကျုပ်က စာပေသမားဖြစ်ပေမယ့် သိုင်းလောက် ...”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက စိတ်တိုလာသည်။

“မင်းကို မမေးနဲ့လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား...”

ကျန်းယီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ရှမ်းကျင်းသည် သူ့အား ဝင်မစပ်စရာန် မျက်ရိပ်ပြနေ၏။

ထိုစဉ် ...

လေထဲ၌ မွေးကြိုင်သော အနံ့အသက်တစ်ခု သယ်ဆောင်လာ လေသည်။

လူတစ်ယောက်က အနံ့ကိုရှုရှိုက်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဘယ်က အသားကင်နေတာလဲ...”

ကျန်းယီက ...

“ကျုပ်ဇနီးက ချေသားကင်နေတာပါ...”

လူတစ်ယောက်က ...

“ကျုပ်သွားယူလိုက်မယ်...”

၁၈၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူက ပြောပြီး အမွှေးနံ့ လွင့်ပျံ့လာရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ကျန်းယီက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဟေ့လူ အထဲမှာ ငါ့မိန်းမရှိတယ်ကွ ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက သူ၏လည်ကုတ်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“မင်း စိတ်ချနေ ကျုပ်လူက စားဖို့သောက်ဖို့ပဲယူမှာပါ
ထိုစဉ် ထိုလူသည် အတွင်းခန်းဘက်သို့ ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်

လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

“ဝုန်း ”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲ
လွင့်စဉ်ထွက်လာလေသည်။

ဝင်သွားသော လူပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ဝေဒနာခံစားရင်း
ညည်းညူနေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဆွဲထားသော ကျန်းယီ၏ လည်ကုတ်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။

သူက မြေပေါ်လဲကျနေသော လူကို မေးလိုက်သည်။

“လောက်အော့ မင်းဘာဖြစ်သွားတာလဲ ”

လောက်အော့က ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်း လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘာပြောရမုန်းမသိဘူးဗျ ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မင်းဘာကြောင့် အခုလိုလွင့်စဉ် ထွက်လာသလဲဆိုတာ

၁၈၅ ❀ ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၇)

လိုက်ဘူးလား ”

“သိတော့သိပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်မယုံနိုင်ဘူးဗျ ”

“ဘာကို မယုံနိုင်တာလဲ ”

“ကျုပ်က အခန်းထဲကို ဝင်လည်းဝင်ရော အသက်ဆယ်
ခုနစ် ဆယ်ရှစ်နှစ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လက်ဝါး
တစ်ဖက်နဲ့ တွန်းထုတ်လိုက်တာ ကျုပ်အခုလို လွင့်စဉ်ထွက်လာတာ
ဗျ ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက ကျန်းယီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးက သိုင်းပညာတတ်တာကိုး ”

ကျန်းယီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့သော အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လွင်နေ၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘာပြောတာလဲဗျ၊ ကျုပ်မိန်းမက အသက်
သုံးဆယ်ကျော်ပြီ၊ နောက်ပြီး အိမ်ထဲမှာလည်း ဆယ်ခုနစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်
အရွယ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးလည်း မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားလူအကြည့်မှားနေပြီ
နဲ့တူတယ် ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

လောက်အော့က ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်မျက်လုံးမကန်းပါဘူး.... သေသေချာချာကြည့်ခဲ့တယ်၊

အဲဒီမိန်းကလေးက ငယ်လည်းငယ်တယ် လှလည်းလှတယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ကျန်ရှိသောလူများက ဝါးနု
ရယ်မောကြလေသည်။

အခြားလူတစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“လောက်အော့ မင်းဟာ မိန်းမလိုချင်တာနဲ့ အသက်သုံး

၁၈၆ ❀ မိုးကျသု

ဆယ်ကျော်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆယ့်ခန့်နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ် မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ထင်ပြီး အကြည့်မှားနေတာလားမှ မသိဘဲ ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် အားလုံးဝါးစနဲ့ ရယ်မောလိုက်
လေသည်။

“အွန်န့် ”

စကားပြောလိုက်သော လူသည် ရယ်မောနေရာမှ နောက်သို့
ပက်လက်လန် လဲကျသွားလေသည်။

ရယ်မောသံအားလုံး ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက ကျန်းယီအား မဲ့ပြီး ပြီးပြလိုက်၏။

“မင်းဟာ တော်တော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ၊ မင်းဟာ

သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်မှန်း ကျုပ်နည်းနည်းလေးမှ မထင်မိခဲ့ဘူးဗျ”
ကျန်းယီထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်မိန်းမက အသက်သုံးဆယ်ကျော်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမယုရင် ခေါ်ပြပါမယ် ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးဟာ ဘယ်လိုထိပ်တန်း
ပညာရှင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရတာပေါ့ ”

ကျန်းယီက

“ကျုပ်ဇနီးက အရပ်ပုပါတယ် ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ မဆိုသာ
ပေမယ့် လှတယ်လို့လည်း မဆိုနိုင်ပါဘူး ”

သူသည်ပြောပြီးအခန်းထဲသို့ မျက်နှာမူ၍ ခေါ်လိုက်လေ၏

“ရှုတ်ကျင်းရေ မင်းခဏထွက်ခဲ့စမ်းပါကွာ ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အတွင်းခန်းဘက်မှ အမျိုးသမီး

ဘဝသံသရာဂိုဏ်း(၇) ❀ ၁၈၇

တစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ကျန်းယီက လောက်အော့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ သေသေချာချာကြည့်ခဲ့ရဲ့လား၊ သူက ငါ့မိန်းမပဲ၊
သူက ယင်ကောင်တစ်ကောင်တောင် မသတ်ရဲဘူး လူကိုမဆိုထား
နဲ့ ”

လောက်အော့ အကြီးအကျယ် အံ့သြသွားသည်။

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ အခန်းထဲမှာ ဓာခြားလူမရှိဘူး၊ ခုနတုန်း
ကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ အခုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့
ပြောင်းလဲသွားတာလဲ ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံကပါ အံ့သြသွားလေသည်။

လူတစ်ယောက်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လောက်အော့က မိန်းမကိုငမ်းလွန်းလို့ အသက်(၁၇)နှစ်နဲ့
အသက်(၃၀)မှားနေပြီထင်တယ်၊ ဟား ဟား”

သူ၏ရယ်မောသံမဆုံးမီ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။



ရုပ်ဖျက်ပညာ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံသည် အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာသည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

ကျန်းယီအပေါ် သံသယဖြစ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့်

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျန်းယီအား ဖမ်းချုပ်ရန် ဇာန်ဆန်လိုက်လေသည်။

“မင်းအတော် ပာန်ဆောင်ကောင်းနေတာကို ”

ကျန်းယီသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟောဗျာ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

သူက ရှောင်တိမ်းရင်း ခြေပေါ်၌ လံကျနေသော လူနှင့် ခုလုတ်တိုက်မိပြီး လဲကျသွားလေသည်။

သူလဲကျသွားသော အချိန်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ ဖမ်းဆွဲလိုက်တဲ့ အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်အံ့ကိုက်နေ၏။

“ဦး ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ၁၀၉

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ကျန်းယီအား မမိဘဲ လေထဲ ကုတ်မိသွားလေသည်။

ကျန်းယီ ကိုးယိုးကားယားဖြင့် ထလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အခုလိုကျုပ်ကို ရန်ရှာတာတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

သူကစကားမပြောဘဲ ‘ခြေလှမ်းတစ်ရာလက်သီးဖြင့် ကျန်းယီ၏ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ကျန်းယီက ရှောင်တိမ်းရန်ပင် မေ့နေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ၏ လက်သီးက ကျန်းယီ၏ရင်ဝသို့မရောက်မီ အမျိုးသမီးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်

“ငါ့ယောက်ျားကို ဘာဖြစ်လို့ စော်ကားရတာလဲ ”

သူမကပြောပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ၏ ရင်ဝသို့ ဦးခေါင်းဖြင့် ဝင်ဆောင့်လိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

သူ၏လက်သီးမှာ လွဲချော်သွားပြန်လေသည်။

ကျန်းယီက ခြေဆောင့်လိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ကယ်ရတာလဲ တော်ကြာ သူက မင်းကိုသတ်ပစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံသည် ရှမ်းကျင်း မိမိအား လိမ်ညာပြောဆိုသည်ဟု အထင်လွဲသွားသည်။

သူသည် ရှမ်းကျင်းထံသို့ ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့က ဧည့်သည်ဆို စာပေသမားဆို သူတို့က

၁၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး မှတ်နေသလား လိမ့်ဦး”

သူသည် အားမာန်အပြည့်ဖြင့် လက်သီးတစ်လုံး ထိုးသွင်း
လိုက်လေသည်။ကျန်းယီက ရှမ်းကျင်း၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက်
ဆွဲလိုက်ရာ ။

“ဝုန်း ”

ရှမ်းကျင်းသည် ကျန်းယီက ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု
မထင်မိသဖြင့် လဲကျသွားလေသည်။သူ့လဲကျသွားသည့်အချိန်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်သီးထိုး
သွင်းလာသောအချိန်နှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ၏
လက်သီးက လွဲချော်သွားပြန်လေသည်။

ဘဝသံသရာသီရိကျော်(၇) ❀ ၁၉၁

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက ကျန်းယီနှင့် ရှမ်းကျင်းတို့ ထရပ်လာ
သည်အထိကြည့်ပြီး“ခင်ဗျားတို့ အခုလို ကျုပ်ကိုအရူးလုပ်တာတော့ လွန်ပြီထင်
တယ် ”

ကျန်းယီက ပြီးကျဲကျဲဖြင့်

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

အမျိုးသမီးက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ဒါလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် ကျန်းယီ၏ မျက်နှာသည်
ရုတ်တရက် တည်ကြည်ခန့်ညားသွားလေသည်။“ဟုတ်တယ် လမ်းစားပြန် ပရိယာယ်လုပ်စရာမလိုဘူး
ထင်တယ် ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက ဒေါသထွက်လာသည်။

“ကျုပ်က လမ်းစားပြုဖြစ်ပေမယ့် မတရားမလုပ်ဘူးလို့
သိလား ”

၁၉၁ ❀ မိုးကျသု

ကျန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

အမျိုးသမီးက

“ခဏလေးတော့ ခိုနားလို့ရတာပေါ့ နောက်မှ အခြေ
အနေအရ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

ကျန်းယီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံသည် သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချပြောဆို
နေသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သဖြင့် ပို၍ဒေါသထွက်လာ
လေသည်။“မင်းတို့က ဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စနဲ့လာတယ်ဆိုတာ ပြော
ဖို့သင့်တယ်”အမျိုးသမီးက စကားမပြောဘဲ မျက်နှာပေါ်မှာ အရေပြားတု
တစ်ခုကိုခွာချလိုက်ရာ အလွန်ချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။သူမသည် အသက်အလွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှသာ ရှိမည်ဟု
ခန့်မှန်းထားရလေသည်။ကျန်းယီကလွဲ၍ ကျန်ရှိသောလူအားလုံးတို့သည် မျက်လုံး
ဝိုင်းစက်သွားပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက အံ့သြသွားသည်။

“လောက်အော့ပြောတာ မမှားပါဘူး”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ အခန်းထဲကို ဝင်လာတဲ့လူဟာ ကျွန်မကိုတွေ့
ရင် ဘယ်လိုစိတ်ကူးကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၁၉၃

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံ ငေးငိုင်းသွားပြီး

“ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးကို ဘယ်ယောက်ျားမဆို လိုချင်

ကြမှာပေါ့”

ကျန်းယီ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဘာတွေ လျှော့စုတ်ပြောနေတာလဲ၊ ဓားပြမှ ဒီလိုစကားမျိုး

ပြောတာ”

မိန်းကလေးက ကျန်းယီဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူက ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပြနေတာ

ရှင်ကတော့ သူတော်ကောင်းပေါ့လေ”

ကျန်းယီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက

“ခင်ဗျားက သိုင်းပညာလည်းတတ်တယ် နတ်သမီး

လောက်လည်း လှတယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အသက်ကြီးတဲ့

လူကိုမှ ယူထားရတာလဲ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ဆီမှာ ကျွန်မစွဲလမ်းတဲ့အရည်အချင်းရှိနေလို့ပါ အမှန်
တော့ သူက ကျွန်မကို ဂရုတောင်မစိုက်ဘူးဆိုတာ ရှင်ယုံရဲ့လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက

“ဒီလူက ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ကောင်းတယ်”

ကျန်းယီက

“ဆွေရှုတ်ကျင်း မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊

ပြောမယ့်ကိစ္စ ပြောလိုက်ပါ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

၁၉၄ * မိုးကျသို

“ရှင်ကော သူ့ကိုသဘောကျသလား”

ကျန်းယီက

“ဒီလူ့ကိုကြည့်ရတာ ယောက်ျားကောင်း ပီသပါတယ်”

မိန်းကလေးက

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကိုစည်းရုံးလိုက်မယ်”

ကျန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းသဘောပါပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံသည် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသော စကားများကို နားထောင်ရင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားမလည်ပါလား”

ကျန်းယီက မိန်းကလေးအား ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။



စည်းရုံးရေး

ကျန်းယီသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံအား ပြီးပြန်လောက်လေသည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံက

“လုံချန်းပါ”

ကျန်းယီက

“အမှန်အတိုင်းပြောမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အခုလို နယ်စပ်ရောက်ရှိလာတာ ဂိုဏ်းတစ်ခု ထောင်ချင်လို့... လူတော်လှကောင်းတွေ လိုက်ပြီး စည်းရုံးနေတာဗျ”

ရှမ်းကျင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လင်မယား ဒီကိုရောက်လာတာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေတာကိုး”

ကျန်းယီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အားတုံ့အားနာသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

၁၉၆ (★) မိုးကျော်သူ

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မတို့ဟာ ချန်းပေဂိုဏ်း ပြိုကွဲပျက်စီးနေတာ ကြားသိရလို့ လာခဲ့တာပါ လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ချန်းပေဂိုဏ်း ကျန်ရှိနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ချန်းပေဂိုဏ်းကျန်ရှိနေတဲ့အင်အားကို ဖွဲ့စည်းပြီး ဂိုဏ်းတစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီကိုရောက်လာတော့ ချန်းပေဂိုဏ်းမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုတာ သိရပါတယ် ”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျုပ်ကလည်း ရောက်လာတော့ ကျုပ်ကို စည်းရုံးဖို့အကြံရလာတယ် မဟုတ်လား ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့တော့ ဒီအကြံရှိတာတော့အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ စည်းရုံးဖို့မလွယ်ဘူးထင်တယ် ”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကလွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ဟာ လက်သီးအားကိုးပြီး ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့တာပါ မင်းတို့က ငါ့ကိုနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တည်ထောင်ထားတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး ခင်ဗျားလက်အပ်လိုက်ပါ့မယ်”

မိန်းကလေးက သဘောကျသွားသော်လည်း

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင် ကျွန်မတို့က အတင်းလုပ်ယူနေသလိုဖြစ်မနေဘူးလား ”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့မှတ်ဆိတ်ဂိုဏ်းက ရှိထားတဲ့ အဆောက်အအုံများဟာ သူများဆီကလုယူပြီး ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်လာတာပါ အခု သူများ

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) (★) ၁၉၇

က ကျုပ်ဆီက လုယူသွားလို့လဲ အရုံးမရှိပါဘူး ”

မိန်းကလေးက

“ကျွန်မတို့က ရှင်ကိုနိုင်တယ်ဆိုပါတော့ ရှင်လက်အောက်ငယ်သားက လက်ခံနိုင်ပါ့မလား ”

လုံချန်းက

“အသက်စွန့်ပြီး လုပ်ရတဲ့ရဲဘော်တွေဟာ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ လူကို အမြဲတမ်းလေးစားပါတယ် ”

မိန်းကလေးက

“ဒီအတိုင်းမှန်တယ်နော် ”

လုံချန်းက

“မှန်ပါတယ် ကျုပ်က ခေါင်းဆောင်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာလုပ်လာခဲ့တာကလည်း ပြောတဲ့အတိုင်း ‘လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိနေလို့ပါ ’

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ရုတ်တရက် ခက်ထန်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်ကိုကျွန်မက အနိုင်တိုက်ခိုက်ရမှာပေါ့ ”

လုံချန်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ”

မိန်းကလေးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

သူမကပြောပြီး ရုတ်တရက် မျက်နှာခက်ထန်စွာဖြင့်

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထဲက ရှင်နဲ့တင် ဖြစ်ဖို့ ရွေးနိုင်ပါတယ် ”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

၁၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ယောက်ျားကောင်းဟာ မိန်းမတွေနဲ့ ရန်မဖြစ်ရဘူးတဲ့ဗျာ”

မိန်းကလေးက ပြီးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်က သူ့ကိုရွေးလိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်က ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ပါ

မယ် ”

မိန်းကလေးက မဲပြီး ပြီးလိုက်လေသည်။

“ရှင် တော်တော်ဉာဏ်ကောင်းတယ် သူ့ရဲ့အတွင်းအား

က သာပေမယ့် ကျွန်မထက် စိတ်နှိုးညှိတယ် တကယ်လို့ရှင်က

ကျွန်မကို ရွေးမိရင်တော့ အသက်ရှင်ဖို့မလွယ်ဘူး ”

လုံချန်းက သူမ၏စကားကို မယုံဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။ သူသည်

လေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့် ကျန်းယီအား အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ကဲ ကျုပ်က ရှုံးရင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး ခင်ဗျားတို့ကို

အပ်မယ်၊ ခင်ဗျားရှုံးခဲ့ရင်ကော ”

ကျန်းယီက အနားတွင်ရှိသော အဝတ်အိတ်ကလေးတစ်ခုကို

ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီအိတ်ထဲမှာ ပုလဲလုံးတွေ အလုံး(၁၀၀၀)လောက်ရှိတယ်

ဇာန်ဘိုးမနည်းပါဘူး ကျုပ်ရှုံးရင် ခင်ဗျားကိုပေးမယ် ”

လုံချန်းက

“ကျုပ်ကနိုင်မှတော့ ဒီပုလဲလုံးတွေဟာ ကျုပ်အလှလိုဗျာ

ပေါ့ ”

သူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ မတရားဘူးထင်တယ် ”

ဘဝသံသရာသီရိကျွန်း(၇) ❀ ၁၉၁

ကျန်းယီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်မှာ ပေးစရာ တခြားပစ္စည်းလည်း မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

မိန်းကလေးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်နိုင်ရင် ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ကျေးကျွန်အဖြစ် လိုက်ခဲ့မယ်

ဘယ်နှယ်လဲ ”

ကျန်းယီက ခေါင်းတွင်ဝှောင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ မင်းကမဟုတ်ဘဲ တတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေတာ

လဲ ”

မိန်းကလေးက

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ရှင်က ရှုံးသွားရင် အသက်သေ

မှာပဲ ကျွန်မက ရှင်နောက်ကို လိုက်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ”

ကျန်းယီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက် ခဲ့သည်။

မိန်းကလေးက လုံချန်းအား မေးလိုက်သည်။

“ရှင်လက်ခံလား ”

လုံချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လက်ခံပါတယ် ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို တွေးကျွန်လို့ မထားဘဲ ကျုပ်တို့အဖွဲ့

ထဲမှာ ဝင်ကြွားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ နဲ့ထားပါ့မယ်

ဗျာ ”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ကျွန်မကတောင် ရှင်ကို နှိုးနှိုးချင်ပြီ

ရှင် ”

၂၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ကျန်းယိသည် မိန်းကလေးစကားကြောင့် ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“စကားမရှည်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ် ”

လုံချန်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ လက်နဲ့လား ဓားနဲ့လား”

မိန်းကလေးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“လက်နက်ပုန်းတို့ ဓားတို့ လက်နက်မဲ့တို့ ယှဉ်ပြိုင်မှာပေါ့ရှင်”

လုံချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“လက်နက်ပုန်းကတော့ မသင့်တော်ပါဘူး ကိုယ်ဖော့

ပညာလည်း ကျုပ်မတတ်ဘူး ”

မိန်းကလေးက

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ ”

လုံချန်းက

“အတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်မယ် ဓားနဲ့ယှဉ်ပြိုင်မယ်”

ကျန်းယိ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“စကားမရှည်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြရအောင် ”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်လိုက်ပြီး မြေပေါ်မှာခင်းထားသော ကျောက်ပြားကို လက်ငါးချောင်းဖြင့် မြေပေါ်သို့စိုက်ချလိုက်သည်။

“ယား ”

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အလွန်လေးလံသော ကျောက်ပြားကို မယူလိုက်လေသည်။

၁၀၁ သံသရာသိုင်းကျော်(၇) ❀ ၂၀၁

ထို့နောက် ကျောက်ပြားအား အပေါ်သို့ ထောင်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကျောက်ပြားအောက်သို့ အရှိန်နှင့်ကျလာသောအခါ

“ယား ”

သူက လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်လေသည်။

“ခွမ်း ”

ကျောက်ပြားသည် အက်ကွဲပြီး အပိုင်းပိုင်းအစစ ဖြစ်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးက စူးရှစွာ ချီးကျူးလိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းတစ်ရာလက်သီး ”

လုံချန်းက ကျန်းယိအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါ့ထက်မသာရင်နေပါစေ ငါ့လောက်လုပ်ပြနိုင်ရင် အရှုံး

ပေးပါ့မယ် ”

ကျန်းယိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တော့လည်း ကျုပ်က လုပ်ပြနိုင်ပါတယ်

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလိုတော့ အားမာန်နဲ့ မလုပ်တတ်ဘူးဗျ ”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ခင်ဗျားနည်း ခင်ဗျားဟန်နဲ့ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

လုံချန်းက အတွင်းအားကို စုစည်းလိုက်ပြီး ကျောက်ပြားသို့ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြောက် ”

ကြီးမားသော ကျောက်ပြားသည် အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်သွားလေသည်။

၂၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ကျန်းယီက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ အဆင့်မီရဲ့လား ”

လုံချန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက အားမယူဘဲ ကျောက်ပြားကို ရိုက်ခွဲနိုင်တဲ့
အတွက် ဒီဘက်မှာ ကျုပ်ရှုံးသွားပါတယ် ”

ကျန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“အမှန်တော့ ခင်ဗျားကလည်း မညံ့ပါဘူးဗျာ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်အဖေလို အဆင့်အထိ မလေ့ကျင့်လိုက်ရင် ကျုပ်ထက်အများကြီး
သာနိုင်တဲ့အဆင့် ရှိပါတယ် ”

လုံချန်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားအဖေက ဘယ်သူလဲဗျ ”

ကျန်းယီက စကားလွတ်ခနဲတွက်ပြီးမှ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြော
လိုက်ရလေသည်။“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် နာမည်
ပြောင်းထားတာ အဖေဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောမပြနိုင်ပါဘူး။”

လုံချန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ရုပ်ဖျက်ထားတာလား ”

ကျန်းယီက

“ရုပ်ဖျက်ထားတာ မှန်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ သိုင်း
ပညာက အစစ်ပါ ”

လုံချန်းက

“ကဲ ပထမပွဲတော့ ကျုပ် ရှုံးသွားပါပြီ ဒုတိယပွဲစကြာ
အောင် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၂၀၃

ကျန်းယီက

“အခု ဘာနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ကြမှာလဲ ”

လုံချန်းက

“လက်ဝါးချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရင် မကောင်းဘူးလား ”

ကျန်းယီက သဘောတူလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဝါးချင်း ယှဉ်ပြိုင်
လိုက်လေသည်။

၂၀၄ ★ မိုးကျော်သူ

လုံချန်းနှင့်ကျန်းယီတို့သည် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်
ခိုက်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ယှဉ်
ပြိုင်လာသောအခါ လုံချန်းကအနည်းငယ် အရေးနိမ့်လာလေသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး တောင့်ခံထားရာ
သို့သော် သိုင်းကွက်လေးဆယ်ကျော်လာသောအခါ သူကမဟန်နိုင်
တော့ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ် အရှုံးပေးပါတယ်ဗျာ ”

ကျန်းယီကလည်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရှုံးပါပြီ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်နဲ့တကွ
ကျုပ်ရဲ့တပည့်ရဲဘော်အားလုံး ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါပြီဗျာ”

ကျန်းယီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဘဝသံရာသိုင်းကျွန်း(၇) ★ ၂၀၅

“အခုလို ကျွန်မတို့အတွက် ကူညီပေးတာ ဝမ်းသာလို့မဆုံး
ပါဘူးရှင် ”

ထိုအချိန်မှစပြီး ချန်းပေတောင်တန်းတစ်လျှောက် ကျင်လည်
ကျက်စားနေကြသော မုတ်ဆိတ်အဖွဲ့(၁၂)လမ်းစားပြတို့သည် ကျန်းယီ
နှင့် ရှုတ်ကျင်းတို့၏လက်အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ကျန်းယီသည် မိမိကိုယ်မိမိ ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်ဟု အမည်
ပြောင်းလိုက်လေသည်။



တောင်ကြားထဲမှ ရတနာ

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေ၏။

ထင်းလုံဂိုဏ်း၏ ဖြန့်ဖြေကြိုးစားဆောင်ရွက်မှုကြောင့် နေ့စဉ် နှင့်အမျှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သတ်ဖြတ်နေကြသည့် သွေးချောင်းစီးမှုများသည် မရှိသလောက် ရှားပါးသွားလေသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တည်ငြိမ်သွားပြီး မကြာမီ မည်သည့် နေရာက ထွက်ပေါ်လာသော သတင်းတစ်ခုကြောင့် သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး အနည်းငယ် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာပြန်လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းသမားတို့သည် အလျှိုလျှိုဖြင့် နယ်ခြားသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ပါသနည်း။

သိုင်းလောကတွင် ထိတ်လန့်အံ့သြဖွယ်ရာသတင်းများ ထပ်မံ ပေါ်ထွက်လာပြန်လေသည်။

ယင်းသတင်းမှာ ချန်းပေးစန်းတောင်နှင့် ထင်းတိရေကန် အနီးရှိ တောင်ကြားငယ်တစ်ခုကြားမှာ သိုင်းလောက၏အဖိုးတန်ဆုံး သိုင်းကျမ်းအမျိုးမျိုး လျှိုဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသည်ဟူသောသတင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများတို့သည် နယ်ခြားဒေသ သို့ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုတောင်ကြားငယ်တွင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်က ကျော် ကြားခဲ့သော ဖိုမမား ရွှေငွေ ရတနာနှင့် သိုင်းကျမ်းများ ပါရှိလေသည်။

အထူးသဖြင့် ချန်းပေးစန်းတောင် နယ်မြေတစ်လျှောက်လုံး မှာ လေပွေမြင်းသည်တော်တို့၏ အာဏာစက် လွှမ်းမိုးသောနေရာများ ဖြစ်သည်။

ထိုလေပွေမြင်းသည်တော်များသည် လက်ရှိသိုင်းလောက တွင် နောက်ဆုံးပေါ်ထွက်လာသော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်၏။

ထိုလေပွေမြင်းသည်တော်များသည် ချန်းပေးစန်းတောင်တန်း နယ်မြေတစ်လျှောက်တွင် မကြာမကြာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ခရီးသည် များကို ဟန့်တားခြင်း ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများကိုလုယူခြင်း စသည့် လုပ်ဆောင်ချက်များ မကြာခဏလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ကို သတင်းကြားသိ ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ကြားငယ်ထဲ၌ လျှိုဝှက်ထားသောရတနာ များကို လာရောက်တူးဖော်လိုသော သိုင်းသမားတို့သည် လေပွေ မြင်း သည်တော်တို့အား အလွန်သတိထားရလေသည်။

သို့သော်

၂၀၈ (★) မိုးကျော်သူ

ထိုရတနာသိုက်၏ ဆွဲဆောင်မှုမှာ အလွန်ကြီးမားလွန်းသဖြင့်
သူတို့သည် အသက်စွန့်၍ လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။



ဘဝသံသရာသိုက်ကျွန်း(၇) (★) ၂၀၉

ရာသီဥတုသည် အေးစိမ့်သော ဆောင်းရာသီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ကြားတစ်ခုလုံးမှ နှင်းများဖြင့် လွှမ်းမိုး
၏။

ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော သိုင်းသမားတို့သည် နှင်း
များ အရေပျော်သည်အထိ စောင့်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် နှင်းများအရည်ပျော်ရန် အချိန်စောင့်နေစဉ်
လေပွေမြင်းသည်တော်တို့အား သတိကြီးစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်ရလေ
သည်။

အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်မှာ လေပွေမြင်းသည်တော်သည် ဤ
အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်းမပြုပါ။

အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိလာကြသော သိုင်းသမားတို့လည်း
အနှောင့်အယှက် မပြုပါ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ထိုနေရာသို့ ဝင်ရောက်လာကြသော သူများသည် ချွန်းပေ

၂၁၀ ❀ မိုးကျသု

တောင်၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြသော တိရစ္ဆာန်များကို လွန်လွန်
ကဲကဲ မသတ်ဖြတ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

ချွန်းပေစန်းတောင်သည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသော နယ်ပယ်
တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထိုတောင်ကြားကလေးကို လိုက်လံရှာဖွေရန်မှာ လွယ်ကူလှ
သည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်

အချို့သောလူများသည် လမ်းပျောက်၍ တောအုပ်ထဲ၌ တစ်
လည်လည်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရလေသည်။

ထို့ပြင်

ယင်းတောအုပ်ထဲ၌ အဆိပ်ရှိသောနွဲ့အိုင်များလည်း ရှိ၏။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များလည်း ရှိသည်။

ထို့အပြင်

လူရိုင်းများလည်း ရှိနေ၏။

အမှန်မှာ

ထိုရတနာသိုက်သည် ဘေးအန္တရာယ် အလွန်ကြီးမားသော
နေရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်

များစွာသောလူများသည် ရတနာသိုက်ကို မတွေ့ရဘဲ
အသက်ဆုံးရှုံးသွားရလေသည်။

လူသားတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့် သေဆုံးရသည်။

ငှက်သတ္တဝါများတို့သည် အစားအစာကြောင့် သေဆုံးရပေ
သည်။

၁၀၁၁ ရာသီကျမ်းကျမ်း(၇) ❀ ၂၁၁

ဤသည် လူသားတို့၏ ဥပဒေတစ်ခု ဖြစ်သည်။

လူသားတို့၏ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနယ်ပယ်၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော လေပွေခြင်းသည်တော်

တို့သည် သူတို့ပိုင်နက်ထဲတွင် ရှိနေသော ရတနာသိုက်ကို အဘယ်
ကြောင့် လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါသနည်း။



ချန်းပေဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ် အဆောက်အအုံရှိ လျှို့ဝှက်သော အခန်းထဲ၌ လျှို့ဝှက်စွာ အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပနေလေသည်။

ဤနေရာသည် လျှို့ဝှက်သောပုဂ္ဂိုလ်များ၏စီမံတည်ဆောက်ထားသောကြောင့် အလွန်လုံခြုံပြီး လျှို့ဝှက်နေ၏။

လူသုံးယောက်သည် အခန်းတွင်ထိုင်၍ ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က လုံချန်းဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်က ကျန်းယီခေါ် ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်ဖြစ်၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အနက်ရောင် ဇာပဝါဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလေ၏။ အခြားတစ်ယောက်မှာ အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် စားပွဲ၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ထိုင်နေ၏။

လုံချန်းနှင့် ကျန်းယီတို့သည် သူမ၏ဝဲယာဘက်တွင် ထိုင်နေ၏။ ယင်းအခြေအနေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ၎င်းလူသုံးယောက်အနက်

မိန်းကလေးက အဓိကဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်းသည်။

လုံချန်းက စတင်၍တင်ပြလိုက်သည်။

“ညီမလေးရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုကြောင့် ဒီကနေ့ပဲ အဖွဲ့သုံးဖွဲ့က လမ်းမဘက်ကို ဝင်ရောက်သွားပြန်ပါပြီဗျာ ”

မိန်းကလေးက ပြီးလိုက်သည်။

“ဒါတွေထားပါတော့လေ ရှင်တွေ့တဲ့နေရာကော အမှန်တကယ်ဟုတ်တယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ပါ့မလား ”

လုံချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာပါတယ်ဗျာ ”

မိန်းကလေးက

“ရှင်က ဘယ်သူ့ဆီကသတင်းကို ရခဲ့တာလဲ ”

လုံချန်းက

“ကောအုပ်ထဲက လူရိုင်းဆီကပါ ”

သူက ထပ်မံရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အဲဒီနေရာက ပြန်လာတုန်းက ညီမတို့နဲ့ တွေ့ခဲ့တာပေါ့ ”

မိန်းကလေးက

“မငှားပါစေနဲ့လို့လည်း ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်၊ မှီမဟုတ်ရင် ကျွန်မတို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြံစည်ထားတဲ့ အကြံအစည်တွေဟာ သံသယရသွန် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ် ”

သူမက ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

“ရှင်က သတင်းရခဲ့တဲ့လူရိုင်းကို သတ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား ”

၂၁၄ ❀ မိုးကျသျှ

လုံချန်းက

“ဟုတ်ပါတယ် ”

မိန်းကလေးက

“ဒါဖြင့် သတင်းစကားကြောင့် ဒီလောက်တောင် ပျံ့နှံ့သွား
တာလဲ ”

လုံချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး ”

မိန်းကလေးက

“ဒါဖြင့် သတင်းကဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ပျံ့နှံ့သွား
တာလဲ ”

လုံချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး ”

မိန်းကလေးက

“ရှင့်လူတွေက ယုံရသလား ”

လုံချန်းက

“ကျုပ်တို့ သွေးသောက်တွေကတော့ စိတ်ချယုံကြည်ရပါ
တယ် ”

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“တောင်ပေါ်မှာလာပြီး ဆေးမြစ်တူးတဲ့ လူကတစ်ဆင့်
သတင်းပေါက်ကြားသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ”

မိန်းကလေးက

“အေးပေါ့လေ အခုမှတော့ ပိတ်လို့လည်း မရတော့ပါ
ဘူး ”

ဘယ်သရုပ်ကဏ္ဍ(၇) ❀ ၂၁၅

သူမက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် ရရှိတဲ့သတင်းအရ အဖြူရောင်
သိုင်းသမားတွေလည်း မနည်းကြီးရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရတယ်၊
နောက်ပြီး သူတို့လည်း တောင်ကြားကလေးကိုရောက်အောင် လာနိုင်
ကြတယ်လို့လည်း သတင်းရထားတယ် ”

လုံချန်းက

“စိတ်ချပါ အခုတောင်ကြားလမ်းကို နှင်းများပိတ်ထားပါ
တယ် နှင်းအရည်မပျော်မချင်း သူတို့ဝင်လို့ မရပါဘူး ”

မိန်းကလေးက စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ တစ်နေ့ လမ်းမှားပြီး သွားတဲ့လူက
ဘယ်သူတွေလဲ ”

လုံချန်းက

“အဆိပ်ရေအိုင်ဘက်ကို ရောက်သွားတဲ့ လူစုတွေကတော့
နံတုံဂိုဏ်းကလူတွေပါ ”

တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသော ကျန်းယီက

“ဒီလူတွေ သေကိုသေသင့်တယ် ”

လုံချန်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူတို့နဲ့ ရန်ငြိုးရှိလို့လား ”

မိန်းကလေးက

“ရန်ငြိုးရှိရှိ မရှိရှိ သေသင့်တဲ့လူက သေရမှာပဲ ”

သူမက ကစားဆက်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး တခြားဘယ်သူများပါရှိသေးသလဲ ”

လုံချန်းက

၂၁၆ ❀ မိုးကျသော

တောအုပ်ထဲကို လမ်းမှားရောက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်
တည်းပဲရှိတယ် သူ့နာမည်က အပယ်ခံ ဓားသမားဖြစ်ပါတယ်

မိန်းကလေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူ့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပြောပြပါ ”

လုံချန်းက

“အသက် (၄၀)ကျော်လောက်ရှိမယ် ရသေ့လိုဝတ်ထား
တယ် သူ့ကိုသိတဲ့လူကတော့ တစ်ချိန်တုန်းက ဂူတန်းဂိုဏ်းကို
သွေးချောင်းစီးအောင် တိုက်ခိုက်ဖူးတဲ့လူလို့ ပြောတယ် ”

မိန်းကလေးနှင့် ကျန်းယီတို့သည် မသိမသာတုန်ခါသွားလေ
သည်။ မိန်းကလေးက

“သူ့ကို အမြန်ဆုံး လမ်းမှန်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးပါ ”

လုံချန်း အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဒီလူက သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်တယ် သူ့ကို လမ်း
မှန်ဘက်ပို့လိုက်ရင် ကျုပ်တို့အတွက် အဟန့်အတားတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်
မယ် ”

မိန်းကလေးက

“သူက သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်လို့ သူ့ကို အသုံးပြုဖို့
ကျွန်မ ရည်ရွယ်ထားတာပါ ”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ညီမက သိပ်ပြီးဉာဏ်ကောင်းတာကိုး ဟုတ်တယ် သူတို့
အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်အောင်ဖန်တီးပေးမှ ကျုပ်တို့ကထိုင်ပြီး အမြတ်
ထုတ်နိုင်မှာကိုး ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၇) ❀ ၂၁၇

“တခြားလူစုကော ”

လုံချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တခြားလူစုတစ်ခု ရှိပါတယ် ဒီလူတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
ဝါရင့်တဲ့သိုင်းလောကသားတွေကတောင် သူတို့ကိုမသိကြဘူး

မိန်းကလေးက

“သူတို့လူစုက လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ ”

လုံချန်းက

“လူ (၄) ယောက်တည်း ပါပါတယ် ”

မိန်းကလေးက

“သူတို့က ဘယ်လမ်းထဲ ဝင်သွားတာလဲ ”

လုံချန်းက

“သူတို့က အန္တရာယ်အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မြွေတွေရှိတဲ့နယ်ဝ
ဝင်သွားပါတယ် သူတို့အသက်ရှင်ပြီး ပြန်လာဖို့လမ်း သိပ်မမြင်ပါဘူး

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ တည်ကြည်သွားသည်။

“အကြောင်းမသိတဲ့လူကို ပိုပြီးသတိထားရလိမ့်မယ် အဲ
တော့ သူတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်ပြီး သတင်းပို့ပါ

လုံချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သူတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ကျုပ်တို့လူတွေ အ
တမ်းစောင့်ကြည့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ ”

မိန်းကလေးက သူ့အားပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်က အတော်တိုးတက်လာပြီပဲ ”

လုံချန်းသည် မိန်းကလေး၏ ချီးကျူးသောစကားကို ကြား
လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

၂၁၈ * မိုးကျော်သူ

“ခါကလည်း ညီမရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တဲ့အကျိုးပါ”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျန်းယီက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ငါတို့က မင်းကို ဘာမှမသင်ကြားပေးပါလား”

လုံချန်းက

“ခေါင်းဆောင်နဲ့ ညီမတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ သင်ဆရာမြင်ဆရာ ဖြစ်လာတာပေါ့ဗျာ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“လူတွေဟာ မသိတဲ့ကိစ္စကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတတ်ပါတယ်”

လုံချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ အခုထိ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ မသိဘူးမဟုတ်လား”

ကျန်းယီက အေးတိအေးစက်သောအသံဖြင့်

“မင်းက သိပ်သိချင်သလား”

လုံချန်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်မသိချင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျန်းယီက

“ငါတို့တတွေ အခုလို ဆက်လက်ပြီးလက်တွဲ လုပ်သွားချင် တယ်ဆိုရင် ကျုပ်အကြောင်းကို လုံးဝမမေးပါနဲ့ဗျာ”

လုံချန်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ အမိန့်အတိုင်းပါခင်ဗျာ”



၁၁၀၁၁ရာသီဥကမ္မာ(၇) * ၂၁၉

မိန်းကလေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ ဝင်ရောက် ဖျန် ဖြေလိုက်သည်။

“နှင်းတွေက အရည်ပျော်ဖို့ နောက်ထပ်လေးငါးရက်လောက် လိုလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်”

လုံချန်းက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မိန်းကလေးက

“အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျုပ်တို့လေပွေမြင်းသည်တော် နာမည် ကျော်အောင် လုပ်မယ့်အချိန်ပါပဲ”

လုံချန်းက

“ညီမနေနဲ့ သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အစီအစဉ်ချပြီးပြီလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ တခြားအကြောင်းမထူးဘူးဆိုရင် ပြဿနာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

၂၂၀ * မိုးကျော်သူ

လုံချန်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျုပ်တို့က ရတနာသိုက်ကို တူးဖော်ရရှိလိုက်ရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးနိုင်တယ် ကျုပ်လည်း ဂုဏ်ရှိလာမှာပဲ”

“ဂုဏ်ရှိလာရင် အားလုံးအတွက်ပါ အကျိုးအမြတ်ရှိလာလည်း အများအတွက်ပါ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းဖို့ဟာ မလွယ်ပါဘူး အကျိုးအမြတ် ညီညီမျှမျှဖြစ်မှ ထိန်းလို့ရပါတယ်”

လုံချန်းက

“ဟုတ်တယ် ကျုပ် လမ်းစားပြလုပ်ခဲ့တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့သွေးသောက်တွေဟာ ကျုပ်သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင် ကျုပ်ရဲ့ အမိန့်ကိုနားထောင်ပါတယ်”

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်တို့က ရွှေငွေပစ္စည်းလောက်ပဲ ရတယ်ဆိုတော့ သိပ်အရေးမဟုတ်လှပါဘူး အခု ကျုပ်တို့ရမယ့် ရတနာတွေက သိုင်းလောကမှာ လူတိုင်းတပ်မက်မောနေတဲ့ ရတနာတွေပါ”

လုံချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်”

မိန်းကလေးက

“ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က ဒီရတနာကို ရလိုက်တာနဲ့သိုင်းလောကအားလုံးရဲ့ ရန်သူဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဆင်ဟာ ဆင်စွယ်နဲ့ ပျက်စီးရတယ်ဆိုတာ သတိထားရလိမ့်မယ်”

လုံချန်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုက်ကျော(၇) * ၂၂၁

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဒီရတနာသိုက်ရလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ အခုလိုအေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

မိန်းကလေးက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်သဘောက”

လုံချန်းက

“ကျုပ်တို့နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့”

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အလွယ်တကူနဲ့တော့ လက်မလွှတ်ချင်ဘူး ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျော်ကြားမှုဟာ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ အခွင့်အရေးတစ်ခုပါပဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့က ဒီရတနာသိုက်ကို ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိရင် ကာကွယ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလည်း ရှိရမှာပဲ”

လုံချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်ကတော့ ညီမကို လုံးဝယုံကြည်ပါတယ်”

မိန်းကလေးက

“တကယ်လို့များ ရတနာသိုက်ထဲမှာ သတင်းဖြစ်နေတဲ့ ဓားနှစ်လက် ရလိုက်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မှုစရာမလိုဘူး မဟုတ်လား”

လုံချန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

မိန်းကလေးက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ အခုတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် အပယ်ခံစားသမားနောက်ကို လိုက်သွားပါ သူ့ကိုလမ်းမှန်ရောက်အောင်လည်း ပို့ခဲ့ပါရှင်”

၂၂၂ ★ မိုးကျော်သူ

လုံချန်းက ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။
သူသည် ကျန်းယီအား အရှိအသေပေးလိုက်သည်။
“ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ ”



မိန်းကလေးသည် လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ပင်ပန်းလိုက်တာရှင် ”

သူမသည် ကျန်းယီ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။
ကျန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက သိပ်စွန့်တာပဲ ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို မင်းရဲ့စကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်အောင် လုပ်
နိုင်တာ ငါမျိုးကျူးပါတယ် ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလုပ်သမျှတွေဟာ ရှင့်အတွက် မဟုတ်လား ”

ကျန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

မိန်းကလေးက

“ပါးစပ်ထဲတွင် ကျေးဇူးတင်နေလို့ ပြီးမှာတဲ့လား ”

ကျန်းယီက သူမအား သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

၂၂၄ (★) မိုးကျော်သူ

“မင်းကို တစ်နေ့တခြား ပိုချစ်လာတယ်၊ ပိုလည်း ကြောက်
လာတယ် ... မင်းယုံလားဟင် ... ”

မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။

“ကျွန်မကို ကြောက်တယ်ဆိုတာ မလိုလားဘူး ကျွန်မ
ကို ချစ်ရင် တော်လောက်ပါပြီ ”

ကျန်းယီက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ဇာပဝါကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။
မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာတူကိုလည်း ဆွဲခွာချလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ကလည်း မင်းကို ချစ်ပါတယ်ကွယ် ... ”

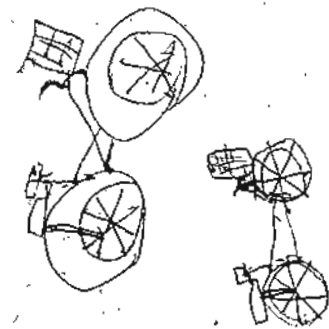
လျှိုဂှက်ခန်းထဲမှ မီးရောင်သည် သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထင်
ဟပ်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာသည် လှပပြီးနုနယ်သော မျက်နှာတစ်ခုဖြစ်
လေသည်။

စာစဉ်(၇)ပြီးဆုံး

စာစဉ်(၈)ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

မိုးကျော်သူ



မိုးကျော်သူ

ဘဝသံသရာ သိုင်းကမ္ဘာ

(စာစဉ်-၈)

တိုက်ပွဲသည် ရှုပ်ထွေး၍ ပြင်းထန်နေသည်။

ဇာပဝါဖြူဖြင့် မျက်နှာဖုံးထားသောလူသည် အမွန်ကူးတို့
လူစုနှင့်တိုက်ပြီး ဒဏ်ရာရရှိသွားလေသည်။

“အား”

သူမသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကုလားအုပ်ဖြူရိုက်သားနှစ်ယောက် ဓားကိုယ်စီဖြင့် ဝင်
ရောက်ခုတ်ချမည်အပြုတွင် ရုတ်တရက် ဓားရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်
သွားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ရင်ဝတွင် ဓားငယ်နှစ်လက်စီစိုက်
ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

မိန်းကလေးအား ကယ်တင်လိုက်သောလူမှာ အပယ်ခံ ဓား
သမားပင် ဖြစ်နေ၏။

အမွန်ကူးက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ... ကိုယ့်အချင်းချင်းတောင်
သွားမတာ သတ်နေပါလား”

❁ ❁ နိဗ္ဗာန်လှ

အပယ်ခံစားသမားက မွဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အချင်းချင်းဆိုတာ ဘယ်သူပြောလို့လဲ ခင်ဗျားတို့
သောတို့ကလေးနဲ့ မကြီး နှစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှိပ်
ထက်စီးနှင်း တိုက်ခိုက်နေတာ ကျုပ် ကြည့်လို့မရဘူးဗျ ”

အမွန်ကူးက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေသော်လည်း တစ်ဘက်မှ
လုံချန်းက ဝင်ရောက်လှာနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် သူသည်
အပယ်ခံစားသမားအား ဤအတိုင်းထားပြီး လုံချန်းကို ဟန့်တားတိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❁ ၇

ဒဏ်ရာရရှိသော မိန်းကလေးက ထရပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အပယ်ခံစားသမားက သူမထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ဒဏ်ရာတော်တော် များသွားသလား ”

မိန်းကလေးက အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ကံကောင်းလို့ အရိုးမထိခိုက်ဘူး ”

အပယ်ခံစားသမားက သူမ၏ဒဏ်ရာကို သေချာစွာ ကြည့်
လိုက်ပြီးမှ မိမိရထားသော ဆေးမြစ်ဘူးကို ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါကို ယူထား ဒဏ်ရာအတွက် အလွန်စွမ်းပါတယ်”

မိန်းကလေးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါ ရှင်ရဲ့ဝေစု မဟုတ်လား ”

အပယ်ခံစားသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ပစ္စည်းလည်း မင်းပစ္စည်းပဲ မဟုတ်လား ”

မိန်းကလေးက အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။

“ကျွန်မမျက်နှာကို တွေ့သွားတယ်မဟုတ်လား ”

အပယ်ခံစားသမားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

◉ ❁ နိဗ္ဗာန်သု

ဘဝသံသရာသုတ် (၈) ❁ ◉

“ဟေ့တ်ဘူး ဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်အစွမ်းအစနဲ့ ရထားတာ
ဟေ့တ်လို့ မလိုချင်ပါဘူး ”

သူသည် အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ဘူးထဲမှာ ကျုပ် စာရေးထားတယ် မင်းရဲ့ လုပ်ဆောင်
ချက်ဟာ ကောင်းတယ် ဆက်ပြီး ကြိုးစားပါ သမီး ”

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။



မိန်းကလေးသည် ဆေးခြစ်ဘူးကလေးကို ကိုင်လျက် စိတ်
လွှပ်ရှားစွာဖြင့် ရပ်နေ၏။

သို့သော်

သူမ၏ခံစားမှုကို မည်သူကမှ မတွေ့မြင်လိုက်ချေ။

မြေကွက်လပ်တစ်ခုလုံးမှာ သွေးချောင်းစီးနေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ရှောင်ချင်းက မနေနိုင်တော့ပါ။

“အားလုံးရပ်လိုက် ”

သူသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ရှောင်လင်ကျောင်း၏ အထက်
ခြက်ဆုံးသော ‘ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ’ သိုင်းပညာဖြင့် အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

သူ၏အသံသည် တောတောင်တစ်ခုလုံးဟိန်းသွားလေသည်။

မြေကြီးပင် တုန်ခါသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အားလုံးက ပြိုင်တူ ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

ရှောင်ချင်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

၁၀ ❀ နိဗ္ဗာန်သု

“အေးအေးချမ်းချမ်း အပေးအယူလုပ်ပြီး ဆွေးနွေးနိုင်ရဲ့နဲ့
ဘာဖြစ်လို့ အခုလို အသက်မြောက်မြားစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာလဲ”

ကုဝေက

“ကိုယ့်အသက်တစ်ချောင်း သေချင်ရင် သူတို့ အသက်
တစ်ချောင်း အစားပြန်တောင်းရမှာပဲ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“သူတို့ ယုတ်မာတဲ့လူ(၁၀)ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့
ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် အသက်ရော်တာတောင် ကျုပ် မကျေနပ်
နိုင်ဘူး”

ရှောင်ချင်း ဘုန်းတော်ကြီးက လက်နှစ်ဖက်မြှောက်၍ သာ
လို့က်လေသည်။

“အားလုံးရပ်ကြပါ”

ထိုစဉ်မှာပင်

ဇာပဝါဖြင့် မျက်နှာဖုံးထားသော မိန်းကလေးက

“ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် လာနေပြန်ပြီ”

သူမ၏အသံသည် အနည်းငယ်ပင် တုန်ခါနေ၏။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အကြီးအကျယ် တုန်ခါသွားလေသည်။

ရှောင်ချင်းသည် ထိုလူအား မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ မျက်

လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

“ဒကာကြီး ဝေမင်းပါလား”



ဟုတ်ပါ၏ ။

တောင်ကြားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူမှာ ထင်းလိုဂိုဏ်းချုပ်
နေမင်းစကြာ ဝေမင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကုဝေ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

အုပ္ဖန်ကူး၏မျက်နှာပေါ်၌ အနည်းငယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်
သွားလေသည်။

ဝေမင်းသည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အခြေ
အနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အလွန် အကျည်းတန်သော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသော
အခါ သူသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သူသည် ထင်စင်းနှင့် ရှောင်ချင်းတို့အား လက်အုပ်ချီ ဂါရဝ
ပြုလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် အချိန်မီ ရောက်မလာနိုင်လို့ အသက်ပေါင်းများစွာ
ဆုံးရှုံးပါပေါ့လား”

ရှောင်ချင်းက

၁၂ ❀ နိဗ္ဗာန်သူ

“အဆင်ပြေလွှားလာတဲ့ လူဆီက ကျုပ် အကြောင်းစုံ မေး နဲ့ပါတယ်”

ရှောင်ချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ ထင်စင်း အစွမ်းကုန် ထိန်းထားပါသေးတယ် ဒါပေမယ့်”

ဝေမင်းက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ဒီမှာဖြစ်ပွားတဲ့ကိစ္စဟာ ဘယ်သူမှန်တယ် ... ဘယ်သူမှား တယ်ဆိုတာ ပြောလို့မရပါဘူး”

သူကပြောပြီး ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်အား အရိုအသေ ပြု လိုက်လေသည်။

“မင်းက လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်လား။”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က လေးလေးစားစား အရိုအသေ ပြု လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ၏အသံ အနည်းငယ်တုန်ခါနေသည်။

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလည်း ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ပါ ကျုပ်ကို ဒီ လောက်လေးစားစရာ မလိုပါဘူး”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်၏ နဖူးပေါ်၌ ရွေးများစိုရွှဲလာလေ သည်။

သူသည် လုံချန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လုံချန်း”

“ရှိပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“မင်းက ဟောဒီဦးလေးကို ဌာနချုပ်ကို ခေါ်သွားစမ်းပါ ကျုပ်တို့က အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ညွှန်ကြားတာဝန် ရှိပါတယ်”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က အားလုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်။

“အားလုံးကို ကျုပ် နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

သူသည် ဝေမင်းနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုသဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ခဏ”

ဝေမင်းက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်က ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဝေမင်းက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခေါင်းဆောင်ကြီးထက် အသက်လည်းကြီးတယ်၊ အတွေ့အကြုံလည်း ရတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ် ဘွင်းဘွင်းပြောချင် တယ်”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ တစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ တစ်သက်လုံး ကျပ်လယ် ဝေတတ်ပါတယ် ဒါကြောင့် သွေးထွက်သံယိုမှု မဖြစ်

၁၄ ❀ ဇိတနိပါတ်

ဘို့ အမြဲတမ်း သတိထားရပါတယ် ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဒါကတော့ သူတို့က ရန်မူလာလို့ ကျုပ်ကလည်း မဲတုံ့
ပြန်ဘဲ နေလို့မရဘူး မဟုတ်လား ”

ဝေမင်းက

“ကနေ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွား
တဲ့လူဟာ လေးငါးဆယ်ယောက် ရှိပါတယ် သူတို့တွေဟာ သူ
နေရာနဲ့သူ ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ကြပါတယ် ဒါကြောင့်
သူတို့ရဲ့တပည့်တွေ၊ ဂိုဏ်းသားတွေ သူတို့ရဲ့ မိသားစုတွေက ဒီ
အတိုင်း လက်ဝိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
ဝေမင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တစ်ချိန်တုန်းက မင်းတို့အရွယ်ပေါ့ စိတ်ကိုမထိန်း
နိုင်ဘဲ လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က နားစွင့်နေ၏။

ဝေမင်းက

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့မှ အေးအေးချမ်းချမ်း
မနေရတော့ပါဘူး အခုအချိန်ထိ ကျုပ်ကို လူကောင်းလို့ အသိ
အမှတ်ပြုတဲ့လူ ရှိသလို လူဆိုးလို့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့လူကလည်း
ရှိပါသေးတယ် ”

သူသည် ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်လာတာ မကြာ
သေးပါဘူး ဒါပေမယ့် အောင်မြင်မှု တော်တော်ရထားတယ်။

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၈) ❀ ၁၅

ကြားပါတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို နမူနာကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်နိုင်ပါစေ
လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ဗျာ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဩဝါဒကို အမြဲတမ်း မှတ်ထားပါမယ် ”

ဝေမင်းက

“ခင်ဗျားမှာ ကန်းလျက်နဲ့ မုရှာအမည်ရှိတဲ့ ဓားနှစ်လက်ကို
ရထားတယ်လို့ ကြားပါတယ် ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက လေးနက်သော လေသံဖြင့်

“မုရှာနဲ့ ကန်းလျက်ဓားတွေဟာ သူ့ကိုပေးမယ့်အချိန်
မှာ လူငါးယောက်ရဲ့အသက်ကို စတေးပြီးမှ အောင်မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း ကြားသိမှာပေါ့နော် ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သိရပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“ဒီဓားနှစ်လက်မှာ အစွမ်းထက်ပေမယ့် လူ့အသက်နဲ့ စတေး
သားတဲ့အတွက် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အသွင် ဆောင်နေပါ-
တယ် ဒါကြောင့် ဒီဓားကို အသုံးပြုတဲ့အခါ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ အသုံး
ပြုစေချင်တယ် ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ် ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ မှတ်သားထားပါမယ်”

သူသည် ဦးညွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

၁၆ ❀ မိုးကျသု

“ကျွန်ုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

သူသည် ပြောပြီး ဇာပဝါဖြူနှင့် မျက်နှာဖုံးထားသော မိန်းကလေးအား ခေါ်ဆောင်ပြီး မြင်းပေါ်သို့တက်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၁၇

ကုဝေသည် ယွမ်းကျီအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“တို့ သွားကြမယ် ရန်ကြွေးကိုတော့ တစ်နေ့ ပြန်တောင်းရပါလိမ့်မယ်”

ယွမ်းကျီက လုံချန်းအား မုန်းတီးစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝေမင်းကိုလည်း ရွံ့မုန်းစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကုဝေက ဝေမင်းအား မုဲပြီး ပြီးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိပ်လည်း အထင်မကြီးနဲ့ တစ်နေ့ ကျွန်ုပ် ခင်ဗျားကို သတ်ဖြစ်အောင် သတ်ပစ်မယ်”

သူသည် ပြောပြီး ယွမ်းကျီနှင့်အတူ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝေမင်းက အမွန်ကူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အားလုံးတော့ ပြန်သွားကုန်ပြီ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ပြန်သေးတာလဲ”

၁၈ ❀ ငါးကျွန်းသူ

အမွန်ကူးက

“ကျုပ်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့လူတွေအားလုံး သေကုန်ပြီ ကျုပ်

ဟာ သိလို့လုပ် ပြန်ရမလဲ ”

ဝေမင်းက

“တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ သူမသေရင် ကိုယ်သေရမှာပဲ

ဒါဟာ မဆန်းပါဘူး ”

အမွန်ကူးက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဝေမင်း ဒီအချိန်ကစပြီး ကုလားအုပ်ဖြူဂိုဏ်းဟာ

ခင်ဗျားနဲ့ ရန်သူဖြစ်သွားပြီ ”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ရန်သူဟာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များနေ
ပါတယ် ခင်ဗျား ပိုလာတော့လည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး ”အမွန်ကူးက ရွံ့မုန်းစွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ချာခဲ’
လှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။အားလုံးသောလူများသည်လည်း အသီးသီး ထွက်ခွာသွားပြီး
မှ ဝေမင်းက လုံချန်းအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ ”

လုံချန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျုပ်တို့ ဌာနချုပ်ကို မကြာတော့ဘူး
လား ”

ဝေမင်းက

၁၉ ❀ ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈)

“မလိုက်တော့ပါဘူး ကျုပ်နဲ့ ရှောင်လင်နဲ့ ငိုစိတို့ကပုဂ္ဂိုလ်
တွေနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိသေးလို့ပါ ”

လုံချန်း အခက်ကြုံသွားလေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ပြန်သွားတုန်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဖိတ်
ခေါ်လို့ သေသေချာချာ မှာကြားခဲ့ပါတယ် အခု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက
မလိုက်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို အပြစ်တင်မှာ စိုးရိမ်ရပါတယ် ”

ဝေမင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ခင်ဗျား ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ
ကျုပ် စကားနှစ်ခွန်းလောက် ပျိုးလိုက်ရင် သူက အပြစ်မတင်တော့
ပါဘူး ”

လုံချန်းက

“ဟုတ်ကဲ့ အဓိနိရှိပါ ”

ဝေမင်းသည် ကျောက်တုံးတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး လက်ညှိုး
ဖြင့် ကျောက်တုံးကို ရေးခြစ်၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။“ခင်ဗျား ဖတ်မကြည့်ပါနဲ့ ဒီအတိုင်း ခင်ဗျားခေါင်းဆောင်
ဆို ပေးလိုက်ပါ ”လုံချန်းက အင်္ကျီစတစ်ခုကို ဆွဲဖြဲလိုက်ပြီး ကျောက်တုံးအား
ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ချီးကန်းမှာ ဒဏ်ရာတော်တော် ပြင်းထန်စွာ ရထားတယ်
ဆို ကြားရတယ် သူဟာ အားထားရတဲ့လူပါ ဒါကြောင့် ဒီ
ဆေးလုံး သူ့ကိုပေးလိုက်ပါ ”

၂၀ * မိုးကျသံ

သူသည် ဆေးလုံးကိုပေးပြီး ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးနှင့်
ထင်စင်သီလရှင်တို့အား လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကူပံတို့ သွားကြရအောင် ”



ကျောက်တုံးပေါ်မှ စာများ

ချန်းပေဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်တွင် ဧည့်ခန်းမ၏ အလယ်ဗဟို၌
ဆင်းလျာများနှင့် အကောင်းစားအရက်များ ပြည့်နှက်စွာ တည်ခင်း
ထားလေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်သည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ
ဩရောက်လာမည့် ဧည့်သည်များကို စောင့်မျှော်နေ၏။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဇာပဝါ မရှိ
ဘဲပေ။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်ပါးလွှားသော မျက်နှာတု
ဆန်ခု တပ်ဆင်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အသက်(၃၀)ခန့်အရွယ် အမျိုးသမီး
သွင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ထိုင်၍ ပြတင်းပေါက်
ပြင်ဘက်သို့ ငေးမောကြည့်နေ၏။

၂၂ ⊛ မိုးတူရသု

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က စောင့်မျှော်ရင်း စိတ်မရှည်သော
အသွင်ဖြင့်

“ဘယ်နှယ် မလာသေးပါလား ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“လုံချန်း စောင့်နေပါတယ် လိုက်လာမှာပေါ့ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“သူက ငါ့ကို သိသွားသလားမှ မသိဘဲ ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“မသိဘဲ နေပါ့မလား ရှင်က သူ့ကိုတွေ့တော့ ကြောက်

ကြောင်တွေ့သလို ဖြစ်နေသလိုပဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မင်းအဖေနဲ့ ငါ့အဖေ အ

လုံး ရောက်လာကြတယ် ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖေဖေကတောင် ဆေးမြစ်ကို ပြန်ပေးလိုက်သေးတယ်”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဖခင်ဆိုတာ သားသမီးကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ကြပါတယ်”

မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ ဝဲလာသော

သည်။

“ဖေဖေဟာ အခုတစ်ခေါက် ရောက်လာတာ ရတနာ

ကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ကျွန်မ အသက်တိုမှာစိုးလို့ ဆေးမြစ်

လာယူတာရှင့် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ⊛ ၂၃

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်သည် မိန်းကလေး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ဓားပညာက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ကုလားအုပ်ဖြူ

ဝိုက်သား လေးယောက်ကိုတောင် သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ် ”

မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းစွဲလိုက်သည်။

“ဟင် ဖေဖေသာ အချိန်မီ လာမကယ်ရင် အခုဆို ကျွန်မ

ကို တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ငါတောင် မင်းအဖေ မင်းအနားမှာ ရှိတာတွေ့လို့ စိတ်ချ

နေတာပါဟာ ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ပွဲတော့ ရှင့်နာမည်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး

လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသွားပါပြီ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာသည့်

အရိပ်အယောင် မတွေ့ရပါ။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အရင်လို

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး ”

မိန်းကလေးက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“လူပေါင်းအများကြီးရဲ့အသက်ကို နင်းပြီးမှ ကျော်ကြား

တယ်ဆိုတာ ဒီကျော်ကြားမှုဟာ သွေးစွန်းမနေဘူးလား ”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

၂၄ ❀ မိုးကျသု

“ရက်စက်မှ ကြေကွဲတယ်ဆိုတဲ့စကား မကြားဖူးဘူးလား
ရှင်က ယောက်ျားပဲ ဒါတွေကို စဉ်းစားနေရင် အလုပ်အကိုင်ကြီး
ဘယ်အောင်မြင်မလဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျ(၈) ❀ ၂၅

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မိန်းကလေးက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်းအဖေက သူများလုပ်သမျှ ကိုယ်က အသေခံ
ရမှာ ဖြစ်နေပြီပေါ့ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဒီသဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့
ကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့ ”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ နောက် ရှင်က လူသတ်တယ်ဆို
ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်လို့ သတ်တယ်လို့ အကြောင်းပြရင် ပြီး
တာပဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဒီကနေ့ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်းက ကြိုတင်ခန့်မှန်းထား
ဘယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား ”

မိန်းကလေးက....

“ဟုတ်တယ် ”

၂၆ ❀ မိုးကျသု

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဒါဖြင့် ဟာကွက်ကလေးကိုလည်း မင်းက တမင်းသက်
သက် အကွက်ဆင်ထားတာပေါ့ ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း
လေးရာအချိန်တုန်းက ပစ္စည်းထဲမှာ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်သာရှိတဲ့ —
ပန်းအိုးကို ထားခဲ့ပါ့မလား ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းကို ငါ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းတောင် မသိတော့
ဘူး ”

မိန်းကလေးက

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“မင်းဟာ အကွက်ကို ပီပီရီရီ ဆင်ထားပြီးမှ ဘာ
ကြောင့် ဟာကွက်ကို တမင်သက်သက် ထားခဲ့ရတာလဲ ”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဲဒါက ကျွန်မရဲ့ ဝါသနာ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

မိန်းကလေးက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မက သူများကို သက်သက်မယ့် ကျီစယ်ချင်တယ် —
လိမ်ညာချင်တယ် အဲဒါအားလုံးဟာ ရှင်အတွက်ပါပဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ

၏။

၁၀၀၁၁ရာသီကမ္ဘာ(၈) ❀ ၂၇

“ငါ့အတွက် ”

မိန်းကလေးက

“ဟုတ်တယ် ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ငါ နားမလည်ပါလား ”

မိန်းကလေးက

“ကျွန်မ ဟာကွက်ဆင်ထားတဲ့အတွက် သူတို့က တွေ့ရှိ
သွားမယ် လူက အလွန်များတဲ့အတွက် ထိန်းမနိုင်ဘဲတိုက်ခိုက်လာ
မယ် ကျွန်မက ချက်ချင်း တိုက်ခိုက်တာကို ဖန်တီးလိုက်တာပါ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“မင်းပြောတာ ငါ နားမလည်သေးပါဘူး ”

မိန်းကလေးက

“ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ဒီလူတွေ အေးအေးဆေးဆေး
ပြန်သွားပြီးမှ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လာတိုက်ရင် ကျွန်မတို့ မော
သွားကုန်မှာပေါ့ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်း အကွက်ဆင်ထားတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး
တော်ကြာ ငါတို့လူတွေ သေကုန်မှဖြင့် ”

“ဒီကနေ့ ဖြစ်ပျက်မယ့် အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ဘယ်လိုမှ
အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့ ကျွန်မ ကြိုတင်တွက်ပြီးပြီ ကျွန်မ ဆေးမြစ်
ဘူးထဲမှာလည်း ကျွန်မအဖေကို အချိန်မီဝင်ပြီး ကူညီအောင် ကြိုတင်
စာရေးပြီး ထည့်ထားပါတယ် ဒီထက် အခြေအနေဆိုးလာရင် ကျွန်မ
မှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြံအစည် ရှိသေးတယ် ”

၂၈ * မိုးကျသု

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“မင်းရဲ့အကြံက ရှောင်လင်းနဲ့ ငိုမိတို့ရဲ့ အင်အားကို အသုံးပြု

ဖို့လား ”

မိန်းကလေးက အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ရှင် အတော်တိုးတက်လာပြီပဲ ”

သူမက ဆက်၍ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ အရေးကြီးလာရင် ကျွန်မတို့က ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ ဖွင့်ချလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့မိဘရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ပြီး ထင်စင်းနဲ့ ရှောင်ချင်း ဘုန်းတော်ကြီးက လက်ဝိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဆွေမင်း မင်းက တော်တော်ညဉ့်ကောင်းတယ်

အကြံအစည်တွေလည်း တော်တော်ကို တိကျမှန်ကန်တယ် မင်းနဲ့ ပူးပေါင်းရတာ ငါ ကံကောင်းတယ်လို့ ယူဆတယ် မင်းကိုလည်း ကြောက်တယ် ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာလဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“တစ်နေ့ မင်းက ငါ့ကို မကြောက်တော့ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် ကြံစည်လာမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ကျီမေ ရှင်က မိန်းမအကြောင်းကို မသိလို့ပါ ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) * ၂၉

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

မိန်းကလေးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားလောက် စိတ်ထားအပြောင်းအလဲ

မမြန်ဘူး ကုန်အောင်ပြောမယ် တကယ်လို့ ရှင်က တခြား

မိန်းမကို ချစ်သွားရင်လည်း ကျွန်မ ဒုက္ခမပေးဘူး ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခံစားလိုက်သည်။

“ဆွေမင်း မင်းကိုချစ်တဲ့ ယောက်ျားတွေ အားလုံးဟာ

ဘယ်တော့မှ တခြားမိန်းမကို ကြိုက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်က မေ့ကူးအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူက လိုက်လာရင်ကော ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ကျုပ် ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ သူ မသိလောက်ဘူး ”

မိန်းကလေးက

“ရှင်အဖေကသိတဲ့နောက်တော့ မကြာမီအချိန်မှာ သူရောက်လာမှာ သေချာတယ် ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဒုက္ခပဲ သူလိုက်လာရင် ငါလည်း မောင်းထုတ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

၃၀ * မိုးကျော်သူ

“ရှင်က ရှောင်ခွမ်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။
 အခုရော သူ့ကို ချစ်သေးသလား ”
 ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “အခုတော့ ကျုပ်က သူ့ကို မချစ်တော့ဘူး ”
 မိန်းကလေးက
 “သူ့ကိုရော မေ့နိုင်လို့လား ”
 ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က သူမအား ဟန့်တားလိုက်သည်။
 “ဆွေမင်း မပြောပါနဲ့တော့ သူ့ကို ငါ သတိရတယ်
 ဆိုတာ မှန်တယ် ဒါပေမယ့် သူ့ကို မချစ်တော့ဘူး အခု ပြဿနာ
 ကတော့ မေ့ကူးပါ ”
 မိန်းကလေးက
 “မေ့ကူးက ပြဿနာမရှိပါဘူး ရှင်တို့က စေ့စပ်ကြောင်း
 လမ်းပြီးသားပဲ သူ့ကို သစ္စာမဖောက်သင့်ပါဘူး ”
 “ဒါဖြင့် မင်းရော ”
 “ကျွန်မက ရှင့်ကိုမှ မယူဘဲ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး”
 “ဒါနဲ့ မင်းက ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ”
 မိန်းကလေးက မျက်နှာထား တည်ကြည်စွာဖြင့်
 “ကျွန်မက ရှင့်ကို တကယ်ချစ်ပါကယ် ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို
 ယူမှာမဟုတ်ဘူး ဥပမာ ကျွန်မအမေနဲ့ ရှင့်အဖေကို ကြည့်ပါ
 သူတို့ဟာ လင်မယားမဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့် သူများထက်တောင်
 ပိုပြီး ချစ်ကြတယ် ”
 ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က
 “အခုအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့ဟာ သူတို့လို ဖြစ်နေတာပေါ့”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) * ၃၁

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 “ကံတရားပေါ့ရှင် လမ်းမှန်ကမ်းမှန်မှ လက်မထပ်နိုင်ရင်
 မိဘရဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်ရမှာပဲ ”
 သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို တစ်သက်လုံး
 ချစ်သွားမှာပဲ ”
 ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က သူမလက်ကလေးကို ယုယစွာ
 ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။
 “ဆွေမင်း ဒီလိုဆိုရင် မင်း နစ်နာမနေဘူးလား ”
 မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ကျွန်မ နစ်နာတယ်လို့ မထင်ပါဘူး အမှန်အတိုင်းပြော
 ရရင် ကျွန်မဟာ ရှင်မျှော်မှန်းထားတဲ့ စနီးကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်
 နိုင်ဘူး ”
 ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က....
 “ဆွေမင်းရယ် မင်းစကားကြားရတာ ငါ့အဖို့ ပိုပြီး နား
 လည်လေပါလား ”
 မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။
 “နားမလည်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး ကျွန်မက ဉာဏ်များတယ်၊
 ဆုယုယယ မနေတတ်ဘူး ပြေပြေလည်လည် မပြောတတ်ဘူး၊
 အကယ်လို့ ကျွန်မက ရှင့်နဲ့ဖြစ်သွားရင် အစစအရာရာ ရှင့်အပေါ်
 အရှိနေတဲ့အတွက် ကျွန်မကြောင့် ရှင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်
 တော့ဘူး ”
 ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၃၂ ❀ မိုးကျသု

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ လူသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“လုံချန်း ပြန်လာပြီ ဖေဖေလည်း လိုက်လာတယ်

ငါ သူ့ကိုတွေ့ရမှာတောင် နည်းနည်းကြောက်နေတယ် ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖိတ်ချ ရှင့်အဖေက လာမှာမဟုတ်ဘူး ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“မင်း ဘယ်လိုပြောနိုင်သလဲ ”

မိန်းကလေးက

“မင်းက မင်းအဖေနေရာမှာ နေကြည့်မယ်ဆိုရင် ရှင့်

စဉ်းစားကြည့်လေ ဖခင်လုပ်တဲ့လူက သားကို လာပြီး ဂရုပြု မှာလား ”

သူမ စကားပြောနေစဉ် လုံချန်းက တစ်ယောက်တည်း ဝင် ရောက်လာလေသည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျော(၈) ❀ ၃၃

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်အသံမှာ အနည်းငယ် ခက်ထန်လာ သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပါမလာဘူး လား ”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မလာနိုင်တော့လို့ ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးလိုက် ပါတယ် ”

သူသည် အင်္ကျီစဖြင့် ထုပ်ထားသော ကျောက်တုံးကို ပေး ဆိုက်လေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က အဝတ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် ကျောက်တုံးပေါ်မှ စာများကိုဖတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် တုန်ခါသွားသည်။

သူသည် ကျောက်တုံးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ကျောက်ဟူး ကြေမွသွားလေသည်။

ထို့နောက် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်

၃၄ (★) မိုးကျော်သူ

“ကနေ အားလုံးပင်ပန်းကြပါပြီ ဒါကြောင့် ကင်းတာဝန်
ယူထားတဲ့ သွေးသောက်တွေကလွဲလို့ အားလုံး (၃)ရက် အနားပေး
တယ် နောက်ပြီး မီးဖိုဆောင် တာဝန်ခံကို ပြောပါ ကနေည
အောင်ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ ညစာ တည်ခင်းကျွေးမွေးပါလို့ ”

လုံချန်းက အရိုအသေပြုပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

မိန်းကလေးက မေးလိုက်သည်။

“ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ဘာစာတွေ ရေးထားတာလဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“အစစအရာရာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးမှ လုပ်ပါ မိသား
ဂုဏ်သိက္ခာ မချနဲ့လို့ ရေးထားပါတယ် ”



မီးပုံးနီ

ဝေမင်းနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ရှောင်ချင်း ဦးဆောင်သော
ဆောင်လင်ဂိုဏ်းသားများ ။

သီလရှင်ထင်စင်း ဦးဆောင်သော ငိုမိဂိုဏ်းသားများတို့သည်
နီးပေစန်းတောင်တန်းမှ ပြန်လာကြလေသည်။

သူတို့လူစုသည် စန်းဟန်ကွမ်း ခံတပ်အနီးသို့ ရောက်သော
အကြောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြယ်ကလေးများ ပြည့်နက်နေပြီး လဝန်း
သနေသော ညအချိန် ဖြစ်နေလေသည်။

တည်းခိုအနားယူရန် ရှာမတွေ့သေးသဖြင့် သူတို့လူစုသည်
ဘာအုပ်တစ်ခုတည်းတွင် တစ်ညတာ နားခိုနေရလေသည်။

သိုင်းသမားများသည် ခုတင်နှင့်အိပ်မှ ရသောလူများ မဟုတ်

သူတို့သည် မြေကြီးပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ အနားယူလျှင်
အားပြန်လည်ဖြည့်ပြီးလာနိုင်ပါသည်။

၃၆ ❀ မိုးကျသု

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန် ရောက်ရှိသောအခါ ရုတ်တရက်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသေး
သည်။

“ဝေမင်း ”

ရှောင်ချင်းနှင့် ထင်စင်းတို့ ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအသံ လာပြန်ပြီ ”

ရှောင်ချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီအသံ ကြားဖူးသလိုပဲ ”

ဝေမင်းက

“ဟုတ်တယ် ပေ့ချူးထင်းရဲ့အသံပါ ”

ရှောင်ချင်းနှင့် ထင်စင်းတို့ အံ့သြကုန်ကြလေသည်။

“ပေ့ချူးထင်း သူ သေသွားပြီမဟုတ်လား ”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“လူက သေသွားပေမယ့် ဝိညာဉ်က မသေသေးဘူးလေ။

ထင်စင်း ကျောချမ်းသွားသည်။

“လူတောင် သေသွားပြီပဲ ဝိညာဉ် ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။

ဝေမင်းက

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ ယုံမှားမဟုတ်ဘူး ကျုပ်ကတော့

တစ်ခါကြုံဖူးပြီ ”

ရှောင်ချင်းက

“လူလား ဝိညာဉ်လား ”

ဝေမင်းက

၁၈၁၁ရသုဒ္ဓါးကျမ်း(၈) ❀ ၃၇

“လူလား ဝိညာဉ်လားဆိုတာ အခုထိ ကျုပ် ဝေခွဲလို့
ခွဲသေးပါဘူး ”

သူသည် တစ်ချိန်တုန်းက တွေ့ကြုံရသော အကြောင်းများကို
ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်
လာရာ ကြားရသူများအဖို့ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထလာလေ
သည်။

ဝေမင်းက ထရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဝါသနာပါရင် ကျုပ်နဲ့ လိုက်ကြည့်ပါလား

တစ်သလား မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ ရသွားမှာပေါ့ ”

ရှောင်ချင်းနှင့် ထင်စင်းတို့ ပြိုင်တူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ
သည်။

ဝေမင်းသည် အသံထွက်ပေါ်ရာသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွား
သည်။



၃၈ ❀ နိဗ္ဗာန်သူ

အသံများသည် မြောက်ဘက်အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေမင်းတို့သုံးယောက်သည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်သွားရာ မကြာမီ သင်္ချိုင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ အုတ်ဂူများပေါ်တွင် မီးပုံးများ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်ဖြင့် ကဲ၌ လွင့်မျောနေ၏။

အလွန်ကြီးမားသော အုတ်ဂူတစ်ခုရှေ့တွင် အနီရောင်ခဲ ကလေး လေးလုံးသည် တန်းစီ၍ ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုမီးပုံးအိမ် တစ်လုံးတိုင်းမှာ တစ်ယောက်၏ လက်တစ်ဖက်က ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရှောင်ချင်းနှင့် ထင်စင်းတို့သည် သရဲကို ကြောက်သော များ မဟုတ်ကြပါ။

သို့သော်

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၈) ❀ ၃၉

ယခုကဲ့သို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မျိုးတွင် ထိုကဲ့သို့ မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာကြလေသည်။

ဝေမင်းသည် တစ်ကြိမ်ကြိမ်မှားသဖြင့် ရိုးနေပြီဖြစ်ရာ သူက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်

“မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စလဲ ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် မီးပုံးအိမ်လေးလုံး ပြိုင်တူ လှည့်ပတ်လိုက်လေသည်။

မီးပုံးငယ်ပေါ်၌

“သွေးကြေးကို သွေးနဲ့ဆပ်ရမည် ”

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့ သွေးကြေးကို ဘယ်လိုဆပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါ ”

ထိုစဉ်

ပေ့ချူးထင်း၏ အေးစိမ့်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ဖို့ ”

ဝေမင်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

“ခင်ဗျားခိုင်းတာကို ကျုပ် မလုပ်ဘူးဆိုရင်ရော ”

ပေ့ချူးထင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း လိုက်နာနိုင်အောင် ငါ့မှာ နည်းအများကြီးရှိတယ်”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၄၀ ❀ မိုးကျသို

“ကျုပ် မယ့်ဘူး”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်းက သရဲဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ငါ့ကို လာသတ်ပါ လူဖြင့်
ရင် ရဲရဲရင့်ရင့် ထွက်ခဲ့ပါ”

ပေချူးထင်းအသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျုပ်က သရဲပါ အခု မင်းကို မသတ်ချင်သေးလို့
ဒါပေမယ့် မင်းကို ရူးအောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက သရဲဖြစ်ရင် ငါ့ကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြစမ်းပါ”

ပေချူးထင်း၏အသံ

“သည်းခံပါ ငါတော့ မလာနိုင်ဘူး ဒါပေမယ့် ငါ့
မိတ်ဆွေများက မင်းဆီကို လာပါလိမ့်မယ်”သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် အုတ်ဂူများကြားမှ အရိုးစုများ
သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။၎င်းအရိုးစုများသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ဝေမင်း
ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။ရှောင်ချင်းနှင့် ထင်စင်းတို့သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ကြောင်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။အရိုးစုများသည် သုံးစုခွဲပြီး ဝေမင်းတို့သုံးယောက်အား ဝိုင်း
ရံလာကြလေသည်။

“ဝေမင်း ငါ့အသက် ပြန်ပေး”

အရိုးစုများ၏ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်သံများသည် ကြား
ရသူများအဖို့ စိတ်ချောက်ချားတုန်လှုပ်စေသည်။

ဘဝသံသရာသို(၈) ❀ ၄၁

ဝေမင်းက အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သည်။

“ပေချူးထင်း မင်းက မင်းသရဲတွေကို ပြန်ခေါ်မသွားရင်
ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ပေချူးထင်း၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဝေမင်း သူတို့က မင်းအသားကို မစားရရင် ပြန်ကြမှာ
မဟုတ်ဘူး”ဝေမင်း မတတ်နိုင်တော့ပါ။ နေမင်းစကြာသိုင်းကွက်ကို
အသုံးပြုလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

အရိုးစုများသည် လောင်ကျွမ်းကာ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ပေချူးထင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ”

ပေချူးထင်းအသံ

“စိတ်ချ ဒါထက်များတဲ့အရိုးစု မင်းဆီ လာလိမ့်မယ်”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် အရိုးစုများသည် အုတ်ဂူထဲမှ
ဆပ်မံ၍ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ် အရိုးစုမှာ အလွန်များပြားလှလေသည်။

ဝေမင်းက နေမင်းစကြာသိုင်းကွက်ကို သုံးကြိမ်တိတိ အသုံး
ပြုသည့်တိုင်အောင် အရိုးစုများသည် လောင်ကျွမ်းလွင့်စဉ်သွားသည်ဖြစ်သော်လည်း အခြားအရိုးစုက တစ်ဆတ်တိုး၍ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဝေမင်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထင်စင်းနှင့် ရှောင်ချင်းတို့ကလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထင်စင်းသည် အရိုးစု၏လက်နှင့် ထိလိုက်ရသောအခါ

“အား”

ရုတ်တရက် စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ချင်းက အမန်းကတန်း သွားရောက်ကြည့်လိုက်ရာ ထင်စင်း၏ လက်ပေါ်တွင် အရိုးစု၏ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ခြစ်မိခြင်း ခံရသောကြောင့် လက်ဖမိုးတစ်ခုလုံး မည်းနက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရှောင်ချင်းက အံ့သြသွားသည်။

“ဟောဗျာ အဆိပ်နဲ့ ထိသွားပါလား”

သူသည် ကမန်းကတန်း သွေးကြောများကို ပိတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းသည် မိမိကြောင့် ရှောင်ချင်းနှင့် ထင်စင်းတို့ပါ ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်၍ အရှုံးပေးလိုက်လေသည်။

“ပေ့ချူးထင်း မင်းအရိုးစုတွေကို ပြန်ခေါ်သွားဟီ ငါ အရှုံးပေးပါပြီ”

ပေ့ချူးထင်း၏အသံ ရယ်မောလာလေသည်။

“ဝေမင်း မင်းလည်း ရှုံးတဲ့အချိန် ကြိုရသေးတာကိုး”

ဝေမင်းက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မင်းက ရှောင်ချင်းနဲ့ ထင်စင်းတို့ကို လွှတ်မှ ကျုပ်က အရှုံးပေးမှာ”

ဘဝသံရာသီဦးကျွန်း(၈) ❀ ၄၃

ပေ့ချူးထင်း၏အသံက

“ငါက မင်းပြောတဲ့စကား နားမထောင်ဘူးဆိုရင်ရော”

ဝေမင်းက

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က သေတဲ့အထိ တိုက်မှာပဲ”

ပေ့ချူးထင်းအသံက

“မင်းကိုယ်မင်း တိုက်နိုင်မယ်လို့ ထင်သလား”

ဝေမင်းက မဲ့ဖြိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ရှိနေကုန်ကာလပတ်လုံး မင်းတို့ ဘယ်လောက်ထိအောင် ခံနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပေ့ချူးထင်းအသံက

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်မယ်”

ဝေမင်းက ရှောင်ချင်းနှင့် ထင်စင်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သွားကြပေတော့”

ရှောင်ချင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသွားဘူး”

ထင်စင်းကလည်း အသင့်ပြင်ထားသည်။

“ကျုပ်လည်း မသွားဘူး”

ပေ့ချူးထင်းအသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ထွက်မသွားဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဝေမင်းက

၄၄ * မိုးကျသံ

“ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်
ဘာကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ကင်းပြီး အသေခံရမှာလဲ ”

ရှောင်ချင်းက ပြတ်သားသော အသံဖြင့်

“ကျုပ်တို့က သရဲကို အရှုံးပေးရတယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျ
ပါဘူး ”

ထင်စင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သရဲနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့ အတွေ့အကြုံလည်း လိုချင်လို့ပါ”

“ဟား ဟား ဟား ”

ပေ့ချူးထင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားတို့က ဒီလောက်သေချင်ရင်
သေရစေမယ် ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် အရိုးစုများ၊ လူသေအလောင်း
များတို့သည် လေးဘက်လေးတန်မှ သူတို့ထံ ဝိုင်းရံလာကြလေသည်။



ထင်စင်းနှင့် ဝေမင်း၊ ရှောင်ချင်းတို့သည် သုံးပွင့်ဆိုင် ရပ်နေ
ကြသည်။

သူတို့သည် အတွင်းအားကိုယ်စီ စုစည်းထားပြီး တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်လာသော အရိုးစုနှင့် အလောင်းများကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်
ပြင်ထားလေသည်။

“ဝေမင်း ငါ့အသက်ပြန်ပေး ”

လေးဘက်လေးတန်မှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာသော
လူသေအလောင်းများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်၍ ဝင်
ရောက်လာလေသည်။

ယင်းအသံကို ကြားလိုက်ရုံနှင့် ဝေမင်းတို့သုံးယောက်သည်
မတိုက်ခိုက်သေးမီ စိတ်ချောက်ချား တုန်လှုပ်လာလေတော့၏။

လူသေအလောင်းများသည် လေးဘက်လေးတန်မှ တဖြည်း
ဖြည်း ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။

ဝေမင်းက မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။

၄၆ (★) ပိုးကျော်သူ

သူသည် အသေခံရမည်မှတစ်ပါး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့

ပါ။

လူသေအလောင်းများသည် ဝေမင်းအနီးသို့ ရောက်လုနီးနီး

အချိန်တွင်

“ဝုန်း ”

ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသောအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ

သည်။

ဝေမင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ လူသေအလောင်းများ

အတုံးအရုံး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မီးခိုးများ ဝေနေသည့်ကြားမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေး

ဝင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဟင် ရှောင်ခွမ်း ”

ဟု အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။

လူသေအလောင်း

ဝေမင်းအား လာရောက်ကယ်တင်သူမှာ ရှောင်ခွမ်းပင် ဖြစ်
လေသည်။

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ရှောင်ခွမ်းရယ် မင်းက ငါ့အသက်ကို ကယ်ပြန်ပါပြီ”

ရှောင်ခွမ်းသည် အမှောင်ထုဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှင့်လူတွေကို ပြန်ခေါ်ရင် ကောင်းမယ် နို့

ဟုတ်ရင် ကျွန်မလက်ထဲက ယမ်းမီးနဲ့ ချေမှုန်းပစ်လိမ့်မယ် ”

သူမ၏အသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် ပလွေသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်
လာလေသည်။လူသေ အလောင်းများသည် ပလွေသံ ကြားလိုက်သည်နှင့်
နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဝေမင်းက ရှောင်ခွမ်းအား အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ငါ ဒီမှာ ပိတ်မိနေမှန်း သိလိုက်သလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

၄၀ * မိုးကျသု

“ကွန်မလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှောင်ချင်း ဘုန်းတော်ကြီးတို့လူစုနဲ့ တွေ့ခဲ့ရလို့ သူတို့က ပြောပြလိုက်လို့ပေါ့ ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အမှန်တော့ ငါက သူတို့ကို မကြောက်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ထင်စင်းတို့လူစုအားလုံးရဲ့ အသက်ကို ငဲ့ညှာပြီး အသေခံမလို့ပါ ”

ထိုစဉ်

ပေ့ချူးထင်း၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“ဝေ မင်း ငါ မင်းကို မကျေဘူး ဒီကနေ့ မင်းကကောင်းလို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားပေမယ့် နောက်တစ်ဆီရင် မင်း ငါ့လက်က မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ရှောင်ခွမ်းမှာမူ တိတ်တဆိတ် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လူတစ်ပြက် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ဝေမင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။

နောက်မှ နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် ရှောင်ခွမ်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။



မှန်ရောက်ဟောင်

... ထူးခြားချာ

လရောင်မှာ ထိန်ထိန်သာနေ၏။

သင်္ချိုင်းတစ်ပြင်၏ အစွန်ဆုံး၌ ဧရပ်ပျက်တစ်ခုဆောင်ရှိသည်။

ထိုဧရပ်ပျက်မှာ အမိုးအလွှာတွင် တူချီ မရှိတော့ပါ။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည်

ဧရပ်ပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေ၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် ပလွေတစ်လက် ကိုင်ထားလေသည်။

ထိုလူ၏ ဆံကေသာများမှာ ပန်းပေါ်လို့ ဝဲကျနေ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာမူ လူသားတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူဘဲ စိမ်း

နီပန့်အရောင် သန်းနေ၏။

ရှောင်ခွမ်းက ဧရပ်နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် အကွာတွင် ရပ်နေ၏။

ဝေမင်းကလည်း အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုသူအား မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ ကြွေခွင်းအမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူသည် လူလော တစ္ဆေလောဟု ဝေခွဲမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။
ထိုလူကလည်း ဝေမင်းအား စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်

ကြည့်နေ၏။

ရှောင်ခွမ်းက ခဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှင် ဟန်ဆောင်မနေနဲ့တော့ တခြားလူကို လိမ်လို့
ရမယ် ကျွန်မကိုတော့ လိမ်လို့မရဘူးရှင် ”

ထိုလူသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

လရောင်အောက်တွင် ထိုလူအား ကြည့်ရင်း ကျောပြင် ခု-

စိမ့်လာလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် သူများကို သရဲဟန်ဆောင်
ပြီး အသေခံခိုင်းရတာလဲ ”

ဝေမင်းက ရှောင်ခွမ်းအား နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းသည် ထိုလူအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီလူက မသိနားမလည်တဲ့လူတွေကို သိမ်းသွင်းပြီး
မူးယစ်ဆေးဝါးကို တိုက်ကျွေးပြီး လူသေအလောင်းလို ပြင်ဆင်မွှေး
ပြီး အသေခံခိုင်းတယ်လေ ”

ဝေမင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်တဲ့ လူသေအလောင်းဟာ လူသေ
ဟုတ်လား ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညှိတိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ”

ဝေမင်းက

“ဒါဖြင့် သူလည်း လူအစစ်ပေါ့ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဟုတ်တယ် ”

ဝေမင်းက ထိုလူအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက လူဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် သူ့ရဲ့ဟန်ဆောင်

ရတာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ဖြောင့်လိုက်သည်။

“သူက ဦးလေးကိုမနိုင်လို့ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားတဲ့နည်း

ကို အသုံးပြုပြီး ဦးလေးကို တိုက်ခိုက်နေတာ ”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းသွားတယ် ”

ထိုလူ၏အသံသည် ပေချူးထင်း၏အသံ မဟုတ်တော့ပါ။

သို့သော်

ထိုအသံကို သူက ကောင်းစွာကြားဖူးခဲ့သည်ကို သတိပြုမိ
လေတော့သည်။

သူက ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် လူသေအလောင်း

ဆန်ဆောင်နေရတာလဲ ”

“ဟား ဟား ဟား ”

ထိုလူက အားရပါးရ ရယ်မောရင်း သူ၏မျက်နှာပေါ်မှာ တင်

ဆင်ထားသော မျက်နှာတုတစ်ခုကို ခွာချလိုက်လေသည်။

လဝန်း၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုလူ၏မျက်နှာကို ကောင်း

၅၂ ❀ မိုးကျသု

စွာတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“မွန်ရှောက်ဟောင်”

သူသည် အံ့သြစွာဖြင့် လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ် မွန်ရှောက်ဟောင်ပဲ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ရန်ငြိုးကြီးနေတာလဲ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က အကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတ်ချင်လို့”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသတ်တိုင်း ကျုပ်က သေရမှာလား”

မွန်ရှောက်ဟောင်က

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားလူသာ အချိန်မီရောက်မလာရင်

အခုလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ လူသေအလောင်း ဖြစ်နေပြီ”

ဝေမင်းက

“ကျုပ်ကသာ ရှောင်လင်နဲ့ ငိုမီအဖွဲ့သားတွေရဲ့ အသံ

ကို မထောက်ထားရင် ကျုပ်က အညံ့ခံဖို့မလားလို့ စဉ်းစားစမ်း

ရှောင်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်အကြံ ဒါပဲလား”

မွန်ရှောက်ဟောင်က သူမအား ရွံ့မုန်းစွာဖြင့် ကြည့်လို

သည်။

“မင်းကသာ အချိန်မီရောက်မလာရင် အခုလောက်ဆိုရင်

သူဟာ လူသေတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကွ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၅၃

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတ်နိုင်ရက်နဲ့

မသတ်ဘဲ အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်တာကို မေ့နေပြီထင်တယ်”

မွန်ရှောက်ဟောင်က

“မမေ့ပါဘူး ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရော ကျုပ်တို့လူတွေကို

အများကြီး သတ်သွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျုပ် ငယ်စဉ်တုန်းက မဆင်မခြင်ဘဲ လူတွေကို သတ်မိ

လို့ အခုဆိုရင် အလွန်နှောင်တရသွားပါပြီ ဒါကြောင့် အတတ်နိုင်

ဆုံး လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို မသတ်ချင်တော့ပါဘူး”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို သတ်ချင်နေတယ်”

ဝေမင်းက

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပါ”

မွန်ရှောက်ဟောင်သည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်

လေသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေရာမှ တဖြည်း

ဖြည်း ညိုစိမ်းလာလေသည်။

ဝေမင်းသည် သူ၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အနည်းငယ် ကျော

ချမ်းလာလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက ကမန်းကတန်း သတိပေးလိုက်သည်။

“သတိထားပါ ဦးလေး သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး အသိပ်တွေ

ပွံ့နံ့နေတယ်”

၅၄ ❀ ဝိုးကျော်သူ

ဝေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး”

သူသည် ပြောပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ဝါးအထယ်တွင် အနီရောင်များ ရဲခနဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်၏ လက်ဝါးအလယ်မှာလည်း အဖြူရောင်သန်းလာသည်။

လက်ဝါးနှစ်ခု ထိတွေ့လိုက်သောအခါ

“ဖုတ်”

ဟူသောအသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မွန်ရှောက်ဟောင်သည် နောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားလေသည်။

ဝေမင်းသည် မွန်ရှောက်ဟောင်မှာ မိမိ၏ နေမင်းစကြာကို ခုခံနိုင်စွမ်း ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၍ အံ့သြသွားလေသည်။

မွန်ရှောက်ဟောင်က သူ့အား ရွံ့မုန်းစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝေမင်း မင်းရဲ့ နေမင်းစကြာကို ကျုပ် မကြောက်တော့ဘူး”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခုနတုန်းက အသုံးပြုထားတဲ့အတွက် အားမာန်အပြည့်မပါသေးလို့ပါ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“လက်ရှိအခြေအနေ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ မစွမ်း

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၅၅

ဆောင်နိုင်သေးဘူး ဒါကြောင့် နောက်တစ်နှစ်ကြာရင် မင်းကို အတွေ့မယ်”

သူသည် ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

ဝေမင်းက လိုက်မသွားဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရှောင်ခွမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်လိုက်တာလဲ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို သတ်တော့ပါဘူးကွယ်”

ဝေမင်းနှင့် ရှောင်ခွမ်းတို့သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဝေမင်းက တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာသည်။

“ငါ ဒီမှာရှိမုန်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မ တိဘက်ကိုအသွား အမွန်ကူးတို့က ချန်းပေစန်း

တောင်ဘက်ကို သွားကြတယ်လို့ သတင်းရလိုက်တယ် ဒါကြောင့် ကျွန်မက ပြန်လှည့်လာပြီး ချန်းပေစန်းတောင်ဘက်ကို လိုက်သွား

တယ် နောက်တော့ ထင်စင်းနဲ့ ရှောင်ချင်းတို့လူစုနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ဆုံရလို့ အခုလို လိုက်လာခဲ့တာ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်စာယ် ကျုပ်က နတ္ထိတောင်မှာ နေထိုင်ရင်း သိုင်းတားတွေက ချန်းပေစန်းတောင်ဘက်ကို သွားနေကြတဲ့သတင်းကို

၅၆ * မိုးကျသု

ကြားလိုက်ရတယ် "

ရှောင်ခွမ်းက

"ဟုတ်ကဲ့ ချန်းပေစန်းတောင်တစ်ဝိုက်မှာ လေပွေ့မြင်းသည်တော် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက တော်တော်လှုပ်ရှားတယ်လို့ ကျွန်လမ်းမှာ ကြားခဲ့တယ် "

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် ချန်းပေစန်းတောင်နယ်ထဲ ရတနာသိုက် ရှာဖွေဖို့ ဝင်ရောက်သွားတဲ့ သိုင်းသမားတွေနဲ့ လေပွေ့မြင်းသည်တော်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း ကြားရုံကျုပ်က လိုက်သွားတယ် ဒါပေမယ့် အချိန်မီမီလိုက်တော့ပါဘူး ကျုပ်ရောက်သွားတော့ သေတဲ့လူလည်း သေကုန်ကြပြီ "

ရှောင်ခွမ်းက

"လေပွေ့မြင်းသည်တော်က အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ် ပြောကြတယ် တောင်ကြားထဲမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား လေးဆယ်ကျော် အသတ်ခံရတဲ့အပြင် သိုင်းသမား လေးဆယ်က တောအုပ်ထဲကို လမ်းမှားသွားပြီး သေဆုံးတယ်လို့လည်း ကြားရပါတယ် "

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"လေပွေ့မြင်းသည်တော်ဟာ တစ်နေ့တခြား အင်အားကြီးထွားလာတော့မှာပဲ "

ဝေမင်းက

"လေပွေ့မြင်းသည်တော်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး ကြောက်စရာကောင်းတာက သူ့ကို အကြံအစည်

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော(၈) * ၅၇

တဲ့လူပါ "

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

"သူတို့ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမယ် နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်က သူတို့နဲ့ မရင်ဆိုင်ချင်ဘဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဖန်တီးလာပါ့မယ် "

ရှောင်ခွမ်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

"ဦးလေးက သူတို့ကို သိလို့လား "

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သူတို့က မျက်နှာဖုံးထားပေးမယ့် ကျုပ်ကို လိမ်လို့မရဘူး"

ရှောင်ခွမ်းက ပို၍ အံ့သြသွားသည်။

"သူတို့က ဘယ်သူပါလိမ့် "

ဝေမင်းက

"တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ပေါ့ "

ရှောင်ခွမ်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဆွေမင်းက အစီအစဉ်နဲ့ အကြံဉာဏ် ချပေးနေတာကိုး ဒါကြောင့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတာပေါ့"

ဝေမင်းက ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။

"နောက် ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်လာရင်တော့ ကျုပ်က သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး "

ရှောင်ခွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"ကျွန်မ အားမနာတမ်းသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဦးလေးက သူတို့ကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် သိပ်လွယ်လှမယ်လို့တော့ မထင်ဘူး"

၅၀ ❀ မိုးကျသူ

ဝေမင်းက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဒီသံတင်းပေးတဲ့စာ ရေးပေးခဲ့တယ် သူတို့က ပြုပြင်ရင်ပြုပြင် နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကတော့ သားဖြစ်နေပါစေ ချေမှုန်းပစ်ရမှာပဲမှတ် ”

ရှောင်ခွမ်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ

“ဆွေမင်းဟာ အလွန် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ သူကသာ မှန်မှန်ကန်ကန် တရားမျှတစွာ လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ကြည်ညိုလေးစားတဲ့လူတွေ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျိမေက သူ့အဖေရဲ့ခြေရာကို နင်းပါ့မယ်လို့ စာရေးခဲ့ပါတယ် အခုတော့ တော်တော်ကလေးကို ကျော်ကြားလာပြီ နောင်လည်း လမ်းမှန်ကန်းမှန်နဲ့ ကျော်ကြားပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ကျိမေဟာ ဦးလေးနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဦးလေးရဲ့စိတ်ထားကို ခံယူနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက သူမအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း ငါ အခုတော့ တစ်ခု သတိရလာတယ် ကျိမေဟာ မင်းစကားကို နားထောင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ဒါကြောင့်”

သူသည် ရှောင်ခွမ်းအား လေးနက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကသာ ကျိမေကို မှန်ကန်တဲ့လမ်းကို ပို့ပေးနိုင်မှာ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျသူ(၈) ❀ ၅၁

ရှောင်ခွမ်းက မျက်နှာရဲရဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“စိတ်ချပါ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ် ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

ရှောင်ခွမ်းက

“အို ဦးလေးကလည်း ဘာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

ဝေမင်းက

“ငါ အံ့သြနေတာက မင်းဟာ ငါ ဒုက္ခရောက်မယ့်အကြိမ်

ဆိုင်းမှာ ငါ့ကို အချိန်မီ ကယ်တင်လိုက်နိုင်တယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြီးလိုက်သည်။

“တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ဦးလေးရယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် ပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်ရာ မြင်းတစ်ကောင်သည် သူတို့ထံ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။



အဘိုးအိုလေးယောက်

ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေ၏။

ညတာကုန်ဆုံး၍ မိုးလင်းအချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

နေဝန်းနီသည် ခေါင်းပြူစ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဖုန်တထောင်းထောင်းကြားမှ မြင်းတစ်ကောင်သည် အင်း
ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်လာလေသည်။

ဝေမင်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မြင်းပေါ်မှလူအား တွေ့မြင်ရသောအခါ မျက်နှာကွက်
ပျက်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး လိုက်လာပြီပဲ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း
ပြီနဲ့တူတယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ”

ထိုစဉ်မှာပင် ကျင်းရှူးရသေ့က သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာ
ဖြစ်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျမှု(၈) ★ ၆၀

သူသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂါရဝ ပြပါတယ် ”

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများ ရှိနေလို့လား ”

ကျင်းရှူးရသေ့က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်မယ့်လူတွေ ရောက်နေပါ
တယ် ဂိုဏ်းချုပ်မရှိတဲ့အတွက် နိမ့်ရှမ်းက လက်ခံထားပါတယ်”

ဝေမင်းက

“ဘယ်သူတွေလဲ ”

ကျင်းရှူးရသေ့က အမောဖြေရင်း

“မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နဲ့ ခြေတစ်ဖက်မသန်တဲ့ အဘိုးအို
တစ်ယောက် ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဂူးကျူရို၊ ဟုတ်လား ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ဟုတ်တယ် ဂိုဏ်းထဲကလူတွေ သူ့ကိုသိတဲ့လူ တော်
တော်များပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“နောက် ဘယ်သူပါသေးသလဲ ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်တာက သူ မဟုတ်ပါဘူး
အတူပါလာတဲ့ အဘိုးအိုလေးယောက်ပါ ”

ဝေမင်းက

၆၂ ★ မိုးကျသံ

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“သူတို့ရဲ့ ဖိတ်စာပေါ်မှာတော့ နှင်းတောင်က အဘိုးလေးယောက်လို့ ရေးထားပါတယ်”

ဝေမင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ ဒီအဘိုးကြီးလေးယောက်ကို မကြားဘူးပါလား”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“သူတို့ဟာ ဝူးကျူရီရဲ့ အရှင်သခင်လို့ မိတ်ဆက်ထားတယ်”

ဝေမင်းက

“သူတို့က ဘာပြောသေးသလဲ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“သူတို့က ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ရန်ကြေးဟောင်း စာရင်းရှင်းချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“နိမုရှမ်းက သူတို့နဲ့ အပြန်အလှန်ပြောရင်း တိုက်ခိုက်အထိ ဖြစ်လာပါတယ်”

ဝေမင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“နောက်ရော”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“သူတို့နဲ့တိုက်ခိုက်တော့ နိမုရှမ်း ဒဏ်ရာရသွားပါတယ်

ဝေမင်းက

၁၀၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁(၈) ★ ၆၃

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတာလဲ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“အဲဒါစရာကောင်းတာက ဝူးကျူရီရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားပါတယ်”

ဝေမင်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ရှောင်ခွမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ဝေမင်းက

“ကျုပ်ကို အစအဆုံး ရှင်းပြစမ်းပါ”

ကျင်းရှူးရသေ့က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ကဲ့”



မိုးတိုက်



ဝေမင်းသည် ဌာနချုပ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ပစ္စည်း
ဖြစ်သည်။

ကျင်းရှူးရသေ့သည် မိုးရှမ်းနှင့်အတူ ကုန်းတိစ္ဆန်းနှင့် ဝိုင်း
ထိုင်ကာ ဂိုဏ်း၏ ကိစ္စအဝဝကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေစဉ် တာဝန်
တံခါးမျိုးထင်းတက ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။
ကျင်းရှူးရသေ့က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စရှိရင် ပြောပါ ”

ထင်းတက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်ငါးယောက် ရောက်လာပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်
တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ် ”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“သူတို့က အကြောင်းကြားစာ ပါလာသလား ”

ထင်းတက

“ပါပါတယ် ဒါပေမယ့် နာမည်တော့ ရေးမထားပါဘူး”

သူသည် ပြောပြီး ရွှေရောင်အနားကွပ်ထားသော အနီရောင်
ကွပ်ထားသော အကြောင်းကြားစာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ
သည်။

ကျင်းရှူးက လှမ်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုအကြောင်း
ကြားစာပေါ်တွင် စာလုံးတစ်လုံးမှ မပါဘဲ ပစ္စည်းလေးမျိုး ရေးဆွဲထား
သည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

၎င်းပစ္စည်းလေးမျိုးမှာ

ကြိုးမရှိသော စောင်းတစ်လက်

ငါးမျှားကြိုးမပါသော ငါးမျှားတံတစ်ချောင်း

ဗလာဖြစ်နေသော စာအုပ်တစ်အုပ်

အတောင်မပါသော မြားတစ်လက်တို့ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းရှူး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဟာလဲ ”

ကုန်းတိစ္ဆန်းက ထင်းတအား မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ပုံသဏ္ဌာန်က ဘယ်လိုလဲ ”

ထင်းတက

“အဘိုးအိုလေးယောက်ကတော့ ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင်

ဆင်တူဖြစ်နေတယ် ဒါပေမယ့် ဝတ်စားတာကတော့ မတူဘဲ ကွဲနေ

တယ် သူတို့လက်ထဲမှာ ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကတော့

အကြောင်းကြားစာမှာ ရေးဆွဲထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးမျိုး ဖြစ်ပါတယ်”

ကုန်းတိစ္ဆန်းက

“ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကရော ”

ထင်းတက

၆၆ ❀ မိုးကျသို

“ကျွန်တုတစ်ယောက်ကလည်း အဘိုးကြီးဖြစ်ပါတယ် —
မျက်လုံးလုပ်ပြီး ခြေထောက်မသန်မစွမ်း ဖြစ်နေပါတယ်”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ညာဏ်ကျယ်လေး ဝူးကျူရီ၊ ဖြစ်မယ်”

ဝူးကျူရီဟူသော အမည်ကို ကြားသည်နှင့် ကျင်းရှူးရသေ့
နှင့် နိမုရှမ်းတို့ ရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် ဝူးကျူရီနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ဝေမင်းတို့မှာ ရန်ငြိုးရှိနေ
ကြသည်ကို သိထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို စဉ်းစားတွေး
တာနေကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ

ကျင်းရှူးရသေ့က အကြံပြုလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မရှိပေမယ့် သိုင်းလောကရဲ့ စည်းကမ်းထုံးစံ
အရ စိန်ခေါ်တဲ့လူ ရောက်လာရင် လက်ခံရမှာပဲ”

နိမုရှမ်းက

“ဝူးကျူရီဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ တစ်နေ့တခြား ကျသွား
တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ သူနဲ့ပါလာတဲ့ အဘိုးကြီးလေးယောက်ဆို
တာကလည်း သိပ်အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးကိုမစောင့်ဘဲ ကျွန်မတို့ ရှင်းလိုက်ကြရအောင်”

ကျင်းရှူးရသေ့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုတွေးလို့ မရဘူးထင်တယ် သူတို့ကလည်း ပိုင်လို့
အခုလိုလာတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်”

နိမုရှမ်းက

ဘဝသံသရာသိုင်းကျူ(၈) ❀ ၆၇

“ဝူးကျူရီကိုတော့ ကျွန်မ လုံးဝအထင်မကြီးပါဘူး”

ကျင်းရှူးရသေ့က

“ဝူးကျူရီက သုံးနှစ်ပြည့်မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ပြန်တွေ့မယ်
လို့ ပြောသွားတယ် အခု သုံးနှစ်မတိုင်ဘဲ ကြိုတင်ရောက်လာတယ်
ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာ ကောင်းတယ်”

ကုန်းတိစ္ဆာန်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဝူးကျူရီဟာ ဘယ်တော့မှ ပညာနဲ့
ယဉ်ကျေး သူက နှလုံးရည်ကိုသာ သုံးတဲ့လူတစ်ယောက် အခု
တော့ အတိအလင်း စိန်ခေါ်လာပြီ သူ စိန်ခေါ်တာ အတော်
တလေး သတိထားရမယ်”

နိမုရှမ်းက

“ဒီလိုဆိုလည်း သူတို့ကို ကြိုပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရုံ
မျှ”

ကျင်းရှူးရသေ့က ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီအတိုင်း ကောင်းပါတယ်လေ”

သူတို့သည် ကြိုဆိုရန် ထင်းလုံတောင်ကြားအဝသို့ ထွက်ခွာ
သွားကြလေသည်။



ဂူးကျူရီသည် ဧည့်ကြိုဆောင်ထားသည့် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။
ယင်းဧည့်ကြိုဆောင်သည် တစ်ချိန်တုန်းက ဂူးကျူရီက အရက်ဆိုင်
ဖွင့်ထားသော ဆိုင်ကလေးဖြစ်သည်။

ယခုအခါမှာ ပြုပြင်မွမ်းမံထားသောကြောင့် အလွန်ခမ်းနား
ပြီး ထည်ဝါလှပေသည်။

နိမ့်ရှမ်းတို့သုံးယောက်သည် အဆောင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်
သည်နှင့် ဂူးကျူရီနှင့် အဘိုးအိုလေးယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသေး
သည်။

ယခု ဂူးကျူရီမှာ မုတ်ဆိတ်မွေး တစ်ပေခန့်မျှ ရှိနေပြီ
တွေ့ရလေသည်။

ကုန်းတီးစွန်းက သူ့အား အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ လက်ဝဲရံနဲ့ လက်ယာရံတို့က ကြိုဆိုဖို့ ရောက်
ပါတယ်”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် နိမ့်ရှမ်းနှင့် ကျင်းရှူးရသေ့
က ဂူးကျူရီအား အရိုအသေ ပြုလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ထင်းလုံဂိုဏ်းကို ကြွရောက်လာတဲ့အတွက်
ဝမ်းသာအားရစွာ ကြိုဆိုပါတယ်”

ဂူးကျူရီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ငါက သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ
ကြာပါပြီ အခုလိုတွေ့ရတာ တော်တော်လေး ဝမ်းသာပါတယ်”

သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသော အဘိုးအိုလေးယောက်အနက်
ကြီးမိုစောင်းကိုင်ထားသော အဘိုးအိုက စိတ်တိုဟန်ဖြင့်

“ဒီမှာ ဂူးကျူရီ တို့ ကနေ ဘာကြောင့်လာတယ်ဆိုတာ
ပြောပါဦး”

ဂူးကျူရီက ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်”

သူသည် ကျင်းရှူးရသေ့နှင့် နိမ့်ရှမ်းတို့အား ဦးညွှတ်လိုက်
သည်။

“ဒီလိုပါ ကနေ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့သခင်လေးယောက်က
ထင်းလုံဂိုဏ်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ် ဝေမင်းရဲ့ သိုင်းပညာအစွမ်းကို ကြားရလို့
စိန်ခေါ်ဖို့ ရောက်လာတာပါ”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ထင်းလုံဂိုဏ်းမှ ဌာနမှူးတစ်ယောက်က
ချယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ စိန်ခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့
ဂိုဏ်းချုပ်မရှိတဲ့အချိန်မှ လာရတာလဲဗျ”

ဂူးကျူရီက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မရှိဘူး ဟုတ်လား”

နိမ့်ရှမ်းက အေးစက်သောအသံဖြင့်

၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရှင်တို့ကို လိမ်ဖို့လိုသေးသလား”
 ဝူးကျူရိုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 “ကျွန်က သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာ
 ကြာပြီ ဒါကြောင့် မသိတော့လို့ပါ”
 အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုက
 “မရှိရင်လည်း ပြီးတာပဲ တို့ နောက်နေ့မှလာမယ်”
 ဝူးကျူရိုက အဘိုးအိုအား ရိုသေစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ဖြလိုက်
 သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ”
 နိမ့်ရှမ်းက
 “ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မရှိပေမယ့် ထင်းလုံဂိုဏ်းမှာ လူတွေရှိပဲ
 သေးတယ် ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့က နည်းခံပါမယ်”
 အဘိုးအိုက သူမအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ငါတို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တွေ့ချင်တာ ထင်းလုံဂိုဏ်း
 က လူတွေကို တွေ့ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ သွား
 လော့မယ်”
 ကျင်းရှူးရသေ့က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားတို့ သွားကြမယ်ဆိုရင်လည်း နာမည်လေးကို ပေးခဲ့
 ပါ ဒါမှလည်း ဂိုဏ်းချုပ် ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ပြောပြနိုင်မှာ”
 အဘိုးအိုက
 “ငါတို့စာထဲမှာ ပါရှိနေတာပဲ”
 နိမ့်ရှမ်းသည် အဘိုးအို၏ ဟန်မူရာမှာ မိမိတို့အပေါ် အထင်
 သေးသည်ဟု ယူဆမိသည်။

ဘဝသံသရာသီရိကျော်(၈) ❀ ၇၁

သူမသည် အနည်းငယ် စိတ်တိုလာသည်။
 “လူကြီးမင်းရဲ့စာပေါ်မှာ ပုံလေးပုံပဲ တွေ့ပါတယ် စာ
 လည်း တစ်လုံးမှ ပါတာမတွေ့ပါလား”
 သူမက ပြီး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။
 “ရှင်တို့က သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
 မဟုတ်တော့ ပုံလေးပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့ မပြောတတ်ပါဘူး”
 ဝူးကျူရိုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။
 “ကျုပ်သခင်က နှင်းတောင်က အဘိုးအိုလေးယောက်ပါ”
 သူမသည် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို
 အား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
 “သူကတော့”
 သူက မပြောသေးမီ အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော
 အဘိုးအိုက
 “ဒီလူတွေကို ကျုပ်နာမည် ပြောပြဖို့ မလိုဘူး”
 နိမ့်ရှမ်း ဒေါသထွက်လာလေသည်။
 “ရှင်တို့ စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ ထင်းလုံတောင်
 ကြားဟာ သူများပြောတိုင်း ခံမယ့်နေရာမဟုတ်ဘူး”
 ဝူးကျူရိုက ကမန်းကတန်း ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။
 “ကဲပါဗျာ ကျုပ်တို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ
 သူမရှိတဲ့အတွက် နောက်မှပဲ လာတော့မယ်”
 သူသည် ပြောပြီး အဘိုးအိုလေးယောက်နှင့်အတူ ထွက်ခွာ
 သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
 နိမ့်ရှမ်းက ရှေ့သို့ မြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။

၁၁ ❀ မိုးကျသံ

“ဧည့်သည်တော်များ ဒီလောက် ခရီးဝေးဝေးကနေ
ရောက်လာတာ ဒီအတိုင်းသွားတော့မှာလားရှင့် ”

ဂူးကျူရီက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သဘောက ဘယ်လိုလဲ ”

နီမုရှမ်းက

“မိတ်ဆွေအဖြစ် လာကြတယ်ဆိုရင်လည်း ဌာနချုပ်
ကြပါ ကျွန်မ ဧည့်ခံပါရစေ ”

ဂူးကျူရီ၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့က ရန်ရှာဖို့လာတယ်ဆိုရင်ရော ”

နီမုရှမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့ လက်ခံနိုင်မယ်
ယူဆပါတယ် ”

ဂူးကျူရီ ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အကြိမ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ်တဲ့အတွက်
သူ့ကိုရန်မူတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး အခုလာတာက သင့်
ပညာချင်း ဖလှယ်ဖို့ပါ ”

သူသည် ခါးထောက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အသည်းကွဲသူကို အနိုင်ရခဲ့တယ် ကုလ
အုပ်ဖြူဂိုဏ်းကို နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ”

သူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို လုံးဝအထင်မကြီးပါဘူး ”

နီမုရှမ်းက ဒေါသကို ထိန်းချုပ်၍ မရတော့ပါ။

“ခုနတန်းကတော့ သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်အသွယ်

၁၁ ❀ ဘဝသံသရာသိုင်းကျသံ

တော့ဘူးလို့ပြောတယ် ဒါဖြင့် ကျွန်မရဲ့အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်
သိသလဲ ”

ဂူးကျူရီက ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သတင်းဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပြော
ကြားဝေဖန်နေကြပါတယ် ကျုပ်သိထားတာက အခုလာရင်းနဲ့
လမ်းခရီးမှာ ကြားခဲ့လို့ပါ ”

နီမုရှမ်းက

“ကျွန်မ ကြားဖူးတာကတော့ စူးကျူရီဟာ အလွန်ညာဏ်
ကောင်းတယ် သိုင်းပညာမှာ မပြောပလောက်ပါဘူး ”

ဂူးကျူရီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေပါတယ်
ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အထင်သေးရင် မှားသွားမှာပေါ့ ”

သူကပြောရင်း လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ဖြင့် ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်
လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ နီမုရှမ်း သတိမထားမိပါ။

ဂူးကျူရီ၏ယပ်တောင် ထိုးသွင်းလာတော့မှ ကမန်းကတန်း
လက်ဝါးဖြင့် ခံပေးလိုက်လေသည်။

သူမ၏လက်ဝါးသည် ရုတ်တရက် အေးစိမ့်ထုံကျင်သွားသည်
ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဂူးကျူရီက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာ တိုးတက်ခြင်းရှိမရှိကို ခင်ဗျား သိလာ
ပါလိမ့်မယ် အခုတော့ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သခင်ဗျားနဲ့ သွားလို့လာပါဦး
မယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရောက်လာတဲ့နေ့မှာ တစ်ခေါက် လာပါဦးမယ်”

၇၄ ❀ ဦးကျော်သူ

သူသည် ပြောပြီး အဘိုးအိုလေးယောက်အား အရိုအသေ ပြု
လိုက်သည်။

“သွားကြမယ် သခင်ကြီး”

အူတို့သည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွား
လေသည်။



တင်းလုံဝိုက်မှ အဖွဲ့ဝင်များဟို့သည် ဟန်တားရန် ခြေလှမ်း
လှမ်းကြလေသည်။

သို့သော် နိမ့်ရှမ်းက အမိန့်မပေးသဖြင့် အားလုံးက မဟန့်
တားဝံ့ကြပေ။

ဂူးကျူရီတို့သည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ကျင်း
ဖျူးက နိမ့်ရှမ်းထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

နိမ့်ရှမ်းက မချီပြီးပြီး၍ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်ရာ လက်ဖွတ်
အလယ်တွင် ညိုမည်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အားလုံးက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

ဂူးကျူရီ၏ သိုင်းပညာမှာ အကြီးအကျယ် တိုးတက်လာ
သည်ကို ခန့်မှန်း၍ ရလေသည်။

သူ၏သခင်လေးယောက်၏ သိုင်းပညာကိုလည်း မည်မျှ
ဆင့်မြင့်သည်ကို မပြောဘဲ နားလည်ကြလေသည်။



မိုးကျသု

ကျင်းရှူးရသေ့သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြနေ၏။

ဝေမင်းက နားထောင်ရင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားလေ၏။
ကျင်းရှူး၏ စကားဆုံးသွားတော့မှ

“ဒါနဲ့ နိမ္မိတ်က လက်ဝါးပဲ ဒဏ်ရာရသွားသလား -
တခြားနေရာကော ဘာဖြစ်သေးလဲ ”

ကျင်းရှူးက

“သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ထိခိုက်သွားပါတယ် သူ့ကို
ဆေးလုံးတစ်လုံး တိုက်တော့မှ သက်သာရာ ရသွားပါတယ် ”

သူသည် ပြောပြီး ဝေမင်းအား သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဝူးကျူရီရဲ့ သိုင်းပညာက ကြောက်စရာကောင်းလောက်
အောင် တိုးတက်လာတဲ့အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သတိထားနေ
တယ် ”

ဝေမင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ ”

ကျင်းရှူးက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ ဟုတ်လား ”

“ဟုတ်တယ် ”

“ကျုပ်နားမလည်ပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ”

“ဝူးကျူရီရဲ့အတွင်းအား တိုးတက်လာတယ်ဆိုတာ မမှား
ပါဘူး ဒါပေမယ့် နိမ္မိတ်က သာတယ်ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်
ဘူး ”

ကျင်းရှူးက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် နိမ္မိတ်က ဘာကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတာလဲ”

ဝေမင်းက

“ဝူးကျူရီဟာ ယပ်တောင်ကို စုပြီး ထောက်လိုက်တာ
အတွင်းအားကို စုစည်းတဲ့နေရာမှာ တစ်နေရာတည်းပဲ စုထားတဲ့
အတွက် ခွန်အားစုစည်းမိသလိုဖြစ်နေတယ် နိမ္မိတ်က လက်ဝါးနဲ့
ခံပေးတဲ့လိုက်တယ်ဆိုတာ အတွင်းအားက လက်ဝါးတစ်ခုလုံး ပျံ့သွား
တဲ့အတွက် ဒဏ်ရာရသွားတာဖြစ်ပါတယ် ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနား
သည်လောက်ပါပြီ ”

ကျင်းရှူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ် ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ဝူးကျူရီကို မှုစရာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဘိုးအို
ဆေးယောက်ကိုသာ သတိထားရလိမ့်မယ် ”

ကျင်းရှူးက

၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“အဘိုးအိုလေးယောက်ကိုလည်း ဘာမှထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပါဘူး ”

ဝေမင်းက

“ထူးထူးခြားခြားမရှိတဲ့လူတွေဟာ ပိုပြီးတော့ အထင်မသေးဘူး ကျုပ်တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ ထူးချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တစ်ယောက်မှထူးခြားတာကို မတွေ့ရပါဘူး ”

ရှောင်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ထားပါတော့လေ အခု အမြန်ဆုံး ပြန်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ”

ဝေမင်းက

“မင်းကော ”

ရှောင်ခွမ်းက

“အခု ကျွန်မလိုက်သွားလည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး - ဒါကြောင့် နေခဲ့ပါမယ် ”

သူမက ပြီး၍ စကားခက်လိုက်သည်။

“ဦးလေးက အရေးကြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မရောက်ချင် ရောက်လာမှာပေါ့ ”

ဝေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူသည် ပြောပြီး ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝေမင်းသည် ကျမ်းဂူရသေ့နှင့်အတူ ထင်းလုံတောင်ကြား ဦးတည်၍ သွားလေသည်။

ဘာသာပြန်ကျမ်း(၈) ❀ ၇၁

လမ်းခရီး၌ ဝေမင်းသည် ချန်းပေစန်းတောင်ကဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

သို့သော် လေပွေမြင်းသည်တော်၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ကျီမေ ဖြစ်ကြောင်း ဖုံးကွယ်ထားလိုက်သည်။



ဝေမင်းက

“ဒါလည်း သူ့ရဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ ”

သူက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သုံးလအချိန်ရတော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ကြေညာနိုင်မယ် မဟုတ်လား အဲဒီတော့ အားလုံးက ကျုပ်တို့ ယှဉ်ပြိုင်တာကို လာကြည့်ကြမှာ သေချာတယ် လူပုံအလယ်မှာ ကျုပ်ကို အနိုင်ရောင် သူ့အဖို့ အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်မယ် မဟုတ်လား ”

နိမ့်ရှမ်းက သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သွားမလား မသွားဘူးလား ”

ဝေမင်းက မချီပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ငရဲတွင်းသိရက်နဲ့ ခုန်ချရမှာပဲ တွေဟာ ကျော်ဇောခြင်းရဲ့ ဒုက္ခတွေပေါ့ ”

ကျင်းရှူးနှင့် နိမ့်ရှမ်းတို့က များစွာသံဝေဂရရှိလေသည်။



ဝေမင်းနှင့် ကျင်းရှူးရသေ့တို့သည် ထင်းလုံတောင်ကြား ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဂူးကျူရိုက ထပ်မံရောက်ရှိလာကြောင်း -

အချိန်ကိုလည်း သုံးလရွှေပြောင်းလိုက်ကြောင်း၊ နေရလည်း ကျင်းလိန်မြို့အပြင် မိုးဆမ်းပန်းစင်မြင့်မှာ တွေ့ဆုံဖို့ချိန်ဆိုသွားကြောင်း သိရလေသည်။

နိမ့်ရှမ်းသည် ဂူးကျူရို၏စာကို လှမ်းပေးရင်း

“သူတို့က ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်ကို ရန်ငြိုးမထားဘူးလို့ပြောတာ လိမ်ပြောတာ ကျုပ်က နာမည်သိပ်ကြီးလွန်းလို့ သူက ငါ့ကို သတ်ရမယ့် နပ်နိုင်မယ်ထင်တယ် ”

နိမ့်ရှမ်းက

“အဖြင့် သူက ဘာဖြစ်လို့ သုံးလတောင် ခွာချိန်းထား

လဲ ”

(၇)လ (၇)နှစ်

နှစ်လအတွင်း နေမင်းစကြာ ဝေမင်းနှင့် ဂူးကျူရီတို့ သိုလှုံပညာယှဉ်ပြိုင်မည့်သတင်းသည် နေရာအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများသည် ကျင်းလိန်ဖြို့၊ ဆမ်းပန်းစင်မြင့်ရှိရာသို့ စုရုံးရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ချိန်းဆိုသောနေ့မှာ (၇)လ၊ လဆန်း(၇)ရက်ဖြစ်သည်။ အကြီး ရက်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် လာရောက်ကြည့်ရှုသူများသည် များပြားလှပေသည်။

အထူးသဖြင့် သိုင်းလောကသားများသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးမလင်းခင်ကပင် ... မိုးဆမ်းပန်းစင်မြင့်လေးဘက်လေးတန်တွင် သိုင်းလောကသားများ ပြည့်နှက်၍နေသည်။

သူတို့သည် နှင်းတောင်မှ အဘိုးအိုလေးယောက်က မည်သို့

သို့ လူမျိုးဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ဝေမင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လျှင် မည်သူက အနိုင်ရမည်ဟုလည်းကောင်း ပြောဆိုဝေဖန်နေကြလေသည်။

ထိုယှဉ်ပြိုင်ပွဲသည် သိုင်းလောကနှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း အကြီးအကူးဆုံးနှင့် အကျော်ကြားဆုံးသော ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ရမည်ဟု အချို့က မှတ်ချက်ချလေသည်။

ပရိသတ်များထဲကပင် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ရှည်လျားသောမုတ်ဆိတ်ကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း

“အခု ဆယ်နှစ်အတွင်း သိုင်းလောကယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဒီတစ်ပွဲဟာ ကြည့်လို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ် ”

လူတစ်ယောက်က သူ့အား မေးလိုက်သည်။

“သိုင်းယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်ခါကြိုဖူးသလဲ ”

အဘိုးအိုက

“ဒီမှာ ကျုပ်က ရှိကြီးယုကျင်းပတဲ့ ရေပေါ်ယှဉ်ပြိုင်ပွဲလည်း ပါခဲ့ပါတယ် နောက်ပြီး မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင် ရှိမေ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကိုလည်း ကျုပ်ပါဝင်ခဲ့ပါတယ် ”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားပါတယ်လို့သာပြောတယ် စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်တာကို မတွေ့ပါလားကွ ”

အဘိုးအိုက ဒေါသထွက်လာသည်။

“မင်းက ငါလို ဝါရင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို စော်စော်

ကားကား ပြောနေပါလား ”

ထိုလူက ရယ်မောရင်း

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘဲ ဘယ်က သိုင်းသမားလဲ ဆိုတာ ကျုပ် ဘယ်သိမလဲ ”

အဘိုးအို၏မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“ကျွန်ကျန်းမြစ်ရဲ့ မြောက်ဘက်နဲ့ တောင်ဘက်မှာဆိုရင် ကျုပ် ယန်းယန်းရဲ့ နာမည်ကို မသိတဲ့လူ ရှိသလားလို့ မေးကြည့်စမ်းပါ”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ချန်ကျန်းမြစ်ရဲ့ တောင်ပိုင်းကိုတော့ ကျုပ်မသိပါဘူး မြောက်ပိုင်းကိုတော့ ကျုပ်မသိပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကိုမေးရင် ရပါတယ် ”

ထိုလူက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ချီးကန်း ”

ထို့နောက်တွင် ထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက်ထွက်လာလေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘာခိုင်းမလို့လဲ ”

ထိုလူက အဘိုးအိုအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီဘက်က အဘက သူဟာ နန်းကျန်းနယ်တောင်ပိုင်း မြောက်ပိုင်းမှာ ကျော်ကြားတဲ့ ယန်းယန်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ် မင်းက သိမှာပေါ့ ”

ယန်းယန်းသည် ချီးကန်းအားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဌာနမှူးကြီးပါလား ”

ချီးကန်းက သူ့အား လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

ထိုလူအား ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား ဒီလူက ကျင်းလိန်အာမခံဌာန

ဌာနမှူးပါ ”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“အာမခံဌာနက လူတစ်ယောက်က တော်တော်ကို လေကြားတယ် သူ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း ”

ချီးကန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါ ခင်ဗျာ ”

သူသည် ယန်းယန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ယန်းယန်း ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကျွမ်းထားပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ်ခေါင်းဆောင်ကြီးအမိန့်အတိုင်း ခင်ဗျားကို မောင်းထုတ်ရလိမ့်မယ် ”

“သူက သူက ဘယ်သူလဲ ”

ချီးကန်းက

“အခု ကျုပ်အရင်အဖွဲ့က ထွက်လိုက်ပြီး လေပွေမြင်းသည် အဖွဲ့ထဲ ရောက်နေပါပြီ သူက ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်ပါ ”

ယန်းယန်း၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် သူက ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်ဟုတ်လား ”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ နာမည်က ကျန်းယီပါ သိုင်းလောကားကားတွေက

၈၆ ❀ မိုးကျသု

တော့ ကျုပ်ကို ဝိညာဉ်သိုင်းသမားလို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်”
 ယန်းယန်းသည် ကမန်းကတန်း တောင်းပန်လိုက်လေသည်။
 “ကျုပ် ပြောမှားဆိုမှားရှိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ”
 သူ ပြောရင်း ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။



၁၈သံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၈၇

လေပွေမြင်းသည်တော်သည် တောင်ကြားတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့
 နောက် သိုင်းလောကသားများသည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
 လေသည်။

ထို့ကြောင့်

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်ရောက်ရှိနေသည်ကို ကြားလိုက်ရ
 ဖြင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင်ရှိနေသော လူများသည် အလျှိုလျှိုထွက်ခွာ
 သွားကြကုန်လေသည်။

ထိုနေရာတွင် လူသုံးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သောလူနှစ်ယောက်မှာ အလွန်လှပသော မိန်းကလေး
 နှစ်ယောက်နှင့် လေပွေမြင်းသည်တော်၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင် လုံ
 ဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ သိုင်းလောကတွင် အလွန်ကျော်ကြားလှ
 စားနပ်လက်ဖြစ်သည့် မုရှားနှင့် ကန်ကျန်းတို့မှာ လုံချန်းနှင့်
 နန်းတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

၈၈ ★ ဖိုးကျော်သူ

ခေါင်းဆောင်ကျန်းယီနှင့် မိန်းကလေး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်လက်နက်မျှ မရှိပါ။

ထိုသတင်းသည် တစ်ခဏအကြာတွင်ပင် ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

အားလုံးသော လူများသည် ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်လူနှင့် ကိုယ် တီးတိုးဝေဖန်ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

လူအုပ်များသည် ဝဲယာသို့ ရှောင်တိမ်းကာ လမ်းတစ်ခုဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းသည် ကျင်းရှု၊ နိမုရှမ်း၊ ကုန်းတိစ္ဆာန်နှင့် ထင်းလုံအဖွဲ့သားများကို ဦးဆောင်လျက် လျှောက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် ကျန်းယီအနီးသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသောအခါ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ချိုးကန်းနှင့် လုံချန်းက ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်တို့နဲ့တကွ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကူညီဖို့ ရောက်လာပါတယ်”

ဝေမင်းသည် ကျန်းယီနှင့် မိန်းကလေးအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဖုံးထားတဲ့ ဇာပဝါကို ဖြုတ်ထားတာကိုး - ဒါကြောင့် မမှတ်မိလို့ပါ”

ကျန်းယီက ဝေမင်းအား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ နှင်းတောင်က အဘိုးအိုလေးယောက်နဲ့

၁၀၁၁ ရာသီကျော်ကျော်(၈) ★ ၈၉

သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်မယ်လို့ကြားလို့ အကူအညီပေးဖို့ ရောက်လာတာပါ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“စေတနာကို လေးစားပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးက သိုင်းကျမ်းကို တော်တော်လေ့လာထားပြီပေါ့”

ကျန်းယီက ပြီးလိုက်သည်။

“လေ့လာတုန်းပါပဲ တော်ကြာ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တစ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ပါဝင်နိုင်အောင် ဖန်တီးပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ အချိန်ကန်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးလက်တွဲပြီး သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တာပေါ့”

ကျန်းယီက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နိမုရှမ်းက နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်မတို့က ဘာကြောင့် သူများရဲ့အကူအညီကို လက်ခံရတာလဲ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ အလွန်ခင်းနှီးပါယ် လေဖြေမြင်းသည်တော်နဲ့ ထင်းလုံဂိုဏ်းဟာ မိသားစုပဲ နောက်ပြီး သူတို့မှာ လူလေးယောက်ရှိတော့ ကျုပ်တို့မှာလည်း အကူအညီလိုအပ်နေပါတယ်”

နိမုရှမ်းက စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသော်လည်း ပါးစပ်ပိတ်သားလိုက်သည်။

၉၀ ❀ မိုးငှက်သူ

ဝေမင်းက ကျန်းယီအား ပြီးပြလိုက်သည်။

“ကဲ စင်မြင့်ရှိရာကို သွားကြမယ် ”

သူသည် ပြီး၍ ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်သွားသည်။

ကျန်ရှိသောလူများသည် သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြလေ
တော့သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျောင်း(၈) ❀ ၉၁

မိုးဆန်းပန်းစင်မြင့်သည် ကျောက်ကုံးကျောက်ပြားများဖြင့်
တည်ဆောက်ထားလေသည်။ဝေမင်းက စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်သွားပြီး စင်မြင့်နံဘေးတွင်
နေရာယူထိုင်လိုက်သည်။ထင်းလိုက်ဏ်းမှလူနှင့် လေပွေမြင်းသည်တော်တို့လူစုသည်
ခင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်

ဝူးကျူရီနှင့် နှင်းတောင်မှ အဘိုးအိုလေးယောက် ရောက်ရှိ
လာကြလေသည်။

ဝူးကျူရီက ပြီး၍ ဝေမင်းအား အရိုအသေပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ကိုယ်တိုင်ဖိတ်ပြီးမှ အခုလိုနောက်ကျသွားတာ
ဘာလဲပဲနိပါတယ် ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အရင်တစ်ခေါက် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ရဲ့

ဃ ❶ မိုးကျသု

ဌာနရုပ်ကို ရောက်ခဲ့တုန်းက ကျုပ်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ "

သူသည် အဘိုးအိုလေးယောက်အား အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"ဦးတို့က နှင်းတောင်အဘိုးအိုလေးယောက်ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့ "

ပန်းပေါ်တွင် ကြိုးမဲ့စောင်းတစ်ဖက်လွယ်ထားသောလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ကျုပ်က ရှမ်းချင်းလို့ခေါ်တယ် ကြိုးမဲ့စောင်းလို့လည်း ခေါ်တယ် "

သူသည် အခြားအဘိုးအိုတစ်ယောက်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"သူကတော့ ကျုပ်ညီ ရှန်းယီပါ "

ရှန်းယီဆိုသော အဘိုးအိုသည် တံငါသည်အဝတ်အစားဝတ်ထားသည်။

လက်ထဲတွင် ကြိုးမပါသော ငါးမျှားတံတစ်ချောင်းကိုင်ထားသည်။

ရှမ်းချင်းသည် စာပေသမားအကျဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"သူနာမည်က ရှမ်းထုပါ "

ရှမ်းထုဆိုသော အဘိုးအိုမှာ အလွန်တူထဲသော စာအုပ်ပိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှမ်းချင်းက နောက်ဆုံးရပ်နေသော အဘိုးအိုအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

"သူနာမည်က ရှမ်းရှုပါ "

ရှမ်းရှုဆိုသောအဘိုးအိုသည် အလွန်ကြီးမားသော လေးတစ်လက်ကို လွယ်ထားလေသည်။

ဝေမင်းက အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ "

ဂူးကျူရို က မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ သခင် "

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျန်းယီ၏အနီးတွင်ရပ်နေသော အမျိုးသမီးက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ရှင်တို့ သခင်များက အနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ရှင်ဝင်ပြောစရာမလိုပါဘူး "

ဂူးကျူရို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ရှမ်းချင်းက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်

"အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ "

ကျန်းယီက ဝင်ရောက်ဖြေကြားလိုက်သည်။

"ကျုပ်ဇနီး ချောင်းရီပါ "

ရှမ်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"မင်းကရော ဘယ်သူလဲ "

ကျန်းယီက

"ကျုပ်နာမည်က ကျန်းယီ လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ "

ရှမ်းချင်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"မင်းတို့က ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ ကျုပ် ကြားတောင်

၈၄ ★ မိုးကျသု

မကြားဖူးဘူး

ချောင်းရီက

“ဒါကတော့ ရှင်တို့က သိုင်းလောကအကြောင်းကို လုံးဝ
မလေ့လာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ရှမ်းချင်းက

“အမျိုးသမီးက တာကကိုဆိုလိုတာလဲ”

ချောင်းရီက ပြီးလိုက်သည်။

“ထင်းလုံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားလာ
ပြီးမှ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားလာတာ ရှင်တို့က အခုတော့
သူ့ကို အနိုင်ရရင် သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားမယ်လို့ ယူဆ
မှာမှာပေါ့ရှင်”

ရှမ်းချင်းက

“မင်းသဘောက သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ချင်ရင် မင်းတို့ကို အ
ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

ချောင်းရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မတို့ကို နိုင်ရင် ဂိုဏ်းချုပ်
ရှင်တို့ကို ယှဉ်ပြိုင်မှာပေါ့”

ရှမ်းချင်းက သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ သဘာဝကျပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မ

မိန်းမနဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ချင်ဘူး”

သူသည် ဂူးကျူရီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ပညာကို ဒီအမျိုးသမီးကို ပြလိုက်စမ်းပါ”

ဂူးကျူရီက ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ထွက်လိုက်လေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျ(၈) ★ ၈၅

ချောင်းရီက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ခေါင်းဆောင်ရဲ့ဇနီးဖြစ်ပါတယ် သူများကျေး
ကျွန်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဝေးပါသေးတယ်”

သူမသည် လုံချန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လုံချန်း”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချောင်းရီက

“မင်းက ကန်ကျန်းစားနဲ့ သူ့ကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

လုံချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါ”

“ဥါမ်”

သူသည် ကန်ကျန်းစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

စားရောင်သည် ဝင်းလက်စောက်ပသွားလေသည်။

လုံချန်းသည် ဂူးကျူရီရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး ရပ်တန့်လိုက်
သည်။ဂူးကျူရီသည် လုံချန်း၏လက်ထဲမှ ကန်ကျန်းစားကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။“ဪ ကန်ကျန်းစားက မင်းလက်ထဲ ရောက်နေတာ
ဦး”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အခုမှ သိတာကိုး”

ဂူးကျူရီက ဟန်ဆောင်ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

၉၆ ❀ မိုးကျသို

“မင်းက ကန်ကျန်းစားရှိပေမယ့် ကျုပ်က မကြောက်ပါဘူး”

လုံချန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မကြောက်ရင် သတိထား ”

သူသည် ကန်ကျန်းစားကို ဝှေ့ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ဝူးကျူရီက ယပ်တောင်ဖြင့် ခုခံကာကွယ်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။သူတို့သည် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်
လေတော့သည်။

ဘဝသံသရာသိုကျွန်း(၈) ❀ ၉၇

ဝေမင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေ၏။

နီမုရှမ်းက အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ချောင်းရီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက တော်တော်ကို ကြောက်စရာ
ကောင်းတယ် ”

ဝေမင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

နီမုရှမ်းက

“လုံချန်းဟာ ရိုးရိုးစားနဲ့ဆိုရင် ဝူးကျူရီရဲ့ သိုင်းကွက်သုံး
ကွက်ကိုတောင် မခံနိုင်ဘူး အခုတော့ ကန်ကျန်းစားရှိတဲ့အတွက်
ကျူရီက အတွင်းအား လုံးဝမရအောင်ဖြစ်နေတယ် ဒါကြောင့်
ကျူရီ ရှုံးသွားနိုင်တယ် ”

ဟမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ချောင်းရီဟာ ပညာအရည်အချင်း အတော်
ညံ့ပိုင်းပိုင်းဆိုတာ လက်တွေ့ဖော်ပြနေပါတယ် ”

သူတို့ ဝေဖန်ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင်

၉၀ ❀ မိုးကျသု

“ထောက် ”

ပူးကျူရီ၏ယပ်တောင်သည် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေသည်။
လုံချန်းက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ချောင်းရီက ဟန်ပြင်
တားလိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်တော့ လုံချန်း ”

ချောင်းရီက အချိန်မီ ဟန်တားလိုက်လေသည်။

လုံချန်းသည် ဓားကိုသိမ်းပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

နိမ့်ရှမ်းက အသံတိုးတိုးဖြင့် ဝေဖန်လိုက်ပြန်သည်။

“ချောင်းရီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းက တကယ့်ကို ထက်
မြတ်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

နိမ့်ရှမ်းက

“တကယ်လို့ လုံချန်းဟာ ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် နောက်
ကိုမသုံးရတော့ဘူး သက်မဲ့သိုင်းနဲ့ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ် ဒီလိုယှဉ်
ပြိုင်ရင် လုံချန်းအသက်ပါ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ် ဒါကြောင့် ချောင်းရီက
ရပ်ခိုင်းလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ဟုတ်တယ် ”

ပူးကျူရီမှာမူ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်
ပင် ချောင်းရီက ရပ်တန့်ခိုင်းလိုက်သောကြောင့် သူသည် ကြိတ်တီး
ခံမရ အလွန်ခံပြင်းသွားလေသည်။

ရှမ်းချင်းက သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျ(၈) ❀ ၉၉

“ရှုံးတယ် နိုင်တယ်ဆိုတာ သိုင်းသမားတိုင်းက အမြဲတမ်း
ပြောရတဲ့ အဖြစ်ပါ ဘာဖြစ်လို့ပဲ ဒီလောက်တောင့် စိတ်ပျက်
နေတာလဲ ”

ပူးကျူရီသည် ခေါင်းငိုက်ခိုက်ကျကာ နောက်သို့ဆုတ်သွား
လေသည်။

ရှမ်းချင်းက ရှေ့သို့ တိုးလိုက်၏။

“ကဲ ဘယ်သူက ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုတာ ထွက်ခဲ့ပါ”
ချောင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး ကျွန်မ ရှင့်ကို မေးစရာတစ်ခုရှိပါတယ်”

ရှမ်းချင်းက

“မေးပါ ”

ချောင်းရီက

“ရှင်တို့က ထင်းလုံဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆို
တာ ရည်ရွယ်ချက်တော့ ရှိမှာပေါ့နော် ”

ရှမ်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှိတာပေါ့ မင်းပဲ ခုနက ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား ”
ချောင်းရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ”

ရှမ်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းက ခုနက တစ်မျိုး အခုတစ်မျိုးပါလား ”

ချောင်းရီက

“အပေါ်ယံအားဖြင့်တော့ ရှင်တို့ဖြောတာ ဟုတ်ပါတယ်

မယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ရှင်တို့တွေဟာ သိုင်းလောကမှာ

၁၈၀ (★) မိုးကျသ

နာမည်ကျော်ကြားဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ကျွန်မနားလည်တယ် ”

ရှမ်းချင်းက ချောင်းရိုးအား အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ငါတို့က ဘာကြောင့် အပင်ပန်းခံပြီး အခုလို ခေါ်ရတာလဲဗျ ”

ချောင်းရိုးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ တကယ်တွေ့ချင်တဲ့လူက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတို့ရဲ့ လေပွေမြင်းသည်တော်ပါ ”

ရှမ်းချင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ရဲ့ လေပွေမြင်းသည်တော်တွေ့ချင်မှာလဲ ”

ချောင်းရိုးက

“ရှင်တို့က ကျွန်မတို့ကိုတွေ့မှသာ တောင်ကြားရတနာ သိုက်မှာ ရရှိခဲ့တဲ့ သိုင်းကျမ်းပထမသိုင်းကို ရမှာပေါ့ရှင် ”

ရှမ်းချင်းက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ဝေမင်းနှင့်တကွ အားလုံးသောလူများကလည်း အံ့အားမကုန်ကြလေသည်။

ချောင်းရိုးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့က ထင်းလုံဂိုဏ်းကိုစိန်ခေါ်တယ်ဆိုတာ သက်မယ့် အကြောင်းပြချက်ကောင်းအောင်လို့ပါ ”

ရှမ်းချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ ”

သူသည်စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၈၁ သံသရာသိုင်းကျ(၈) (★) ၁၈၁

“ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်က ဒုတိယပိုင်းကို ရထားလို့ပါ ”

ချောင်းရိုးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း ခန့်မှန်းမိပါတယ် ”

ရှမ်းချင်းက

“မင်းက သိပြီးမှတော့ ကျုပ်ကလည်း ရှင်းအောင် ပြောလိုက်မယ် ”

ချောင်းရိုးက

“ပြောပါ ”

ရှမ်းချင်းက

“တကယ်လို့ မင်းတို့ရထားတဲ့ ပထမပိုင်းကို ကျုပ်တို့လေ့လာပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ဒုတိယပိုင်းကို ခင်ဗျားတို့ဖတ်ဖို့ ပေးပါမယ် ”

သူ၏စကားကြောင့် လာရောက်ပွဲကြည့်ကြသော ပရိသတ်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ချောင်းရိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မလဲပါရစေနဲ့ ”

ရှမ်းချင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ချောင်းရိုးက

“ဒုတိယပိုင်း ရှင်တို့လက်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်ကြာပြီဆိုတော့ ပေါ်က ပညာတွေ ရှင်တို့ရကုန်ကြပြီ မဟုတ်လား ”

ရှမ်းချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၀၂ ❀ မိုးကျသု

“ဟုတ်ပါတယ် ”

ချောင်းရိက

“ရှင်တို့ တတ်မြောက်ပြီးတဲ့ ဒုတိယပိုင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ ပထမပိုင်းနဲ့ ဖလှယ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့က လေ့လာနေတုန်းမှာ ရှင်တို့က သိုင်းကျမ်းပထမတွဲနဲ့ ဒုတိယတွဲနှစ်ခုစလုံး တတ်မြောက်ပြီးလို့ သိုင်းလောကမှာ ဗိုလ်စွဲနေပြီပေါ့ရှင် ”

မိမိ၏အကြံကို ချောင်းရိက ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်၍ ရှင်းချင်း၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွားလေသည်။

သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်

“မင်းတို့က ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင် ကျုပ်က ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရအောင် လုပ်ရမှာပဲ ”

ချောင်းရိက ရယ်မောလိုက်သည်။

“စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ရှင် ဒီအရေးကို ကျွန်မက ကြိုတင်မြင်ထားလို့ ကျွန်မတို့သိုင်းကျမ်းကို အလွန်လိုခြံတဲ့ နေရာမှာ ပို့ထားပြီးပါပြီ ”

ဝူးကျူရိုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သခင်ကြီး သူ့စကားကို လုံးဝမယုံပါနဲ့ ”

ရှမ်းချင်းက အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျုပ်အကြံတစ်ခု ပြုချင်တယ် ”

ချောင်းရိက

“ပြောပါ ”

ရှမ်းချင်းက

“ငါတို့ ဒီကို ရောက်လာမှတော့ လက်လွတ်မပြန်ချင်ဘူး ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျမ်း(၈) ❀ ၁၀၃

ကြောင့် မင်းတို့ကို စိန်ခေါ်မယ် ငါတို့နိုင်ရင် သိုင်းကျမ်းပထမတွဲကို ငါတို့ကို ပေးရမယ် ဘယ်နှယ်လဲ ”

ချောင်းရိက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ရှုံးရင်ရော ”

ရှမ်းချင်းက

“ကျုပ်တို့ ရှုံးသွားရင် ဒီကနေ လှည့်ပြန်မယ် နောက်တို ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး ”

ချောင်းရိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ရှင့်ဘက်က ဘယ်သူက စိန်ခေါ်မှာလဲ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့်ငါးမျှားတံကိုင်ဆောင်ထားသော ရှမ်းယီက လူကြားထဲမှ တိုးထွက်လာလေသည်။

သူသည် ချောင်းရိအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်စိန်ခေါ်ပါတယ် ”

ကျန်းယီနှင့် ဝေမင်းဟို့သည် ချောင်းရိရှေ့သို့ ပြိုင်တူသွားဆက်ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ရှမ်းချင်းက ကြောင်အိမ်းအိမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

ဝေမင်းက

“ခင်ဗျားတို့ စိန်ခေါ်တာက ကျုပ် ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ ဆင်ယဉ်ပြိုင်ရပါမယ် ”

ရှမ်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ ”

သူသည် ရှမ်းယီအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

၁၀၄ ❀ မိုးကျသု

“ကဲ ငါ့ညီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝေမင်းနဲ့ သိုင်းပညာခင်
ဖလှယ်ကြပါ ”

ရှမ်းယီက ငါးမျှားတံကို ကိုင်လျက် ဝေမင်းဘက်သို့ လှည့်
လိုက်သည်။

ကျန်းယီက ရှေ့သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ထွက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ယှဉ်ဖို့မလိုဘူး ကျုပ်
အရင်ယှဉ်ပါဦး ”

ရှမ်းယီက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“နေပါဦး ကျုပ်က ဘယ်သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာလဲ ”

ကျန်းယီက

“ကျုပ်နဲ့ပေါ့ ”

ဝေမင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေ
သည်။

ကျန်းယီသည် ရှမ်းယီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

❀ “ဇာတာ ”

ချောင်းရီက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး သူလိုလူမျိုးကို ခေါင်းဆောင်နဲ့ယှဉ်
မလိုဘူး လုံချန်းနဲ့ ချီးကန်းတို့ပဲ သွားယှဉ်ပါ ”

ကျန်းယီသည် ချောင်းရီမှာ အကြောင်းရှိသည်ဟု နားလည်
လိုက်သဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

လုံချန်းနှင့် ချီးကန်းတို့သည် ပြိုင်တူရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်
လေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော(၈) ❀ ၁၀၅

ရှမ်းယီက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်က မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်ဟုတ်လား”

လုံချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားကြောက်တယ်ဆိုရင် တခြားလူ
ထွက်ခိုင်းပေါ့ ”

ရှမ်းယီက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ ”

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ် ”

လုံချန်းနှင့် ချီးကန်းတို့သည် ကန်းကျန်းနှင့် မုရှာစားကို ပြိုင်
တူဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ချွမ် ”

ဓားရောင်များသည် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် ဝင်းလက်
သွားသည်။

ရှမ်းယီက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။ ချီး
ကန်းနှင့် လုံချန်းတို့သည် ဓားကိုငှေ့ကာ ရှမ်းယီအား ထိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

၁၀၆ ❀ မိုးကျသော

ရှမ်းယီသည် ငါးမျှားတံကို လေထဲ၌ တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်သည်။

လုံချန်းနှင့် ချီးကန်းတို့က သူ၏ဝဲယာသို့ နေရာယူပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အခုလိုတိုက်ခိုက်တာ မတရားဘူးလို့ ထင်နေသလား မသိဘူး” ရှမ်းယီက ဟန်ဆောင်ပြီး ပြီးလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ကျုပ်က အသက်ကြီးတဲ့လူပဲ မင်းတို့ကိုတော့ ငဲ့ညှာရမှာပေါ့ ”

လုံချန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝဲယာမှ နေပြီး အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းယီက ငါးမျှားတံဖြင့် ငွေ့ယမ်းကာ သူတို့နှစ်ယောက်အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

၁၀၇ သံသရာသို့ (၈) ❀

အမှန်မှာ သိုင်းလောကမှ မည်သည့်ဓားနှင့်မဆို ရှမ်းယီ၏ငါးမျှားတံက ကောင်းစွာ အစွမ်းပြနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု သူရင်ဆိုင်ရသည်မှာ သိုင်းလောကပေါ်တွင် အကျော်ကြားဆုံးနှင့် အထက်မြက်ဆုံးသော ဓားနှစ်လက်ဖြစ်နေသောကြောင့် သိုင်းကွက် (၂)ကွက်မျှသာ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ရသည်။

“ထောက် ”

လုံချန်း၏ဓားနှင့် ချီးကန်း၏ဓားတို့သည် ရှမ်းယီ၏ ငါးမျှားတံအား ထက်ပိုင်းခုတ်ဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ချီးကန်းနှင့် လုံချန်းတို့သည် ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဓားကို ပြိုင်တူသိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လာသည်။

ထို့နောက် ချောင်းရီအား အရံအသေ ပြုလိုက်လေသည်။

“ပေးတဲ့တာဝန် ကျေပွန်ပါပြီ ခင်ဗျာ ”

ချောင်းရီက ချီးကျူးသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် ”

ထိုစဉ်

ရှမ်းယီသည် ထက်ပိုင်းကျိုးနေသော ငါးမျှားတံကို နှမြောတမ်းတစွာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေ၏။

သူသည် မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ ငါးမျှားတံကို ကောက်ယူပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှမ်းချင်းက သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အေးအေးဆေးဆေး ငါးမျှားနေတာ အကောင်းသားနဲ့ အစ်ကိုကြီးခေါ်လာတာ အခုတော့ ငါးမျှားတံကျိုးသွားပြီ”

၁၀၈ ★ မိုးကျသု

ရှမ်းချင်းက

“ငါ့ညီကလည်း ငါးမျှားတံကို နောက်တော့လိုက်ရှာပေးပါ”

မယ် --- ခဏနေပါဦး ဒီက ကိစ္စမှ မပြီးသေးဘဲ ”

ရှမ်းယီက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“နေပါစေတော့ အစ်ကိုကြီး ကျုပ်က ငါးမျှားတံကို လိုက်ရှာရဦးမှာမို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ် ”

သူကပြောပြီး ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ★ ၁၀၉

ဝေမင်းသည် ထွက်ခွာသွားနေသော ရှမ်းယီအား ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်တဲ့ လူတွေ ဝူးကျူရီကြောင့် အခုလို သိုင်းလောကထဲ ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်လာတာ ”

နိမ့်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဘာမှထူးချွန်တဲ့ပညာမတွေ့ရပါလား”

ဝေမင်းက

“မထင်လိုက်ပါနဲ့ခင်ဗျာ တကယ်လို့ သူ့ရဲ့ငါးမျှားတံမကျိုးဘဲ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရင် နောက်ထပ်သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ဆိုရင် လုံချန်းနဲ့ ချိုးကန်းမရှုမလှရှုံးမှာတော့ သေချာတယ် ”

သူသည် ဆက်၍ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ချောင်းရီဟာ သူက ငါးမျှားတံကို အလွန်နှမြောတတ်မှန်း သိလို့ လုံချန်းနဲ့ ချိုးကန်းကို ငါးမျှားတံကိုသာရအောင် ခုတ်ဖြတ်လိုက်လို့ အကြံပေးလိုက်တာ ”

၁၁၀ * မိုးကျော်သူ

နိမ့်ရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးကိုတော့ တဖြည်းဖြည်းကြောက်လာပြီ”

သူတို့စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ရှမ်းချင်း၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရှမ်းရှု မင်းထွက်ခဲ့စမ်းပါကွာ ”

ရှမ်းရှုသည် သူ၏ကြီးမားသောလေးကို ကိုင်၍ရှေ့သို့ထွက်လာလေသည်။

ရှမ်းချင်းက ချောင်းရိဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ပွဲတော့ ကျုပ်ရဲ့ညီဖြစ်သူ ရှမ်းရှုက ယှဉ်ပြိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ချောင်းရိက အမိန့်မပေးမီ ဝေမင်းက ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်လာလေသည်။

သူသည် ရယ်မော၍ ပြောလိုက်သည်။

“သူများတွေ ယှဉ်ပြိုင်နေတာတွေတော့ ကျုပ်လည်း မနေနိုင်ဘူး ဒီတစ်ပွဲတော့ ကျုပ်လည်း ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ် ”

ရှမ်းရှုက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်ကတော့ လေးပညာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ် ခင်ဗျားနဲ့ ဘာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မလဲ ”

ဝေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လက်စွပ်နဲ့ပဲ ပြိုင်ပါမယ် ”

သူကပြောရင်း သံမဏိလက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းရှုက သူ့အား အံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီလက်စွပ်နှစ်ကွင်းနဲ့ မြားနဲ့ ပြိုင်မယ်ဟုတ်လား”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ”

ရှမ်းရှုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား ”

ဝေမင်းက နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်သွားပြီး ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ခင်ဗျားက အရင်ပစ်ပါ ”

ရှမ်းရှုသည် မယုံကြည်စွာဖြင့်ကြည့်ပြီး သူ၏လေးကို မြားတစ်စင်းတင်လိုက်သည်။

သူကိုင်ဆောင်သောလေးမှာ အလွန်လေးလံသော လေးတစ်လက်ဖြစ်သည်။ သူပစ်မည့် မြားလည်း ရှည်လျားပြီး သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မြားတစ်စင်းဖြစ်လေသည်။

“သတိထားပေတော့ ”

ရှမ်းရှုက သတိပေးပြီး မြားကို ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝေမင်းသည် သံမဏိလက်စွပ်ကွင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

“ဧ ”

သံမဏိမြားသည် ဝေမင်းထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။ ဝေမင်း၏သံမဏိလက်စွပ်မှာလည်း ရှမ်းရှုထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

ဝေမင်းသည် ရှမ်းရှု၏မြားရောက်ကာနီးမှ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ

သံမဏိမြားသည် သူ့ခြေထောက်ကြားမှ ထိုးကျသွားပြီး ခြေထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

၁၁၂ ❊ မိုးကုန်းသူ

ရှမ်းရှုသည် ဝေမင်း၏သံမဏိလက်စွပ်ကို သတိကြီးစွာဖြင့်
ကြည့်နေ၏။

သို့သော် သူသည် သံမဏိလက်စွပ်တစ်ကွင်းသာ ပစ်လွှင့်လာ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် လက်ဝါးတစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ဖမ်း
ဆယ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရှိအသေပြုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ရှုံးပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို
ဖမ်းတဲ့လူဟာ သိုင်းလောကမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

ရှမ်းရှုက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ရှုံးရမှာလဲ ”

ဝေမင်းက

“ခင်ဗျားက ဝတ်ဆင်တန်ဆာဝတ်ထားလို့သာ မသိတာ
ကျုပ်ရဲ့လက်စွပ်တစ်ကွင်းက ခင်ဗျားရဲ့ပန်းကို စိုက်ဝင်နေတယ်ဗျ”

ရှမ်းရှုသည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် သူ၏ပန်းကို စမ်း
ကြည့်ရာ သူ၏ဘယ်ဘက်ပန်းတွင် သံမဏိလက်စွပ်တစ်ကွင်းစိုက်ဝင်
နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ဝေမင်းအား အလွန်လေးစားကြည်ညိုလာသည်။
သူသည် လက်စွပ်ကိုဖုတ်၍ ဝေမင်းထံသို့ လျှောက်သွားပြီး တရိတသေ
ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်လေးစားပါတယ်ဗျာ ”

သူသည် မြေပေါ်၌ စိုက်ဝင်နေသောမြားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှမ်းကျင်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“ဤည့် မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ ”

ရှမ်းရှုက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ကျုပ်ရှုံးသွားပြီပဲ ဒါကြောင့် အေးအေး

ဆေးဆေး ပြန်အိပ်တော့မယ် ”

သူက ယင်းသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း မည်သူကမှ ရယ်မော
ခြင်းမရှိဘဲ သူ့အပေါ် လေးစားလာကြလေသည်။

ဝေမင်းက ရှမ်းကျင်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကဲ ခင်ဗျားတို့လူနှစ်ယောက်ကတော့ စိတ်ချမ်းသာ
ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ပြန်သွားကြပါပြီ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

ရှမ်းချင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ပြန်သွားပေမယ့် ကျုပ်ကဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ပါဦး
မယ် ”

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သဘောအတိုင်းပါပဲ ”

သူသည်ပြောပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။ ရှမ်းချင်းက
ရှမ်းထုဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ရှမ်းထု ”

ရှမ်းထုသည် စာအုပ်ကြီးပိုက်၍ထွက်လာလေသည်။ ချောင်းရီ
က ကူသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်အလှည့်ပါ ”

သူမသည် ရှမ်းထုအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အခု ရှင်က ဘာကိုယှဉ်ပြိုင်ချင်သလဲ ”

၁၁၄ ❀ မိုးကျသု

ရှမ်းထုက သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က စာအုပ်ပိုက်ထားတယ်ဆိုတော့ စာဖတ်ခြင်း”

ပဲ ပြင်ပိုမယ်”

ချောင်းရိက

“ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုပြိုင်ကြမှာလဲ”

ရှမ်းထုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဗျာ လင်္ကာ စကားပြေစတဲ့ စာပေပညာတွေ”

ယှဉ်ပြိုင်မှာပေါ့ဗျာ”

ချောင်းရိက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ရှင်က စပေးပါ ကျွန်မက နောက်ကလေး”

ပါမယ်”

ရှမ်းထုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကျုပ်က စပါတော့မယ် ဧင်ဗျားသာ သတိထား”

ပေတော့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်

ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံသည် အတွင်းအားအလွန်ပြည့်ဝသော အသံ

ဖြစ်သည်။

ကဗျာရွတ်ဆိုသည့်နေရာထွင် သူ၏အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း

နိမ့်ရာမှ မြင့်လာသည်။

ထို့နောက် မြင့်ရာမှ နိမ့်ဆင်းသွားပြန်လေသည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၁၁၅

ချောင်းရိက ရှမ်းထုအား အသံနေအသံထားဖြင့် ပြန်လည်ရွတ်ဆိုနေ၏။

သူတို့၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုမှာ တစ်မူထူးခြားနေသဖြင့် အားလုံးသော လူများသည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်၍နေလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမှာ မည်ကဲ့သို့ အရှုံးအနိုင်သတ်မှတ်ရမည်ကိုလည်း မသိကြပေ။

ချောင်းရိနှင့် ရှမ်းထုတို့မှာမူ စာပေနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အမေးအဖြေလုပ်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာသွားသောအခါ ရှမ်းထုက စာဖတ်ရာမှ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ချောင်းရိမှာမူ ဆက်လက်ရွတ်ဖတ်နေ၏။

ဝေမင်းသည် ရှေ့သို့ချဉ်းကပ်လာပြီး ချောင်းရိအား အသံတိုးတိုးဖြင့်

“မည်သည့်အရာမဆို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ဖို့လိုတယ် သူများတို့လည်း ခွင့်လွှတ်တတ်ဖို့လိုတယ်”

ချောင်းရိက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ပြန်ဆုတ်သွားလေသည်။

ရှမ်းထုက ရှမ်းချင်းဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျုပ်က ဒီမှာဆက်နေဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ဒါကြောင့် ကျုပ်အရင်သွားပါမယ်”

ရှမ်းချင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းတွက်လာလေသည်။

“သွားကြ သွားကြ အားလုံး သွားကြ”

၁၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းထုမှာမူ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အေးဆေးစွာ
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယခုအချိန်အထိ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ သုံးကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။

သုံးကြိမ်စလုံး အနိုင်ရရှိခဲ့သဖြင့် ချောင်းရီက ရှမ်းချင်း

ဝင်ကြွားစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ”

ရှမ်းချင်းမျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဒေါသရောင်လွှမ်းမိုးသွား

သည်။

စောင်းသံ

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

ရှမ်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။

သူသည် ဆက်၍ယှဉ်ပြိုင်ရမည်မှာ အဖော်မဲ့နေသောကြောင့်

တိတ်ဆိတ် ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေ၏။

ဝေမင်းက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

ရှမ်းချင်းသည် တစ်စုံတစ်ခု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ချောင်းရီအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အသက်ငယ်ငယ်ပဲရှိပါသေးတယ်

သမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ညှဏ်ပညာဟာ ကျုပ်တို့ထက်သာတယ်လို့ ကျုပ်

တတ်ခံပါတယ် ဒါကြောင့် ဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို အခုအချိန်ကစပြီး ရပ်

ပစ်လိုက်ပါတယ် ”

ချောင်းရီက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဒီအတိုင်းရပ်လိုက်လို့ ရမှာတဲ့လား ”

၁၁၈ ❀ မိုးကျသု

ရှမ်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သဘောက ”

ချောင်းရီက

“ရှင်က ရှုံးတဲ့လူပါ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့သဘောကို လိုက်

နာရမှာဖြစ်ပါတယ် ”

ရှမ်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာပြောချင်လို့လဲ ”

ချောင်းရီက

“ရှင်မိမိမှာရှိတဲ့ သိုင်းကျမ်းဒုတိယပိုင်းကို ပေးထားခဲ့ပါ”

ရှမ်းချင်းက ခံပြင်းလာလေသည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်ရှင်းရှင်းပြောမယ် ကျုပ်က အသက်အသေခံ

မယ် သိုင်းကျမ်းကိုပေးဖို့တော့ စိတ်မကူးဘူး ”

ချောင်းရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ပွဲပါ ”

“ဟား ဟား ဟား ”

ရှမ်းချင်းက ခေါင်းမော၍ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ

သည်။

“ကောင်းပြီလေ ”

သူသည်ပြောပြီး လွယ်ထားသောစောင်းကိုဖြုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က စောင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲပါမယ် ”

ချောင်းရီ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သို့သော် သူသည် ချက်ချင်းပင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၁၁၉

“ရပါတယ်လေ ”

ရှမ်းချင်းသည် မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုး
နေသော စောင်းကို လက်ငါးချောင်းဖြင့် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်လေ
သည်။

“ချွမ်း ”

စောင်းသံသည် ငြိမ့်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
ချောင်းရီက ဝေမင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။“အားလုံးသတိထားကြပါ သူ့ရဲ့စောင်းသံဟာ ကျွန်မထင်
အားတာထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းမယ်ထင်တယ် ”ဝေမင်းမျက်နှာတစ်ခုလုံး လေးနက်တည်ကြည်သွားသည်။
သူသည် နောက်မှလိုက်လာသူများအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။“အားလုံး နောက်ဆုတ် အတွင်းအားကို စုစည်းထားပါ
အာရုံကို မလွင့်စေနဲ့ ”သူကပြောပြီး မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ နိမ့်ရှမ်း၊ ကျင်း
ဗူးရသေ့၊ လုံချန်းနှင့် ချီးကန်းတို့လည်း အဝေးသို့ နောက်ဆုတ်သွားပြီး
ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ကုန်းတိစ္ဆာန်နှင့် အပေါင်းပါတို့မှာလည်း မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချ
လိုက်သည်။ကျန်းယီသည် ချောင်းရီထံသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်
သည်။လေပွေမြင်းသည်တော်၏ဂိုဏ်းသား (၁၂)ယောက်တို့မှာ
လည်း ခပ်ဝေးဝေးတွင် သွားရောက်ရှောင်တိမ်းနေ၏။

၁၂၀ ❀ မိုးကျသု

ချောင်းရီသည် အားလုံးကို တစ်ချက်စုံကြည့်လိုက်ပြီးမှ -

“အခု ယှဉ်ပြိုင်မဲ့ စောင်းသံဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘော
မထားစေချင်ဘူး ”

သူမက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ဟာ အခုယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ လက်နက်ကိုင်ပြီးတိုက်တာ
ထက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ သဘောထားစေချင်ပါတယ်
ကျွန်မတို့ တစ်ချက်အာရုံလစ်သွားတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ပါတယ်
ဒါကြောင့် အခုအချိန်ကနေစပြီး အားလုံးအသင့်ပြင်ထားကြပါ ”

သူမကပြောပြီး မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သူမ၏
မျက်နှာပေါ်တွင် လေးနက်တည်ကြည်သော အရိပ်အရောင်များ ပေါ်
ထွက်လာလေသည်။

ရှမ်းချင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဆင်သင့်ရှိနေပြီလား ”

ချောင်းရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဆင်သင့်ရှိနေပါပြီ ”

သူမသည်ပြောပြီးသည်နှင့် မျက်လွှာချလိုက်လေသည်။

“ချွမ် ချွမ် ”

စောင်းသံနှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာရုံနှင့် အဝေး၌ရှောင်တိမ်း
နေကြသော လေပွေမြင်းသည်တော်၏အဖွဲ့ဝင် (၁၂)ယောက်တို့သည်
တစ်ကိုယ်လုံးသွေးများ ဆူပွက်လာသည်ကို ခံစားရလေသည်။

လာရောက်ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်များထဲက လူအချို့
မှာမူ ထိုနေရာမှ ရှောင်တိမ်းသွားကုန်ကြလေသည်။

၁၂၁ သံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၁၂၁

ရှမ်းချင်းသည် စောင်းသံကိုဆက်၍ တီးခတ်လိုက်လေသည်။

စောင်းသံ၏သံစဉ်သည် လေထဲ၌ လွင့်ပျံ့သွားလေသည်။

စောင်းသံ၏သံစဉ်သည် တိုးညှင်းစွာ တီးခတ်ရာမှ တဖြည်း

ဖြည်း ကျယ်လောင်လာလေသည်။

လေပွေမြင်းသည်တော် (၁၂)ယောက်နှင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်
ထဲမှ သိုင်းသမားအချို့သည် မခံမရပ်နိုင်ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား
လေသည်။

စောင်းသံ၏သံစဉ်သည် ငြိမ်ညောင်းနေေးကွေးရာမှ တဖြည်း
ဖြည်း လျင်မြန်လာပြီး သံစဉ်များမှာလည်း တဒုန်းဒုန်းမြည်ဟည်းလာ
လေသည်။

အားလုံးသောလူများသည် မိမိရင်ဝကို အလွန်မာကြောသော
အရာတစ်ခုနှင့် ထုလိုက်သည့်အလား လက်နှစ်ဖင်ဖြင့် ရင်ဝကို အုပ်
ထားလိုက်ရလေသည်။

ဝေမင်းက မိမိလူများကို လှည့်ကြည့်လိုက်၍ ချောင်းရီအပါ
အဝင် အားလုံးသောလူများသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလိုက်သဖြင့် ဝေမင်းက ချောင်းရီ
အား အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ငါတို့လူတွေ ဆက်ပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်
ဒါကြောင့် တို့အရုံးပေးလိုက်ပါ ”

ချောင်းရီက မချီပြီး ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

၁၂၂ ❀ မိုးကျသု

“နောက်ကျသွားပြီ သူကလက်ခံတော့မှာမဟုတ်ဘူး
ထင်တယ် ”

“ဟား ဟား ဟား ”

ရှမ်းချင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီကနေတော့ မင်းတို့အားလုံးကို သေစေရ
မယ် ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး စောင်းသံကို အဆက်မပြတ် ခတ်
လိုက်လေသည်။

ဝေမင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

နိမ့်ရှမ်း၏မျက်နှာတွင် သွေးရောင်မရှိတော့ပါ။

ကျင်းရှူး၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်နေ၏။

လုံချန်းနှင့် ချီးကန်းတို့သည် နှာခေါင်းထဲမှပင် သွေးများစီး
ဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် သူသည် ကျန်းယီအား အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။
ကျန်းယီ၏အခြေအနေမှာ မဆိုးလှသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆက်၍ ယှဉ်ပြိုင်သွားပါက အားလုံးသောလူများသည် သေ
ဆုံးသွားနိုင်သည်ကို နားလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်

“ရပ်လိုက် ”

ရှမ်းချင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မရပ်နိုင်တော့ဘူး ”

၁၀သံသရာသိုးကျွန်း(၈) ❀ ၁၂၃

ချောင်းရိက

“ရှင် အခုလိုဆက်ပြီး တီးခတ်သွားရင် ရှင်အသက်လည်း
ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ရှမ်းချင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ မင်းတို့ရဲ့အသက်ပေါင်းတစ်ရာ
ကျော်နဲ့ လဲရတာ ကျုပ်မရှုံးပါဘူးကွာ ”

ဝေမင်းသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အရုံးပေးတယ် ခင်ဗျားရပ်လိုက်ပါ ”

ရှမ်းချင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မရပ်ရင် ခင်ဗျားကလုပ်မလဲ ”

ဝေမင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားက မရပ်ရင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့ ”

သူသည် ရှမ်းချင်းအား တိုက်ခိုက်ရန် လျှောက်သွားလေ
သည်။

“ချွမ် ချွမ် ချွမ် ”

ရှုတ်တရက် စောင်းသံမှသံစဉ်သည် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဝေမင်း၏ရင်ထဲ၌ သံတူတစ်ခုနှင့် ထုရိုက်ခံရသည့်အလား
တစ်ကိုယ်လုံး အင်အားချိန်သွားပြီး သွေးများဆူလာသည်ကို ခံစားရ
လေသည်။

“ချွမ် ချွမ် ချွမ် ”

စောင်းသံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၂၄ * မိုးကျော်သူ

ဝေမင်းက မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူသည် ချောင်းရီအား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ချောင်းရီနှင့် ကျွန်းယံတို့သည် မြေပေါ်၌ လဲကျနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။



ထင်းလုံဂိုဏ်းက လူစုများသာမက လေပွေမြင်းသည်တော် တို့လူစုများမှာလည်း မြေပေါ်သို့ အတုံးအရုံး လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များတို့မှာလည်း ထိုင်နေနိုင်သောလူများ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။

အတွင်းအား အခြေခံနည်းသော လူများသည် မျက်လုံးပြူး၍ နှာခေါင်းနှင့် နားမှာ သွေးများယိုစီး၍ သေဆုံးကုန်ကြလေသည်။

ရှမ်းချင်းကိုယ်တိုင်ပင် မထိုင်နိုင်တော့ဘဲ စောင်းကိုပိုက်ကာ ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ကျနေ၏။

သူ၏ပါးစပ်မှာလည်း သွေးများစီးကျနေ၏။

သို့သော် သူ၏လက်ချောင်းများက ဆက်လက်တီးခတ်နေ၏။

ဝေမင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိကြီးစွာဖြင့် ထိန်းထား ဆည့်ကြားမှ တစ်ချက်တစ်ချက် သတိလစ်သွားလေသည်။

၁၂၆ ❀ မိုးကျသို

သူသည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေပြီဟု နားလည်လိုက်သည်
သို့သော်

သူက မည်သို့တတ်နိုင်မှာနည်း။

ဝေမင်းသည် တစ်ချက်တစ်ချက် သတိလစ်သွားသည့်ကြား

က

“ထုံ ”

ဟူသော အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

စောင်းသံမဟုတ်ပါ။

အဝေးမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဗုံသံဖြစ်သည်ကို သူက နား
လည်လိုက်လေသည်။

“ထုံ ထုံ ထုံ ”

ဗုံသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ဝေမင်းသည် ထိုဗုံသံကိုကြားလိုက်
ရသည်နှင့် သတိပြန်လည်ကောင်းမွန်လာလေသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ဆူပွက်နေသော သွေးများမှာလည်း ပြန်
လည်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“ထုံ ထုံ ထုံ ”

ဗုံသံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ယင်းဗုံသံသည် မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို

မျက်လုံးဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေကြည့်ကာ

သူသည် လူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အားလုံးသောလူများက မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းနေ၏။

ဘဝသံရာသီကျမ်း(၈) ❀ ၁၂၇

ထိုလူမှာမူ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသည်တွေ့ရသည်။

သူသည် အံ့သြနေစဉ် ထိုလူက သူ့အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာလေသည်။

“ရှောင်ခွမ်း ”

ဝေမင်းက အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်
လိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အားတစ်ချက်ပြီးပြလိုက်ပြီးမှ လဲလျောင်း
နေသော လူအများအား သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး သွေးကြောများကို
ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဒုတိယသတိရလာသူမှာ ကျန်းယီဖြစ်သည်။

သူသည် ရှောင်ခွမ်းအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အံ့သြဝမ်း
သာသွားသည်။

“မခွမ်း ”

ရှောင်ခွမ်းက သူ့အားခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ချောင်းရီထံသို့
လျှောက်သွားသည်။

ချောင်းရီက ဒဏ်ရာရရှိထားသော်လည်း သတိရလာနေ
သည်။

သူမသည် ရှောင်ခွမ်းအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏
မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားသောဟန်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ
သည်။

ဝေမင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ရှောင်ခွမ်းရယ် ငါတို့ကို သေတွင်းက ကယ်လိုက်ပြန်ပါ
ပြီ ”

၁၂၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မမှာ အိဒီလောက်
အရည်အချင်းမရှိပါဘူး ”

ဝေမင်းက

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“လောကပေါ်မှာ ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
စောင်းသံကို ဘယ်သူခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ ”

ဝေမင်းက စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အဘိုးအို ထင်းလိုကျူများ ဖြစ်နေမလား”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သူပါပဲ ”

ဝေမင်းက ဝမ်းသာသွားသည်။

“အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ သွားပါပြီ ”

ဝေမင်းက စိတ်ပျက်သွားသည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို တွေ့မသွားတာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက

“ဘိုးဘိုးက ပြောပါတယ် တွေ့ဖို့ အချိန်မတန်သေးလို့”

ဝေမင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှမ်းချင်းက ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ လောကပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့စောင်းသံကို ဘယ်သူက

ဘဝသံရသိုင်းကဏ္ဍ(၈) ❀ ၁၂၉

ခံနိုင်သေးဘူးကွ ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင် မျက်လုံးဖွင့်ပြီးမှ စကားပြောပါ လူအားလုံး တဖြည်း
ဖြည်း သတိရလာကြပြီ မဟုတ်လား ”

ရှောင်ခွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ရှင် ယုံချင်ယုံ မယုံချင် နေပေါ့ ”

သူမက မြေပေါ်မှချထားသော စောင်းကို ကောက်ယူလိုက်
သည်။

“အားလုံး သတိမရလာသေးခင် ရှင်ထွက်သွားရင် ကောင်း
မယ် ”

သူမက ကြိုးမဲ့စောင်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှင်က အသက်ကြီးပါပြီ ဘာဖြစ်လို့ လောဘ မောဟ
တွေ ပွားများနေရတာလဲ ”

ရှမ်းချင်းသည် ရှောင်ခွမ်း၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာကြည့်ပြီး
မှ ကြိုးမဲ့စောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

နိမ့်ရှမ်းနှင့် ကျင်းရှူးတို့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သတိရကြလေသည်။

လုံချန်းနှင့် ချီးကန်းတို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သတိရကြသည်။

သို့သော် အားလုံးသောလူများသည် ပြင်းထန်သော စေတနာစားပြီးမှ နလန်ထူစလူနာများနှင့် တူလှပေသည်။

ချောင်းရီက ကျန်းယီ၏ပန်းကို သိုင်းဖက်ပြီး အားယူထလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်”

ကျန်းယီက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူသည် လုံချန်းနှင့် ချီးကန်းတို့အား လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါတို့ရဲ့ဘော်တွေကို သွားကြည့်ပါ။ သေဆုံးတဲ့လူကို သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါ ဒဏ်ရာရတဲ့လူကို ကုသပေးလိုပါ ပြီးရင် ဌာနချုပ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါ”

သူသည်ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက ချောင်းရီအနားသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

“ခဏ”

ချောင်းရီက ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

ရှောင်ခွမ်းက

“ငါ့ညီမဟာ ပညာဉာဏ် ပြိုင်ဘက်မရှိအောင် ထူးချွန်နေပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မစကားတစ်ခွန်းတော့ နားထောင်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ချောင်းရီက သူမအား တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်ခွမ်းက

“မည်သူမပြု မိမိမူဆိုတဲ့စကားကို ငါ့ညီမလည်း နားလည်ပါတယ်နော်”

ချောင်းရီက နားထောင်နေ၏။

ရှောင်ခွမ်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အသိဉာဏ်သည် လူသားကို တိုးတက်အောင်မြင်စေသလို လူသားကိုလည်း ပျက်စီးသေစေနိုင်ပါတယ် ဒါကြောင့် ဒီနှစ်မျိုးထဲမှာ ဘယ်ဟာက အကျိုးရှိတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး အသုံးပြုပါလို့ ကျွန်မပြောချင်ပါတယ်”

ချောင်းရီက ဟန်အမူအရာကင်းမဲ့စွာဖြင့်

“ကျွန်မ မှတ်သားထားပါမယ် နောင်ကိုလည်း ပြန်တွေ့ကြုံဖို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

သူမက ပြောပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသည်။

၁၃၂ * မိုးကျသံ

ရှောင်ခွမ်းသည် သူတို့ကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သည်အထိ
ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သူတို့အတွက် ကျွန်မစိုးရိမ်ပါတယ် ”

ဝေမင်းက

“မင်းက ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက ချောင်းရီထွက်ခွာသွားသောနေရာသို့ ညွှန်
လိုက်သည်။

“သူက ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတာ ကြောက်စရာကောင်း
လောက်အောင် ဉာဏ်ကောင်းနေလို့ပါ ”

ဝေမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။

နီမုရမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မေကူးကို လိုက်သွားခိုင်းရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်
တယ် ”

ဝေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလည်း သိသွားပြီဟုတ်လား ”

နီမုရမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း တဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားရင်း ကျန်းယီဆိုတာ
ကျိမေဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ် ”

ဝေမင်းသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမည်မသိ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်
လေသည်။

ရှောင်ခွမ်းက

“ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့ ”

ဝေမင်းသည် သေဆုံးနေကြသော သူများကို ဝမ်းနည်းကြေ
ကွဲစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဪ မဆီမဆိုင်လူတွေ သေဆုံးသွားတာ မနည်းပါ
လား ”

ကျင်းရှူးရသေ့က မချီပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလူတွေရဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးသွားတာဟာ နှင်းတောင်က
အတိုးအိုတို့ တာဝန်ရှိသလို လေပွေမြင်းသည်တော်ဘက်မှာလည်း
တာဝန်ရှိပါတယ် ငါတို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ညှပ်ပူးညှပ်
ပိတ်ခံလိုက်ရတယ် ”

ရှောင်ခွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဂူးကျူရီက တာဝန်တစ်ဝက်ရှိတယ်
ဆွေမင်းကလည်း တာဝန်ရှိတယ် အခုလို သွေးထွက်သံယိုမှုဖြစ်
တာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဉာဏ်ယှဉ်ပြိုင်မှုရဲ့ ရလဒ်ပါပဲ ”

ဝေမင်းသည် ယခုမှ ဂူးကျူရီအား သတိရလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီမြေခွေးက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ”

ရှောင်ခွမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်ရှိတော့မှာလဲရှင် ”

သူမသည် ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဦးလေးကသာ ဂူးကျူရီကို စောစောက သတ်လိုက်တယ်
ဆိုရင် အခုလို လူအသက်ပေါင်းများစွာ သေရမယ့်ဘေးက လွတ်
မြောက်သွားမှာပေါ့ ”

ဝေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

၁၃၄ ❀ မိုးကျသု

“အမှန်တော့ သိုင်းလောကဆိုတာ ဘယ်တော့မှ တည်ငြိမ်မှုမရှိပါဘူး ဂူးကျူရီ မရှိရင်လည်း သွေးထွက်သံယိုမှု ဖန်တီးမယ့် လူပေါ်လာမှာ သေချာတယ် ကျုပ်က တော်တော့ကို စိတ်ပျက်သွားပါပြီကွာ”

ရှောင်ခွမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တစ်ကိုယ်တော် ခရီးသည်

(၉)လပိုင်း

(၉)လပိုင်းရာသီဖြစ်သည်။

ဤလပိုင်းမှ ရာသီဥတုသည် အလွန်ကြည်နူးဖွယ်ရာကောင်းသော ရာသီဥတုတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

သို့သော်

မြောက်ပိုင်းအရပ်မှာမူ အေးချမ်းသည့် အငွေ့အသက်များစားနေရပြီဖြစ်လေသည်။

ခြောက်သွေ့သော နယ်ခြားသို့ ဦးတည်သော မင်းလမ်းမကြီး အစုံလျှောက်တွင် သဲမှုန်တိုင်းများ တထောင်းထောင်းထနေသည်။

မြင်းတစ်ကောင်သည် သဲမှုန်တိုင်းကြားမှ ခရီးကို ဆက်နေ

ထိုထွားကျိုင်းသောမြင်းပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်။

ခရီးဝေးစီးနင်းလာရခြင်းကြောင့်လား မသိ။

၁၃၆ ❀ မိုးကျသို

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အမူအရာများ
ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

မြင်းကုန်းနီးပေါ်တွင် တန်းလန်းချိတ်ဆွဲထားသော ဓားရှည်
သည် အဆက်မပြတ်ခြေနင်းနှင့် ထိခိုက်နေသဖြင့် တချွမ်းချွမ်းမြည်ဟိန်း
နေသည်။



ထွားကျိုင်းသောမြင်း

ဆောင်းရာသီ၏ လ

ရှေးဟောင်းဖြစ်နေသော လမ်း

ဤမြင်ကွင်းသည် အလွန်လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာကောင်းသော
မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဤဒေသ ဤနေရာသို့ရောက်သည့်သူမှာ သူရဲကောင်း အာ
ဇာနည်များတို့သာဖြစ်သင့်ပေသည်။

သို့သော်

ဤနေရာ ဤဒေသသို့ ရောက်နေသူမှာ အားနည်းသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေ၏။

သူမသည် ဆီးပင်အစိအစိုစိုက်ပျိုးထားသော ခြံဝင်းတစ်ခုအနီး
သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကျေးငှက်တစ်သိုက်တို့သည် ထိတ်လန့်စွာ
ဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထပြန်သွားသည်။

မြင်းတစ်ကောင်သည် အရှိန်ဖြင့်စွာဖြင့် မောင်းဆွဲလာပြီး

ဘဝသံသရာသိုင်းကျမှု(၈) ❀ ၁၃၇

၁၃၈ ❀ မိုးကျသု

သူမ၏သွားလမ်းကို ပိတ်၍ရပ်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သူမ၏လက်တစ်ဖက်မှာ ဓားကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

မြင်းပေါ်မှလူသည် သူမအားအရှိအသေပြလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မိန်းကလေး ကျုပ်တို့က ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ”

မိန်းကလေးက ဓားကိုဆုပ်ကိုင်ထားလျက်

“ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ ”

ထိုလူက ပြီးလိုက်သည်။

“နယ်စပ်တစ်ဝိုက်မှာ မြင်းသည်တော်များအပြင် တခြားဘယ်သူရှိပါသေးသလဲ ”

မိန်းကလေးက စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

“ရှင်တို့က လေပွေမြင်းသည်တော်တွေကိုး ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ”

ထိုလူက

“ကျုပ်နာမည် တန်းရှူကျင်းပါ ”

မိန်းကလေးက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ပြည်မက လာတာပါ နာမည်က ”

ဘဝသံသရာသုတ်(၈) ❀ ၁၃၉

တန်းရှူကျင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သိပါတယ် ခင်ဗျားနာမည်က မေကူးမဟုတ်လား ”

မေကူးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို သိတယ် ဟုတ်လား ”

တန်းရှူကျင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မသိပါဘူး ဒါပေမယ့် လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့

အထောက်တော်တွေဟာ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျား ထွက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့ သမားရထားပါတယ် အခုလည်း ခင်ဗျားကို ကြိုဆိုဖို့ လာခဲ့တာပါ ”

မေကူးက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်က ကျွန်မလာမှန်းသိလို့ လာကြိုခိုင်းတာပေါ့ ဟုတ်လား ”

တန်းရှူကျင်းက ပြီးပြလိုက်သည်။

“ဒါကို ကျုပ်မသိပါဘူး ကျုပ်ရဲ့ဌာနမှူး ချီးကန်းက အမိန့်ပေးလို့ လာကြိုတာပါ ”

သူက ပြီးလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ ”

သူကပြောပြီး လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ခြံဝင်းထဲမှ မြင်းသည်တော် ဆယ်သုံးယောက် ထပ်မံထွက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် မေကူးအား ခြံရံလျက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မေကူးသည် အလွန်သဘောကျသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်

၁၄၀ (★) မိုးကျသု

သူမသည် ပြီးခွင့်စွာဖြင့် လိုက်သွားလေသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရွာသူရွာသားများက သူတို့အား ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် အရိုအသေပြုကြလေသည်။

မေကူးသည် တန်းရှူကျင်းအား မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ရွာသူရွာသားတွေက ရှင်တို့ကို တော်တော်လေးစားကြပုံတယ် ”

တန်းရှူကျင်းက ပြီးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လေပွေမြင်းသည်တော်ဟာ သူတို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် အခုလို ကြည်ညိုလေးစားခြင်းခံရတာပါပဲ ”

မေကူးသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ မိမိထွက်လာစဉ်တုန်းက မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ရှောင်ခွမ်းတို့ အကြိမ်ကြိမ်မှာကြားလိုက်သောစကားများကို သံသယဖြစ်လာလေသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်တို့ ခေါင်းဆောင်ကော နေကောင်းရဲ့လား ”

တန်းရှူကျင်းက

“ခေါင်းဆောင်ကြီး အခုတစ်ကြိမ် ပြန်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ကို မတွေ့ရလို့ မသိရပါဘူးဗျာ ”

မေကူးက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်က ရှင်တို့နဲ့ မတွေ့ဘူးဆိုရင် ရှင်တို့က သူ့ကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ရိုသေနေရတာလဲ ”

တန်းရှူကျင်းက

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်တို့နဲ့ မတွေ့ရပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့

ဘဝသံသရာသု(၈) (★) ၁၄၁

လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို သူကောင်းကောင်းသိထားပါတယ် ဒါကြောင့် အပြစ်ရှိတဲ့လူကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ပြီး တော်တဲ့လူကို ဆုချီးမြှင့်ပါတယ် ဒါကြောင့် အားလုံးက သူ့ကို လေးစားကြပါတယ် ”

သူတို့ကား ပြောရင်း လမ်းကြားတစ်ခုထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွားလေသည်။



လမ်းမက ကျယ်ဝန်းသော်လည်း လူသူကင်းရှင်းလှသည်။
 မေကူးက အံ့အားသင့်သွားသည်။
 “ဒါက ရှင်တို့ဌာနချုပ်ကို သွားတဲ့လမ်းလား ”
 တန်းရှုကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ သီးခြားအဆောက်
 အအုံတစ်ခုပါ ”
 မေကူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို သွားရမှာလဲ ”
 တန်းရှုကျင်းက ---
 “ကျုပ်က ချပေးတဲ့အမိန့်ကို တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာက
 လွဲလို့ ဘာမှမသိပါဘူးဗျာ ”
 မေကူးက သံသယဖြစ်လာလေသည်။
 တန်းရှုကျင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။
 “ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ ထင်းလုံဂိုဏ်းတို့ဟာ အလွန်ရင်းနှီးကြပါ
 တယ် ခင်ဗျားက ထင်းလုံဂိုဏ်းကလူဆိုတော့ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ

မလိုပါဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါဗျာ ”
 မေကူးက စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။
 မကြာမီမှာပင် သူတို့သည် အလွန်ကြီးမားသော အဆောက်
 အအုံရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။
 မှတ်ဆိတ်ဗရဟ္မစံနှင့်လူတစ်ယောက်သည် ခြံဝင်းအဝတွင် ရပ်
 ခဲ့ ကြိုဆိုနေ၏။
 တန်းရှုကျင်းက မြင်းပေါ်မှဆင်းလာပြီး ဦးညွတ်လိုက်၏။
 “ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း ရောက်နေတာကိုး ”
 ထိုလူမှာ ချီးကန်းပင် ဖြစ်သည်။
 ချီးကန်းက မေကူးအား ဦးညွတ်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်က ဌာနမှူးချီးကန်းပါ ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ ”
 မေကူးက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။
 “အခုလို လာကြိုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”
 သူသည် မေကူးအား ကြိုဆို၍ အိမ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
 လေသည်။
 ထိုအချိန်တွင် မှောင်စပြုလာပြီဖြစ်ရာ
 မိန်းကလေးအိမ်ဖော်နှစ်ယောက်သည် ဖယောင်းတိုင်ကိုင်
 လျက် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန် လှေကားခြေရင်းတွင် စောင့်နေကြ
 လေသည်။
 ချီးကန်းက မေကူးအား လှေကားခြေရင်းသို့ ပို့ဆောင်ပြီး
 အရိအသေပြုလိုက်ပြန်သည်။
 “အပေါ်ထပ်ကို ကြွပါခင်ဗျာ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်က ဒီနေရာ
 အထိပါပဲ ”

၁၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

မေကူးက မနေနိုင်တော့ပါ။

“ကျွန်မ မေးပါရစေ ရှင်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘယ်မှာ
လဲ ”

ချီးကန်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး မကြာမီရောက်လာမှာ ကျုပ်ကို ခွင့်
လွှတ်ပါ ”သူသည် ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

မေကူးသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် သူမအား အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်
သွားလေသည်။ယင်းအခန်းတွင် မိန်းကလေး၏အဆောင်အယောင်များ
ပြည့်စုံစွာရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည်က ချွန်းဝါးပါ ”

သူမက အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“သူနာမည်က ချိုးရွှက်ပါ သခင်မလေး ခိုင်းစရာရှိသလို
မိန်းပါ ”

မေကူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာမှ မလိုပါဘူး ငါသိချင်တာက ခေါင်းဆောင်ကြီး
မယ်တော့လာမှာလဲ ”

ချွန်းဝါးက

၁၄၆ ❖ မိုးကြွသု

ဘဝသံသရာသုန်းကျော်(၈) ❖ ၁၄၇

“မကြာမီ လာမှာပါ သခင်မလေး ခရီးပန်းလာပါဘူး
နားလိုက်ပါဦး ”

မေကူးက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်မကို ရေချိုးဖို့ လုပ်ပေးပါ —

ချွန်းပါးက ပြုံးလိုက်သည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထားပါပြီ ”

သူမသည် မေကူးအား အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော ရေချိုးခန်း
ရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။



မေကူးသည် ရေခိုးချိုးပြီးပြီဖြစ်သည်။

ယခု သူမသည် ကြေးမုံပြင်ရှေ့တွင်ထိုင်လျက် အလှပြင်နေ

သူမသည် ကြေးမုံပြင်အားကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းလာလေသည်။

“ကျိမေ မင်း ငါ့ကို မေ့နေပြီထင်တယ် ”

သူမသည် တစ်ယောက်တည်း ရေခွက်နေစဉ် ခစ်ခနဲရယ်မော
သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မေကူးက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

သူမသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ

“မမဆွေမင်းပါလား ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုတွေ့တော့ စိတ်ပျက်သွားပြီလား ”

မေကူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မမကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင် ”

၁၄၈ ❀ မိုးကျသု

ဆွေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျိမေကို မတွေ့ရလို့ ဝမ်းမသာဘူး”

လား

မေကူးက

“မမဆွေမင်းရယ် ကျွန်မစကားမပြောတတ်လို့ ခွင့်”

ပါ

ဆွေမင်းက ပြီးပြီလိုက်သည်။

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး လမ်းခရီးပန်းလာသလား”

မေကူးက

“သိုပ်မပင်ပန်းပါဘူး ဒါနဲ့ ကျိမေကော သူဘယ်”

လာမှာလဲ

ဆွေမင်းက

“သူ မရှိပါဘူး ဒီကိုလည်း မလာပါဘူး”

မေကူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မလာတာကို သူက မသိဘူးပေါ့”

ဆွေမင်းက

“ဟုတ်တယ် သူ ဘာမှမသိပါဘူး”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ညီမလာမယ့်သတင်းကို ကျုပ်ကရရှိထားတာ ဒီကို”

လာတာလဲ ကျုပ်ရဲ့သဘောပါ

မေကူးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“မမဆွေမင်း ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဆွေမင်းက ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့်

ဘဝသံရာသီကျော(၈) ❀ ၁၄၉

“တခြား ဘာသဘောမှမရှိပါဘူး ဒါပေမဲ့ ညည်းကံ ဒီအထိ

တပြီး သူ့ကိုလာတွေ့တာ အမှန်တော့မသင့်တော်ပါဘူး”

မေကူးက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆွေမင်းက

“အခုအချိန်မှာ သူဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေ

အချိန်အခါမျိုးဖြစ်တယ် ငါ့ညီမ အခုလိုရောက်လာတာ သူ့ရဲ့

ရုပ်ငန်းကို ဖျက်ဆီးရာမရောက်ဘူးလား”

မေကူး၏မျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားသည်။

“ကျွန်မသိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မထိန်းနိုင်

.... အခု ရောက်လာတာကလည်း သူ့ရဲ့မျက်နှာကို တွေ့ချင်လို့

သူ့အသံကို ကြားရင် ကျွန်မကျေနပ်ပါပြီ”

သူမက ငိုသံပါလာသည်။

“မမဆွေမင်း သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါနော်”

ဆွေမင်းက

“အခု သူက လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ သိုင်းကျွမ်းရဲ့ပညာ

များကို တစ်ယောက်တည်း လေ့လာနေပါတယ်”

မေကူး စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

“ကျွန်မသူ့ကို ခဏလေးတောင်း မတွေ့ရတော့ဘူးလား”

ဆွေမင်းက

“ငါ့ညီမလည်း သိုင်းပညာအကြောင်းသိရဲ့သားနဲ့အခုလိုအခြေ

နေမျိုးမှာ သူ့ကို နည်းနည်းလေးမှ အနှောက်အယှက်ပေးလို့မရဘူး”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၅၀ ❊ မိုးကျသု

“ငါ့ညီမက သူ့ကိုမအောင်မြင်စေချင်ရင်တော့ တွေ့နိုင်ပါတယ်”

မေကူးက

“မမဆွေမင်းရယ် ကျွန်မ အခုလို မိုင်ပေါင်းများစွာက အပင်ပန်းခံပြီးလှာရတာ သူ့ရဲ့မျက်နှာကိုမှ မတွေ့ရရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ဖြေနိုင်မှာလဲ”

ဆွေမင်း၏အသံ အနည်းငယ်ခက်ထန်လာလေသည်။

“ငါ့ညီမက အခုလိုပင်ပင်ပန်းပန်းဒီကိုလာတာက သူ့ကိုကြည့်ရုံပဲလား”

မေကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဆွေမင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“တခြား ဘာမှမရှိဘူးလား တခြားလူက တစ်ခုခု မမှားလိုက်ဘူးလား”

မေကူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“မမဆွေမင်း”

ဆွေမင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မမရဲ့ဉာဏ်စွမ်းကို ငါ့ညီမသိပါတယ် ငါ့ညီမ အခုလာတာက ရှောင်ခွမ်းရဲ့အကြံမဟုတ်လား နောက်ပြီး ငါ့ညီမရဲ့မိခင်ကလည်း”

မေကူးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သူတို့က ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်တာ ကျိမေကို အကူအညီပေးဖို့ပါပဲ အမှန်တော့ ကျွန်မက မမဆွေမင်းကိုမိဖို့ အများကြီး လိုနေသေးတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❊ ၁၅၁

ဆွေမင်းက ပြီးလိုက်သည်။

“သူတို့အတွက် ဖုံးကွယ်မနေပါနဲ့တော့ မမက ဉာဏ်များတယ် အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ပြတ်သားတယ် မမကြောင့် ချီမေပျက်စီးသွားမှာကို စိုးရိမ်ကြတယ် ဒါကြောင့် ငါ့ညီမလို ခြောက်ပစ်ကင်းပြီး သဘောဆင်းတဲ့ ငါ့ညီမကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ကျိမေကို ထိန်းပေးမလို့ မဟုတ်လား”

မေကူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ဒါကတော့ သူတို့က မမကို နားမလည်ကြလို့ပါ အမှန်တော့ ကျွန်မလာခဲ့တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရွာသူရွာသားတွေက မမရဲ့ အကြောင်းကို ချီးကျူးနေကြပါတယ် လေပွေမြင်းသည်တစ်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာလည်း ပျံ့နှံ့နေပါတယ်ရှင်”

ဆွေမင်း၏မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးရောင်သစ်လာလေသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် မမက ငါ့ညီမထင်သလို မဟုတ်သေးပါဘူး ဒါပေမယ့် ငါ့ညီမနားလည်ထားဖို့က”

သူမ၏အသံသည် ပျော့ပျောင်းလာလေသည်။

“ငါ့ညီမနားလည်ထားဖို့က ကျိမေကို ညီမတစ်ယောက်တည်း မနေတာ မဟုတ်ဘူး”

မေကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မမက သူ့ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလည်း သိပါတယ်”

ဆွေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျိမေဟာ ငါ့ညီမနဲ့ ငါ့ကို အရင်ဆုံးချစ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ့ညီမသိထားတယ်နော်”

၁၅၂ ❀ မိုးကျသု

မေကူးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ဆွေမင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အမှန်တော့ သူက ရှောင်ခွမ်းကိုချစ်တာပါ ရှောင်ခွမ်းက သူ့ကို မချစ်လို့ သူက သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်တာပါ ဒါပေမယ့် အခုထိ စိတ်မကုန်သေးပါဘူး ”

မေကူး၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်သွားလေသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား မမလို နတ်သမီးလောက်လှနေတဲ့ မမက သူ့အနားမှာ ရှိလျက်နဲ့ သူက ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းပါပြီလေ ”

ဆွေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ယောက်ျားများရဲ့စိတ်ဟာ အတော့ကို နားလည်ဖို့ခက်ပါတယ်လား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမကတော့ သူ့ကိုချစ်နေမှာပဲ ”

မေကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ် ”

ဆွေမင်း၏အသံသည် ရုတ်တရက် စိတ်အားထက်သန်ပုံပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဒါကြောင့် ငါ့ညီမနဲ့ မမနဲ့ လက်တွဲပြီး သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို မရရအောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ် ”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီမက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့နည်းကို အသုံးပြုမယ် မမက သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းကို ကြိုးကျယ်အောင် ကြိုးစားပေးမယ် ဒီလိုခိုင်ရင် ညီမကလည်း တစ်မျိုးကူညီမယ် မမကလည်း တစ်မျိုးကူညီတယ်ဆိုတော့ ညီမစဉ်းစားကြည့်ပေါ့ မမက သူ့ကို ဒုက္ခမယ်တဲ့လား ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျ(၈) ❀ ၁၅၃

မေကူးက စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

“မမက သူ့ကို ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုတာ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ် ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ငါ့ညီမလာမယ့်သတင်းကို ကြားတာနဲ့ ဒီမှာနေထိုင်ဖို့ အစီအစဉ်ချထားခဲ့တယ် ဒီကနေ သုံးလေးလလောက် စောင့်နေရင် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာအောင်မြင်သွားမှာပဲ အဲဒီအချိန်ကျမှ သူနဲ့တွေ့ပြီး တို့သုံးယောက်စုပေါင်းပြီး ဘာမဆို အောင်မြင်နိုင်တယ် မဟုတ်လား ”

မေကူးသည် ဆွေမင်း၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌

“မမဆွေမင်းရဲ့စကားကို ကျွန်မနားထောင်ပါ့မယ် ”

ဆွေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမကို နားလည်အောင် စကားတစ်ခွန်းပြောပြရဦးမယ်”

မေကူးက

“ပြောပါ မမ ”

ဆွေမင်းက

“ကိစ္စမေ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့ ရည်စူးပြီး မမက မလွဲမရှောင်သာလို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ဇနီးအမည်ကို ခံယူထားပါတယ် အမှန်တော့ ငါတို့က ငါ့ညီမကို သစ္စာမဖောက်ဘူး ဒါကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ”

မေကူးက

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မမ အမှန်တော့ မမလုပ်နေတဲ့ လုပ်

၁၅၄ ❀ မိုးကျသည့်

ငန်းကို ကျွန်မလည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး ”

ဆွေမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမက ခွင့်လွှတ်နိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ မမလည်း သူ
လုပ်ငန်းအောင်မြင်တာနဲ့ အစီအစဉ်ရှိထားပါတယ် ”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မမဟာ နတ္တိတောင်ကနေ ကြီးပြင်းလာတာ မမရဲ့
အမေဟာ မမအဖို့ လမ်းညွှန်တစ်ခုဖြစ်နေပါတယ် ကံတရားဟာ
မမတို့ သားအမိကို တစ်ပုံစံထဲ ချထားပါတယ် ဒါကြောင့် တစ်နေ့
ကျရင် မမဟာ နတ္တိတောင်ရဲ့ သခင်မလေးဘဝနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်မှာပါ”

မေကူး၏အသံသည် ငိုသံပါလာလေသည်။

“မမရယ် ကျွန်မစိတ်မကောင်းတော့ပါဘူး ”

ထိုစဉ်

နံဘေးမှ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟင် ဂျက်လည်းမရှက်ဘူး မျက်နှာချိုပြီး စိတ်ပိုတ်
တယ် ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၁၅၅

ဆွေမင်းနှင့် မေကူးတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေ
သည်။

ဆွေမင်းက အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်သည် မလုပ်မယုတ် ထိုင်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ဆွေမင်းက သွေးကြောဖွင့်ရန် သူမတို့၏ ကြောပြင်ပေါ်သို့
လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း ”

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

သူမတို့သည် သေဆုံးပြီဖြစ်သည်။

ဆွေမင်းက မျက်မှောင်ကြွက်သွားသည်။

“ဘယ်ကလူယုတ်မာလဲ လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့ နယ်
မြေကို ဝင်ပြီးလူသတ်ရသလား ”

လူတစ်ယောက်၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၅၆ ❀ မိုးကျသို

“သူတို့က ခွဲကွဲခဲနေရမယ့်အတွက် ကျုပ်က သတ်လိုက်တော့
မရှင်းဘူးလား”

ဆွေမင်းသည် အသံလာရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ရှင်က ဒီကိုလာရုံမှတော့ ထွက်ခဲ့ပါ”

ထိုလူက အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“လေပွေမြင်းသည်တော်ရဲ့ နေရာမှာ အတော့်ကိုကြောက်စရာ
ကောင်းတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ် ကျုပ်က မယုံကြည်လို့
လာခဲ့တာ”

ထိုစဉ်

ချီးကန်းက ဓားကိုဆွဲကိုင်၍ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် အသံလာရာဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ဆွေမင်းက အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကြည့်ရတာ ကျုပ်အကြောင်းတော်တော်လေး သိထား
တယ်ထင်တယ်”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းကို ငယ်ရာကနေ ကြီးလာတဲ့အထိ သိကျွမ်းခဲ့တာပဲ....”

နားမလည်ဘဲ နေပါ့မလား”

ဆွေမင်းမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက

“ကျုပ်ကို မင်းမသိစေချင်ပါဘူး”

ဆွေမင်းက အေးဆေးသော လေသံဖြင့်

“ရှင်ထွက်မလာလည်း အရေးမကြီးပါဘူး ရှင်ထွက်လာ

၁၀၁၁ ရာသီကျမ်း(၈) ❀ ၁၅၇

လည်း အရေးမကြီးပါဘူး ရှင်ထွက်လာအောင် ကျွန်မက နည်းလမ်း
ရှိပါတယ်”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဆွေမင်းသည် ပြောပြီးသည်နှင့် မျက်လွှာချလိုက်ပြီး အေး
ဆေးစွာ ထိုင်နေလေသည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍သွားလေသည်။
တစ်ခဏအကြာတွင် အမှောင်ထုထဲ၌ အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရလေ
သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

မေကူးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မမက သိပ်တော်တာပဲ လက်တစ်ချက်မှမလှုပ်ဘဲ ရန်သူ

လဲကျသွားပြီ”

ဆွေမင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ငါက ဘာမှမလုပ်ရပါလား”

မေကူးက မယုံကြည်စွာဖြင့် သူမအား ငေးကြည့်နေ၏။

ဆွေမင်းက

“တကယ် ပြောနေတာပါ မမ မလိမ်ပါဘူး ဒီလူက တော်
တော်ညက်များလို့ ဘယ်နည်းနဲ့ သူ့ကိုဖမ်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတုန်း
ပါ”

မေကူးက

“အဖြင့်”

ဆွေမင်းက သူမအား လက်ကာ၍ ဟန့်တားလိုက်သည်။

၁၅၈ * မိုးကျသို

သူမသည် ခေါင်းငုံ့၍ နားစွင့်နေ၏။

မေကူးသည် စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ဆွေမင်း၏လုပ်ပုံကို
ကြောင်၍ကြည့်နေသည်။

အမှောင်ထုထဲတွင် အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ဆွေမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

၁၆ "ဟော လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်ပြီ "

မေကူး ရင်ထိတ်သွားသည်။

"ဘယ်သူလဲ "

ဆွေမင်းက ပန်းတုတ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"မသိဘူး ကနေတော့ ဒီအိမ်မှာ တော်တော်ထူးတယ်"

သူမက ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။

"သွားကြည့်ကြရအောင် "

သူမသည် ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ မေကူး
က သံသယများစွာဖြင့် သူမနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။



ဆွေမင်းသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ ချီးကန်းက
ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆွေမင်းက သူ့အား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း အခုမှ ရောက်လာတာ ဟုတ်လား "

ချီးကန်းက ကမန်းကတန်း အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ် ကျသင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကိုပေး

ပါ "

ဆွေမင်းက

"ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ အမြန်ဆုံး လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကို

ချပေးပါ "

ချီးကန်းက

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုသွားမလို့လဲ "

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်က လုံခြုံရေးကို အပြည့်အဝချထားပေးပါ "

ချီးကန်းက ခေါင်းညိတ်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။



ဆွေမင်းနှင့် မေကူးတို့သည် အနောက်ဘက်အဆောင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ လူနှစ်ယောက်သည် သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှပေသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာများပေါ်တွင် ဇာပဝါများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်

၎င်းလူနှစ်ယောက်သည် မိတ်ဆွေလော၊ ရန်သူလောဟု ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

ဆွေမင်းသည် အတန်ကြာကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ရပ်လိုက် ”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သံသံမဲမဲတိုက်ခိုက်နေရာမှ ဆွေမင်း၏အသံကြားလိုက်ရတော့မှ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဆွေမင်းက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် သူတို့အနီးသို့လျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်မကို မတရားစွပ်စွဲသွားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ ”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောပါ။

ထိုစဉ်

ချီးကန်းပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

သူသည် မေကူးအနီးတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ဆွေမင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စောကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာဖုံးနဲ့ မျက်နှာဖုံးထားပေမယ့် ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ် ”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွားသည်။

ဆွေမင်းသည် ချီးကန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ရင် ဒီနေရာမှာနေဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူး အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားပါရှင် ”

ချီးကန်း အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဒီလူနှစ်ယောက် ”

၁၆၂ ❀ မိုးကျသု

ဆွေမင်း၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်သွားသည်။

“ဒါက အမိန့်”

ချီးကန်းက မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါပဲ”

သူသည် ဦးညွှတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။



၁၀၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁(၈) ❀ ၁၆၃

ဆွေမင်းသည် ချီးကန်းအောက်သို့ ဆင်းသွားသည်အထိကြည့်
မှ ထိုလူနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ သူစိမ်းမရှိတော့ပါဘူး မျက်နှာပေါ်က ဇာ
ဝါတွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ပါတော့”

သို့သော်

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လှုပ်ပင်မလှုပ်ပါ။

မျက်နှာပေါ်မှ ဇာပဝါကိုလည်း ဖယ်ရှားမည့်အသွင်မပေါ်ပါ။

ဆွေမင်းသည် ဘယ်ဘက်မှရပ်နေသောလူအား မျက်နှာမူ
ဆဲသည်။

“ဇေဖေမျက်နှာပေါ်က ဇာပဝါကို ဖယ်ရှားလိုက်ပါတော့”
ထိုလူက အနည်းငယ်တုန်ခါသွားသည်။

သူသည် မျက်နှာပေါ်က ဇာပဝါကို ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။
ညာဘက်တွင်ရပ်နေသောလူက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

၁၆၄ ❀ မိုးကျသု

“အပယ်ခံစားသမားကိုး.....”

ဆွေမင်းက သူ့အား အေးစက်သောလေသံဖြင့်

“အားလုံးက သိကျွမ်းတဲ့လူတွေဖြစ်ပါတယ် မျက်နှာပေါ်
က ဇာပဝါကို ဘာဖြစ်လို့ မယ်ရှားသေးတာလဲ”ထိုလူသည် ဇာပဝါကို ဖယ်ရှားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ လက်ပြန်ခဲ့
လိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ကျုပ်ဖယ်ရှားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဆွေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို စွပ်စွဲပြောဆိုပေမယ့် ကျွန်မက အရေး
မယူပါဘူး အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားနေရသေးတာလဲ”

ထိုလူက

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး တခြားအကြောင်းရှိနေလို့ပါ”

ဆွေမင်းသည် ထိုလူ၏မျက်လုံးမှာ မေကူး၏မျက်နှာပေါ်သို့
မကြာခဏ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ သဘောပေါက်လာလေသည်။“ဘာအကြောင်းလဲ ကျွန်မတို့ကို အသိအကျွမ်းမလုပ်ခဲ့
လို့လား”

ထိုလူက

“ကျုပ်က ဒီသဘောထားပါဘူးဗျာ”

ဆွေမင်းက ပြီး၍ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုလူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ခင်ဗျား ဒီလိုသဘောထားရင်လည်း ထားနိုင်ပါတယ်”

ဆွေမင်းက စကားမပြောဘဲ သူ၏မျက်နှာကို စူးရှစွာဖြင့်

ကြည့်နေ၏။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျမှု(၈) ❀ ၁၆၅

ထိုလူက စိတ်ရှုပ်လာဟန်ရှိသည်။

“ငါ့ကို ဒီလိုလာမကြည့်ပါနဲ့ ငါ့မျက်နှာဖုံးထားတာ မင်းနဲ့
မဆိုင်ပါဘူး”

ဆွေမင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ရင် တခြားလူနဲ့ ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား”

သူမက ပြောဆိုရင်း လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီး သွေးကြော
ပိတ်ရန် လက်ညှိုးထောက်လိုက်လေသည်။ထိုလူက ကမန်းကတမ်း လက်ဆန့်၍ ကာကွယ်ပေးလိုက်
လေသည်။

သို့သော်

ဆွေမင်း၏ကျန်ရှိနေသော လက်တစ်ဖက်သည် လျှပ်တစ်
ပြက် ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်မှ ဇာပဝါကို ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသော မျက်နှာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ရှက်နေသည့် ဟန်အမူအရာရှိသည်။

အံ့သြနေသော ဟန်အမူအရာပါရှိလေသည်။

အပယ်ခံစားသမားက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးဖြစ်နေပါလား ”

ထိုလူသည် မွန်ရှောက်ဟောင်ပင်ဖြစ်နေလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မြွေပေါ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

အပယ်ခံစားသမားက

“ခွဲခွာခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ အခု မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီနေရာမှာ လာတွေ့ကြတယ် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က လက်ဆုပ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခုနတုန်းက ခင်ဗျားမှန်းမသိလို့ လွန်တာရှိရင် သည်းခံပါ ”

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကနေတော့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ သွားခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာတွေ့ချင်ရင် မနက်ဖြန် တစ်နေရာရာမှာ ဆုံကြပါမယ် ”

ဆွေမင်းက သူ့အား စူးရှစွာ ကြည့်နေ၏။

“ဦးလေး အခုလို ကြိုတုန်းရောက်လာတာ နည်းခံပါရစေရင် ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီကနေ တကယ် အလုပ်များနေလို့ပါ ”

ဆွေမင်းက မဲ့ပြီးပြီလိုက်သည်။

“ဦးလေးက အရက်တောင်မသောက်အားဘဲ ရောက်လာတာ ကျွန်မကို စွပ်စွဲဖို့သက်သက်ပဲလား ”

မွန်ရှောက်ဟောင်က ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ကျုပ်က ရယ်စရာပြောမိတာပါ”

ထိုစဉ်

အပယ်ခံစားသမားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် သူ့ကိုမတွေ့ခဲ့တာ အခုတော့ ကြည့်လေလေ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လေလေပဲ ”

ဆွေမင်းက မေ့ကူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီမ ဒီလူကို သိသလား ”

မေ့ကူးသည် ငေးငိုဏ်းစွာရပ်နေပြီးမှ ကမ်းကတန်း ခေါင်းညှာလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ သူ့ကို မသိဘူး ”

ဆွေမင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

၁၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ငါ့ညီမကလည်း မွန်အမျိုးအနွယ် သူကလည်း မွန်အမျိုးအနွယ် ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ ”

မေကူးက ထိတ်လန့်သွားသည်။

“လောကပေါ်မှာ မွန်အမျိုးအနွယ်တွေ အများကြီးပါ ကျွန်မက သူနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး ”
 ဆွေမင်းက ပြုံး၍ အပယ်ခံစားသမားဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အဖေ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ ”

အပယ်ခံစားသမားက

“ရတနာသိုက်ဖြစ်ပွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ငါ ဘယ်ကိုမှ မသွားခဲ့ပါဘူး ”

ဆွေမင်းက

“ကျွန်မသိပါတယ် ဖေဖေရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ကျွန်မအားလုံး သိထားပါတယ် တခြားလူဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ဒီလောက်ကြာကြာ နေလို့ မရပါဘူး ”

အပယ်ခံစားသမားက လှိုက်လှဲစွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဒါကြောင့် လေပွေမြင်းသည်တော်တွေဟာ ငါ့ကိုတွေ့တာ ရှောင်သွားကြတာကိုး ”

သူသည် ဆွေမင်း၏ပခုံးကို အသာအယာပုတ်လိုက်သည်။

“သမီး သမီးက သိပ်ကိုတော်တယ် ဖေဖေတော့ သိပ်ပြီး ဂုဏ်ယူတာပဲ ”

ဆွေမင်းက

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ

ဘဝသံသရာသိုက်ကျမှု(၈) ❀ ၁၆၉

နေခဲ့ရတာလဲ ”

အပယ်ခံစားသမားက

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သမီးကို နောက်ထပ်တွေ့မြင်ချင်လို့ ပါကွယ် ”

ဆွေမင်းသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြစ်လာသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ် ရှာလို့တွေ့တာလဲဟင်”

အပယ်ခံစားသမားက

“လမ်းမှာ သမီးကိုတွေ့တာနဲ့ လိုက်ခဲ့တာပါပဲ သမီးတွေ့မှာစိုးလို့ ပုန်းနေတယ်လေ ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို စွပ်စွဲပြောဆိုသံကြားလို့ မနေနိုင်ဘဲလိုက်ပြီး ရန်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ”

အပယ်ခံစားသမားက

“ဟုတ်တယ် လောကပေါ်မှာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကို ထိခိုက်လာမယ်ဆိုရင် အသက်သေချင် သေပါစေ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ ”

သူသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလူဟာ မွန်ရှောက်ဟောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးလေ ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ ”

အပယ်ခံစားသမားသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင်

၁၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝဲလာလေသည်။

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဖေဖေက သမီးအတွက်နဲ့ အသက်အသေခံမယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ... မွန်ရှောက်ဟောင်ကရော ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ... ”

သူမသည် အပယ်ခံစားသမားအား ပြောပြနေသည်ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏မျက်လုံးအစုံမှာမူ မေကူးအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

မေကူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“မမဆွေမင်း ကျွန်မကို ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ ကျွန်မ ကျွန်မ သူ့ကိုမသိပါဘူး ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ သူက ငါ့ညီမနဲ့ ဆွေမတော်မျိုးမစပ်ဘဲ ဘာကြောင့် ငါ့ညီမကို ဒီလောက်တောင် ဂရုစိုက်ရတာလဲ ”

မေကူးက ငိုသံပါလာလေသည်။

“မမဆွေမင်း ကျွန်မပြောပြတော့မယ် သူက ကျွန်မရဲ့ ဦးလေးပါ ”

ဆွေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မမ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ငါ့ညီမနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ တစ်နေ့သက်နဲ့တစ်ယောက် မဝန်ခံရတာလဲ ”

မေကူး၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာလေသည်။

“သူက ကျွန်မရဲ့ဦးလေးဖြစ်ပေမယ့် မေမေက သူ့ကို လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ထားလိုက်လို့ပါ ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော(၈) ❀ ၁၇၁

ဆွေမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

မေကူးသည် အတန်ကြာချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီးမှ

“သူ သူက လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်လို့ပါ ”

ဆွေမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး ဖေဖေကလည်း တခြားလူမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြားဘူးလို့ မမက တာဝန်ယူတယ် ”

မေကူးက

“ကျိမေရော ”

ဆွေမင်းက

“စိတ်ချ ကျိမေကိုလည်း မသိစေရပါဘူး ”

မေကူးသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ မပြောချင်ပါဘူး ကနေ့သာ သူနဲ့မတွေ့ရဘူးဆိုရင် ကျွန်မကလည်း ပြောပြမှာမဟုတ်ဘူး ”

သူမသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ

“အကြောင်းက ဒီလိုပါ ”



၁၇၁ ❀ မိုးကျော်သူ

ယနေ့

ယနေ့သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ပေါ်
လာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

ချင်းပေစန်းတောင်တန်း

ထင်းတိရေကန်နံဘေး

တောင်ကြားကလေး၏အလယ်တွင် မြေကွက်လပ်တစ်ခု
ရှိလေသည်။

ထိုမြေကွက်လပ်ပေါ်၌ လူအတော်များများ စုရုံးရောက်ရှိနေ
ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၊ ရသေ့၊ သီလရှင် အရပ်သူအရပ်သားများ စုံ
လင်လှပေသည်။

ထိုလူစုလူဝေးများတွင် အချို့က မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း
ဖြစ်သည်။

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော်(၈) ❀ ၁၇၂

အချို့က အခုမှ သိကျွမ်းကြသော မိတ်ဆွေများဖြစ်သည်။

သို့သော် ထူးခြားသည်မှာ သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက်တို့သည် ရန်သူသဖွယ် ဟန်မူရာမျိုး ထားရှိကြလေသည်။

သူတို့သည် စုဝေးရောက်ရှိနေတုန်းမှာပင် တောင်ကြားထဲ
သို့ လူတစ်စုက ထပ်မံ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူစုများအနက် ဘယ်ဘက်၌ တန်းစီ၍ ဝင်လာကြသော
လူများမှာ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဦးဆောင်သူမှာ ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

ယာဘက်တန်းစီ၍ လျှောက်လာသူများမှာ သီလရှင်များ ဖြစ်
သည်။

ငိုမိဂိုဏ်းမှ သီလရှင်ထင်စင်းက ဦးဆောင်ဝင်ရောက်လာ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်တစ်ဖက်သာရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်က အံ့သြစွာ
ကြည့်နေ၏။

“ဟောဗျာ ရှောင်လင်နဲ့ ငိုမိတို့ကလည်း ရတနာများ
လိုချင်လို့ ရောက်လာကြတာကိုး ”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒကာကြီးက ဆရာကျုံးအေဘုကိုး မတွေ့တာတောင်
နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီပဲ ”

ဆရာကျုံးအေဘုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးက အေးအေးဆေးဆေးမနေဘဲ ဘာလာလုပ်ပြန်

၁၄၄ ❀ မိုးကျသည့်
ပြီလဲ ”

ဆရာကျိုးအော့က မိုးပြီး ပြီးလိုက်လေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးကော အေးအေးဆေးဆေး မနေဘဲ ဘာ
လာလုပ်တာလဲ ”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက

“ကျုပ်နဲ့ ထင်စင်းတို့ ရောက်လာတာက ရတနာသိုက်
လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ”

ဆရာကျိုးအော့က

“ဒါဖြင့် ဘာလာလုပ်ကြတာလဲဗျာ ”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ရတနာသိုက်ကို ရတဲ့ပိုင်ရှင်ကို
သိချင်လို့ပါ ”

ဆရာကျိုးအော့က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ စကားကို တပည့်တော် နားမလည်ပါ
လား ”

ထင်စင်းက ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

“စကားက ရှင်းနေပါတယ် ရတနာသိုက်ထဲမှာ အလွန်
ထက်မြက်တဲ့ ဓားနှစ်လက်ရှိပါတယ် ဒီဓားနှစ်လက်ကို ရထားတဲ့
လူဟာ လူကောင်းဖြစ်ရင် တော်ပါရက် လူဆိုးလက်ထဲ ရောက်
သွားမှဖြင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကပ်ဆိုက်သွားနိုင်လို့ပါ ”

ဆရာကျိုးအော့က နားလည်လိုက်လေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးတို့ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ထားကိုတော့ လေးစား
ပါတယ် တကယ်လို့ ကျုပ်က ရရှိသွားရင် ဘယ်လိုများ ထင်မြင်

ယူဆပါမလဲ ”

ထင်စင်းနှင့် ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးတို့က အပြန်အလှန်
ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ

“ဒကာကြီးဟာ နှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း
နေထိုင် တရားကျင့်နေတဲ့အတွက် အမှန်နဲ့အမှားကို နားလည်ပြီးသား
မို့ ကျုပ် ဝမ်းသာရမှာပဲ ”

ဆရာကျိုးအော့က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အခုလိုစကား ကြားလိုက်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”
သူတို့သည် စကားပြောဆိုနေစဉ် တောင်ကြားထဲသို့ လူအချို့
ဝင်ရောက်လာပြန်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အားလုံးသော လူများသည် ထိတ်ထိတ်ပူပူ ဖြစ်ကုန်ကြ
လေသည်။

အထူးသဖြင့် ထင်စင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သော အရိပ်
အယောင်များ သူမမျက်နှာပေါ်၌ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

တောင်ကြားထဲသို့ ရောက်လာသူမှာ ယောက်ျား
တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားက ကုဝေဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးမှာ မိုးကြိုးလိုက်ဂူမှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်
ခွာသွားသော ကျီယွမ်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ငိုမိဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်ကြလေ၏။

ငိုမိဂိုဏ်းအား သစ္စာဖောက်သောသူများပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နောက်တွင် အပယ်ခံစားသမား ဖြစ်သည်။

အပယ်ခံစားသမားနောက်တွင် ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းသော

တိဏက်လူမျိုး လေးယောက်ဖြစ်လေသည်။

၎င်းလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ပါလူးကပ် ဖြစ်
လေတော့သည်။

ကုလားအုပ်ဖြူဂိုဏ်းမှ လူများလည်း ရောက်ရှိလာပေသည်။



ကုဝေ၏ ခြေလှမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေလေ
ငိုမိဂိုဏ်းသားများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝိုက်၍ မည်းမှောင်လာလေလေ
ဖြစ်နေသည်။

ကုဝေ၏နောက်တွင် လိုက်လာနေသော ကျီယွမ်မှာ ရွှင်ရွှင်
လန်းလန်း ရှိနေ၏။

ယခု သူမသည် သီလရှင် မဟုတ်တော့ပါ။

ဆံကေသာမှာလည်း ရှည်လျားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကုဝေသည် သီလရှင်ထင်စင်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ့အသံမှာလည်း တည်ငြိမ်ပျော့ပျောင်းနေ၏။

“ထင်စင်း မင်းလည်း ရောက်လာတာကိုး ”

“ဝင်စင်းက အေးစိမ့်သောအသံဖြင့်

“ဒကာလေး ဒကာလေးကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထုတ်ပယ်

ပြီ ဒါကြောင့် ငါတို့နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တော့ပါဘူး ”

ကုဝေက မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

၁၇၀ (★) ဝိဇ္ဇာသုတ်

“တစ်နေ့နေ့တော့ ကျုပ်ကို ထုတ်ပယ်တဲ့အဖော်ကိုကောင်းကောင်းကြီး ခံရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ ”

ထင်စင်းက

“ဒကာလေးကို ထုတ်ပယ်ပစ်တာ ဂိုဏ်းသားအားလုံး သဘောပါပဲ ”

ကုဝေက မွဲပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ထုတ်ပစ်တာ မဟာအမှားပါပဲ”
ထင်စင်းက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ကုဝေက

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ ငိုမီအတွက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ပြချင်ပါတယ် အခုတော့ ကျုပ်ကို ထုတ်ပစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ ငိုမီဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ရပ်တည်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး
ထင်စင်းက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ပြီးတဲ့ဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ ”

ကုဝေက ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရတနာသိုက်ကို ရမယ်လို့ထင်သလား”
ထင်စင်းကလည်း လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ငိုမီက ရတနာသိုက်ကို လိုချင်လို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ”

ကုဝေ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် အပင်ပန်းခံပြီး ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဗျ”
ထင်စင်းက

၁၇၁ သံသရာသိုက်ကျော်(၈) (★) ၁၇၂

“ရတနာသိုက်ကို လူဆိုးလက်ထဲ မရောက်အောင် လာပြီး ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းပေးတာပါ ”

ကုဝေက

“တကယ်လို့ ရတနာသိုက်ကို အမည်းရောင် သိုင်းသမားတွေလက်ထဲ ရောက်သွားရင် ခင်ဗျားတို့က ဟန့်တားမလို့လား”

ထင်စင်းက

“အမည်းရောင်သိုင်းသမားတိုင်းလည်း လူဆိုးလို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး ”

သူ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ လူတစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သီလရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျုပ်က အမည်းရောင်သိုင်းသမား အားလုံးအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ ”

ထင်စင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူမှာ မြောက်ပိုင်းနယ်ငါးနယ်မှ အမည်းရောင် သိုင်းသမားများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကြယ်တံခွန်ချီးကန်း ဖြစ်သည်ကို မှတ်မိလိုက်လေသည်။

သူမက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ကျုပ်က အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ ”

ကုဝေက အေးတိအေးစက်ဖြင့်

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ရလိုက်ရင်ကော ”

ထင်စင်းက

“ဒကာကြီး မရနိုင်ပါဘူး ”

ကုဝေက

၁၈၀ ❀ မိုးကောင်းသူ

“တကယ်လို့ ရရင်ကော ”

ထင်စင်းက

“ဒကာကြီးသာ ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အသက် သေချင်သေ
သွားပါစေ ဟန့်တားရမှာပဲ ”

ကုဝေ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် ကိုယ့်အချင်းချင်း အနှောင့်အယှက် ပေး
မယ်လို့ ကြားရတာ ကျုပ်တော့ အံ့ဩတယ် ”

သူက မဲပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလူတွေအားလုံးကို နိုင်လိုက်ရင် သီလရှင်တို့ ကြောက်စရာ
မလိုတော့ဘူး ”

ထင်စင်းက ကျီယွမ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညည်း ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ငိုမိရိုက်
က ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီပေါ့ ”

ကျီယွမ်က အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ဟုတ်တယ် တပည့်တော်မ ဒီလိုမလုပ်လို့ မရတော့
ဘူး အခု တပည့်တော်မရဲ့ နာမည်က ယွမ်းကျီလို့ ပြောင်းလိုက်
ပါပြီ ”

ထင်စင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ယွမ်းကျီဆိုတာ ကျီယွမ်ပါပဲ အေးပေါ့လေ လူ
တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် ”

ယွမ်းကျီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်

ဘဝသံသရာသုန်းကျယ်(၈) ❀ ၁၈၁

အပယ်ခံစားသမားက ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှုတ်ဆက်ဘဲ သူတို့
အား ကျော်ဖြတ်သွားလေသည်။ကုလားအုပ်ဖြူရိုက်က လူလေးယောက်တို့သည် မြေကွက်
လပ်တစ်နေရာတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ကုဝေသည် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ပြီးမှ ဂုဏ်တန်လိုက်
လေသည်။သူ့နောက်တွင် လိုက်လာသော ယွမ်းကျီအား အသံတိုးတိုး
ဖြင့်“ဒီနေရာဟာ တော်တော်ကို ကျယ်ပြန့်တယ် ရတနာ
သိုက်က ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ ”

ယွမ်းကျီက မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်းတွေ အရည်မပျော်သေးလို့ ရှာဖို့ မလွယ်သေးပါဘူး
ဒါကြောင့် အချိန်နည်းနည်း စောင့်ရဦးမယ်ထင်တယ် ”

ကုဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နှင်းတွေအားလုံး အရည်ပျော်အောင် စောင့်ဖို့ လွယ်မယ်
မထင်ဘူး ”

ယွမ်းကျီက

“ဒါဖြင့်လည်း နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာရုံပေါ့ ”

သူမသည် စုဝေးရောက်ရှိလာကြသော သိုင်းသမားများအား
တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ”

ကုဝေက

“သူတို့ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လဲ ”

၁၈၂ (★) မိုးကျသု

ယွမ်းကျိုက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“တစ်ဦးချင်း တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ခိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး

ဒါပေမယ့် သူတို့က စုပေါင်းပြီး ပြန်တိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကုဝေက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါ ဟုတ်တယ် ဒီမှာရောက်တဲ့လူတွေအားလုံးဟာ ထိပ်

တန်းသိုင်းသမားတွေ အများစု ဖြစ်နေတယ် ”

ထိုစဉ် အပယ်ခံစားသမား ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကုဝေက သူ့အား ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေမှာ နည်းလမ်းများ ရှိသလား ”

အပယ်ခံစားသမားက ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် သိုင်းသမားများအား တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးသော လူများသည် အပယ်ခံစားသမား၏ စူးရှသော မျက်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အလိုလို ကျောချမ်းသွားလေသည်။

အပယ်ခံစားသမားသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်နေရာတွင် အလွန်ကျော်ကြားသည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံး ရင်ထိတ်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အပယ်ခံစားသမားက ကုဝေအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ဓားနှစ်လက်ပဲ လိုချင်တယ်မဟုတ်လား ”

ကုဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ တခြားပစ္စည်း ကျုပ်တို့ မလိုချင်ပါ

ဘူး ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျော(၈) (★) ၁၈၃

အပယ်ခံစားသမားက

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင် လွယ်သွားပါပြီ ”

ကုဝေက

“ဘာဖြစ်လို့ လွယ်ရတာလဲ ”

အပယ်ခံစားသမားက

“မင်းတို့က ဓားနှစ်လက်ကိုယူမယ် ကျုပ်က ဆေးမြစ်ကို

ယူမယ် ကျန်ရှိတဲ့ ကျောက်သံပစ္စည်းတွေ အများကြီးပါ

သူတို့ကိုလည်း ခွဲဝေပေးလိုက်ပေါ့ ”

ကုဝေက

“ခင်ဗျားရဲ့အကြံ မဆိုးဘူး အဲဒီတော့ သူတို့လူတွေထဲက

ကိုယ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းနိုင်တဲ့လူကို ရွေးပြီး စည်းရုံးကြည့်ပါလား ”

အပယ်ခံစားသမားက

“ဒီနည်းလမ်းဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ

ဝယ်လောက် အရည်အချင်း ရှိကယ်ဆိုတာ ပြဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်

တယ် ”

ကုဝေက

“ဟုတ်တာပေါ့ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ပေါင်းချင်ရက်

အားနဲ့ အကြောင်းမသိဘဲ လာမပေါင်းရဲတဲ့ နေဦးမယ် ”

အပယ်ခံစားသမားက

“ဘယ်သူ့ကို အရင် ရန်ရှာရမှာလဲ ”

ကုဝေက ယွမ်းကျိုက်သော သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက လမ်းဓားပြတစ်ယောက်ကို ဆုံးမပြလိုက်ပါလား”

ထိုစဉ်

၁၈၄ (★) မိုးကျသျှ

“ယွမ်းကျီက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူသည် လူအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး တစ်ချက်လှည့်ပတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်

မိမိ၏နေရာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“အား”

လူအုပ်ထဲ၌ အော်ဟစ်သော အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

အမည်းရောင် သိုင်းသမားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ချီးကန်း၏ လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲ လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အားလုံးသော လူများသည် ယွမ်းကျီ၏ ဓားပညာကို အံ့သြတုန်လှုပ်သွားကုန်ကြလေသည်။

အပယ်ခံဓားသမားက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဓားပညာ”

ယွမ်းကျီက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ မယှဉ်သာသေးပါဘူး ရှင်”

ချီးကန်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

သူသည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်လာသည်။

“မင်းတို့က အကြောင်းမယ့် ကျုပ်လက်အောက်ငယ်သားကို သတ်လိုက်ရသလား”

ယွမ်းကျီက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်နာမည်က ကြယ်တံခွန်ချီးကန်းဆိုတော့ ဓားပညာ

၁၈၅ (★) ဘဝသံရာသျှိုးကျ(၈)

အလွန်လျင်မြန်မယ်ဆိုတာ သိတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဓားဟာ ဘယ်လောက်လျင်မြန်တယ်ဆိုတာ ပြချင်လို့ပါ”

ချီးကန်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်ပါလား”

ယွမ်းကျီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်က ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်မရှိပါလား ကျွန်မ အခုလိုလုပ်တာက ရှင်ကိုစိန်ခေါ်တာရှင်”

ချီးကန်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရီနေသွားသည်။

“ကျုပ်တို့က အမည်းရောင်သိုင်းသမားဖြစ်ပေမယ့် ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်တော့ မလုပ်တတ်ဘူး”

ချီးကန်းက ထင်စင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူက ခင်ဗျားတို့ ငိုမိဂိုဏ်းရဲ့ အဖွဲ့သားမဟုတ်လား”

ထင်စင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ အခု ကျုပ်တို့ငိုမိဂိုဏ်းက မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ချီးကန်းသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က အားမနာတမ်း ခင်ဗျားကို သွေးကြွေးပြန်တောင်းရလိမ့်မယ်”

ယွမ်းကျီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“စကားအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခွဲ”

ချီးကန်းက စကားမပြောတော့ပါ။

ယွမ်းကျီအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတပြန် ကိုယ်တပြန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

၁၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

အပယ်ခံစားသမားက ကုဝေအား အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ဒီလူရဲ့သိုင်းပညာအဆင့်က မသေးပါလား”

ကုဝေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကြည့်ပါဦးလေ သူက ယွမ်းကျိကို မနိုင်ပါဘူး”

သူတို့သည် စကားမပြောတော့ဘဲ တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေကြ

သည်။



ဘဝသီသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၁၈၇

ကုဝေ၏စကားသည် အလွန်မှန်ကန်လှပေသည်။

ယွမ်းကျိနှင့် ချီးကန်းတို့သည် သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်ခန့်
ယှဉ်ပြိုင်မိသောအခါ ချီးကန်း၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်တွင် ဒဏ်ရာရရှိ
သွားလေသည်။

သွေးများ စီးဆင်းကျနေ၏။

ချီးကန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျုပ် ရှုံးပါပြီဗျာ”

ယွမ်းကျိ၏လက်ထဲမှစားသည် ချီးကန်း၏ ရင်ဝသို့ ထောက်
ထားလိုက်သည်။

“ရှင် ရှုံးသွားတဲ့အတွက် ကျုပ်ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်”

ချီးကန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ယွမ်းကျိက

“ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်နေ ရှင့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတွေအား
ဆုံး ကုန်ခန်းသွားတဲ့အထိ ရပ်နေရမယ်”

၁၈၈ ❀ ပိုးကျော်သူ

ချီးကန်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်ချင်သတ်လိုက် ”

ယွမ်းကျီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက မသတ်ဘူး ”

ချီးကန်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ မိန်းမယုတ် ”

ယွမ်းကျီ၏ခါးသည် ချီးကန်း၏ရင်ဝဉ်း ထောက်လျက်

“ရှင်ပြောချင်ရာ ပြောပါ ကျုပ်ခိုင်းတာကို လုပ်ကိုလုပ်ရ

မယ် ”

ထိုစဉ်

ချီးကန်း၏ လက်အောက်ငယ်သားနှစ်ယောက်သည် ဖြိုင်တူ
ပြေးထွက်လာပြီး ချီးကန်းအား ကယ်တင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“လာမရှုပ်နဲ့ ”

ယွမ်းကျီက ဓားတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ထိုလူ
နှစ်ယောက်သည် အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ
သည်။

အပယ်ခံဓားသမားက ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ ရပ်လိုက်
သည်။

“ဘယ်သူမှ လာမကူရဘူး လာကူတဲ့လူကို ကျုပ်က
သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ထိုစဉ်

ထင်စင်းက ယွမ်းကျီထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“ဒကာမလေး ဒီလူရဲ့အသက်ကို ကျုပ်ကို လှူပါလား။”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၁၈၉

ယွမ်းကျီသည် မိမိတတ်ထားသော သိုင်းပညာရပ်များမှာ
ထင်စင်းက သင်ကြားပေးခြင်းဖြစ်သည်ကို သိရှိထားသောကြောင့် သူမ
သည် ဓားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ချီးကန်း၏ လက်အောက်ငယ်သားများသည် ဖြိုင်တူပြေး
ထွက်လာကြပြီး ချီးကန်းအား ပွေ့ချီသွားကြလေသည်။

ထင်စင်းက ယွမ်းကျီအား လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ဒကာမလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ယွမ်းကျီမှာမူ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေ
လေသည်။



၁၉၀ * မိုးကျသု

ထင်စင်းသည် ငိုမိအဖွဲ့ စုဝေးသောနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်
ရှိသွားသည်။

ကုဝေသည် မြေကွက်အလယ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စုဝေးရောက်ရှိလာသော သိုင်းသမားတို့အား အ
အသေ ပြုလိုက်လေသည်။

“ကြွရောက်လာတဲ့ သိုင်းလောကသား အပေါင်းအသင်းတို့
ခင်ဗျာ ”

သူ၏ ကျယ်လောင်သောအသံကြောင့် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေ
ကြသော သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် ဝေဖန်ပြောဆိုနေရာမှ ငြိမ်သက်
သွားကြလေသည်။

ကုဝေက အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ရတနာသိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ်လို့ တူးဖော်တွေ့
ခဲ့ရင် ကျုပ်က ဓားနှစ်လက်ပဲ လိုချင်ပါတယ် ”

သူသည် အပယ်ခံစားသမားအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူကတော့ ဆေးမြစ်ပဲ ယူပါ့မယ် ”

၁၀၁၁ ရာသီကျော်ကျော်(၈) * ၁၉၁

သူသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျန်ရှိတဲ့ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားကို ဝေစု
ခဲ့ချင်တဲ့လူဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းစေချင်ပါတယ် ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်
မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ကုဝေ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့နဲ့ မပူးပေါင်းချင်ဘူး
ဆိုရင် ကျုပ်တို့က အားမနာနိုင်တော့ပါဘူး ”

သူသည် အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ကို
နိုင်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်
ဖို့ စိန်ခေါ်လိုက်ပါတယ် ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်
လိုက်လေသည်။

တုံ့ပြန်လာမည့်စကားကို စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

သို့သော် လူအားလုံးတို့သည် ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက်
ရပ်နေကြသည်။

ကုဝေ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က လက်ခံမယ် လက်မခံ
ဘူးဆိုတာ အကြောင်းမပြန်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း
ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ပါမယ် ”

သူသည် ပြောပြီး ယွမ်းကွဲနှင့် ဓားသမားတို့အား တစ်ချက်
ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

၁၉၂ * မိုးကျသု

ယွမ်းကိုနှင့် အပယ်ခံစားသမားတို့က နားလည်လိုက်လေ
တော့သည်။

သူနှင့် သူမတို့သည် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

သူသည် ထင်စင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီလူဆိုးသုံးယောက် လက်တွဲမိသွားရင် လက်ရှိရောက်နေ

ကြတဲ့ လူတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ် ”

ထင်စင်းကလည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။

“အခု ရှိသမျှ လူအားလုံး လက်တွဲပြီး တိုက်မှပဲ အသက်ချမ်း

သာရာ ရမယ်ထင်တယ် ”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ခက်တာက သူတို့အချင်းချင်း စည်းစည်းလုံးလုံးမှ မရှိ

ဘဲ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ ”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“အများရဲ့အသက်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင် ကျုပ်ကပဲ

စပြီး ရင်ဆိုင်ပါမယ် ”

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ဘက်မှာ ရပ်တည်ပါမယ် ”

ရှောင်ချင်းနှင့် ထင်စင်းတို့က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုစကား

ပြောသူမှာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ဆရာကျုံးအော့ ဖြစ်သည်။

သူ၏နံဘေးမှာ တပည့်ဖြစ်သူ မြားဝိဇ္ဇာ ဝေထင်းမောက်ပါ

ရှိသည်။

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီး အံ့သြသွားလေသည်။

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၈) * ၁၉၃

“ဒကာကြီးက အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ရက်နဲ့ ဘာ

ဖြစ်လို့ ဒုက္ခရှာချင်တာလဲ ”

ဆရာကျုံးအော့က မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာလည်း ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ပေါ့ဗျာ ”

ရှောင်ချင်း ဘုန်းတော်ကြီးက

“ရွှေငွေရတနာကို ဒကာကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ”

ဆရာကျုံးအော့က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အပယ်ခံစားသမားက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက မိတ်ဆွေ အခုလို ပူးပေါင်းလာတာကို ကြို

ဆိုတဲ့အနေနဲ့ တော်ကြာ ရတနာသိုက်တွေရှိရင် ဦးစားပေးပါမယ်”

ဆရာကျုံးအော့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာသည့် အနိပ်

ယောင်များ ပေါ်ထွက်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ကွယ်ပျောက်သွားလေ

သည်။

ထင်စင်းနဲ့ ရှောင်ချင်း ဘုန်းတော်ကြီးတို့က ကြောင်အမ်း

ခမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကုဝေမှာမူ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူများသည် အလျှိုလျှို သွားရောက်

ပေါင်းကြလေသည်။

ထိုလူများသည် အချို့က ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်

သည်။

တချို့မှာမူ လူစိမ်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကုဝေတို့က အားလုံးကို ကြိုဆိုကြလေသည်။

မကြာမီအချိန်တွင်းမှာ တောင်ကြားသို့ ရောက်ရှိလာသော

၁၉၄ ❀ မိုးကုန်သူ

လူစုများသည် သုံးချိုးတစ်ချိုးခန့် ကုဝေတို့ဘက်မှ ပါဝင်ပူးပေါင်းသွားကြလေသည်။

ထိုစဉ် ကုလားအုပ်ဖြူရှိုက် လူများထဲမှ လူတစ်ယောက် အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အားလုံး ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပါဗျာ ”

ကိုယ့်အဖွဲ့ ကိုယ့်လူစုနှင့်ကိုယ် စကားပြောနေကြသော လူများသည် ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် စကားပြောနေသော လူဘက်သို့ အာရုံရောက်လာကြလေသည်။

ထိုလူက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က အုမ္မန်ကူးပါ တိဘက်နယ်က ကုလားအုပ်ဖြူရှိုက်ပါ ”

အုမ္မန်ကူးက ကြေညာပြီးနောက် စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က တိဘက်သားတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ပြည်မ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိထားပါတယ် ဒီတောင်ကြား ရတနာသိုက်ထဲမှာ ဓားနှစ်လက်နဲ့ ဆေးမြစ်နှစ်မျိုးသာ တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး သူ့ထက် တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ခု ရှိပါတယ် ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသယ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ကုဝေက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေက ဗဟုသုတ အတော်ကြွယ်ဝနေတာကိုး -

၁၉၅ ❀ ဘဝသံသရာသိုက်ကျွန်း(၈)

ပြောစမ်းပါ ရတနာသိုက်ထဲမှာ တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာဆိုတာ ဘာလဲ ”

အုမ္မန်ကူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုပါ ... ကျုပ်က ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်ရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားနိုင်ပါတယ် ”

သူ၏စကား ရပ်တန့်သွားသည်။ မပြောလို၍ မဟုတ်ပါ။ တောင်ကြားထဲမှ မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အားလုံးသော လူများသည် မြင်းခွာသံလာရာသို့ အာရုံရောက်ရှိသွားကြပြန်လေသည်။



အမည်းရောင် မြင်းသည်တော်

အမည်းရောင် မြင်းသည်တော်တစ်စု ဖြစ်သည်။

မြင်းပေါ်မှလူများသည် ဆင်တူဖြစ်နေ၏။

အမည်းရောင်ဝတ်စုံ၊ အမည်းရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများ
ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

လက်ရှိ ချန်းပေစန်းတောင်၏ အရှင်သခင် လေပွေမြင်းသည်
တော်များ ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူမှာ အားလုံး သိက္ခာမရှိပြီးသား ဖြစ်
သော လေပွေမြင်းသည်၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင် လုံချန်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏နောက်တွင် မြင်းနှစ်ကောင် ယှဉ်၍ပါလာသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်ကိုယ်ပေါ်၌ မျက်နှာဖုံးနှင့် လူနှစ်ယောက်
လိုက်ပါလာ၏။

တစ်ယောက်က ဇာပဝါအဖြူရောင်ဖြင့် မျက်နှာဖုံးထား
သည်။

ကျန်တစ်ယောက်က အမည်းရောင်ဇာပဝါဖြင့် မျက်နှာဖုံး
ထားလေသည်။

အမည်းရောင်ဇာပဝါဖြင့် မျက်နှာဖုံးထားသောလူမှာ ယခု
တလော လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော လေပွေမြင်းသည်
တော်တို့၏ ခေါင်းဆောင် ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြီးအချက်
ပြလိုက်ရာ သူ့နောက်တွင် ပါလာသော လေပွေမြင်းသည်တော်များ
သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး ဝဲယာသို့ လူစုခွဲကာ တန်းစီ၍ ရပ်တန့်
လိုက်ကြလေသည်။

လုံချန်းက မြင်းပေါ်မှ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရိုအသေ ပြု
လိုက်လေသည်။

“အခု ကျုပ်တို့နယ်ထဲကို ကြွရောက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးတွေဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ကြပါ
တယ် ဒါပေမယ့် အားလုံးက အားနာကြလို့နဲ့ တူပါတယ်
ကျုပ်တို့နယ်ထဲ ရောက်လာတာတောင် အကြောင်းမကြားကြပါဘူး”

သိုင်းသမားများသည် လုံချန်း၏စကားကြောင့် မျက်နှာရဲခနဲ
ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

လုံချန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကိုယ်တိုင်ကြွ
ရောက်လာပြီး အားလုံးကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပါတယ် ”

လုံချန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ဘာကြောင့် ဒီနယ်ကို ရောက်လာကြတယ်

၁၉၀ ❀ မိုးကျသု

ဆိုတာ မပြောဘဲ သိကြပါတယ် ဒါပေမယ့် အခုလို ခေါင်းဆောင်
ကြီးရောက်လာတာကလည်း အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု
ပြောပြချင်လို့ပါ ဒီသတင်းဟာ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားမယ့် သတင်း
လည်း ဖြစ်ပါတယ် ”

ယင်းစကားသည် အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးသောလူများသည် ဝိညာဉ်မြင်းသည်
တော်တို့ထံသို့ အာရုံစူးစိုက်ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လုံချန်းက ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်အား အရိုအသေ ပြုလိုက်
သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ရှင်းပြပေးပါခင်ဗျာ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် အေးစိမ့်သောအသံဖြင့်

“ချန်းပေစန်းတောင်မှာ ရတနာသိုက်ရှိတဲ့ သတင်းဟာ
တော်တော်ကလေး လျင်လျင်မြန်မြန် ပျံ့နှံ့သွားပါတယ် ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ အခုလို ဒီနေရာမှာ ရောက်ရှိနေကြတာ ဖြစ်ပါ
တယ် ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရတနာသိုက်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ ဘယ်
က ဘယ်လို ရတနာသိုက် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူ မများ
လှဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ် ”

အုမ္မန့်ကူးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဒါဟာ လျှို့ဝှက်ချက် မဟုတ်တော့ပါဘူးလေ ”

ဘဝသံသရာသိုက်ကျ(၈) ❀ ၁၉၉

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဓိတ်ဆွေက သိထားလို့လား .. ”

အုမ္မန့်ကူးက

“သိတာပေါ့ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဒါဖြင့် ပြောပြပါ ဒီရတနာသိုက်ဟာ ဘယ်အချိန်က စပြီး

ရှိသလဲ ဘယ်သူရဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ”

အုမ္မန့်ကူးက

“ဒီရတနာသိုက်ဟာ နှစ်ပေါင်း (၄၀၀)ကျော်လောက်

ရှိပါပြီ ပိုင်ရှင်ကတော့ သိုင်းလောကမှာ လူထူးလူဆန်း ထင်းတိ

သူကော်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ရတနာသိုက်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ ”

အုမ္မန့်ကူးက

“မုရားနဲ့ ကန့်ကျန့်အမည်ရှိတဲ့ ဓားနှစ်လက် ပါပါတယ်

နောက်ပြီး အလွန်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဆေးမြစ်လည်း ပါပါတယ် ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဒါပဲလား ”

အုမ္မန့်ကူးက

“နောက်ပြီး အားလုံးထက် စွဲမက်စရာ ဒါမိုရဲ့ မူရင်းလက်ရာ

သိုင်းကျမ်းလည်း ပါပါတယ် သိုင်းကျမ်းထဲက သိုင်းပညာကို လေ့

ကျင့်တတ်မြောက်ခဲ့ရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဖိုလ်စွဲနိုင်ပါတယ် ”

၂၀၀ * မိုးကျသူ

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“မင်း မဆိုးဘူး ဒါပေမယ့် ”

အုမ္မန်ကူးက

“ကျန်တာကတော့ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေပါပဲ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“မင်းပြောတာ နီးစပ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ထင်းတိရဲ့ ရန်သူ

က ဘယ်မှာလဲ ”

သူသည် အားလုံးသောလူများအား ဝေကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ စုဝေးရောက်ရှိနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကော သိကြရဲ့လား ”

အားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။

သူကဆက်၍

“ခင်ဗျားတို့က ရတနာသိုက် ရှိမယ့်နေရာကိုမှ မသိကြဘဲ ရတနာသိုက်ကို ဘယ်လိုရှာကြမှာလဲ ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

အုမ္မန်ကူး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“အုတ်ဂူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ခင်ဗျား သိထားတယ်ဆို ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို လာမေး

ပြန်တာလဲ ”

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) * ၂၀၁

အုမ္မန်ကူး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကုဝေက ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား သိမှာပေါ့ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က....

“ကျုပ်က ချန်းပေစန်းတောင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ သိရမှာပေါ့”

ကုဝေက....

“ဘယ်မှာလဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က....

“ဒီတောင်ကြားထဲမှာ ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြပြန်လေသည်။

ကုဝေက....

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား ပြောမှလား ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်စကား မဆုံးသေးပါဘူး ”

လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသော လူအုပ်များက ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ကုဝေအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက နောက်ကို ခြေ(၁၀)လှမ်းလောက် ဆုတ်သွားရင် အုတ်ဂူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောပြပါမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသော လူများသည် ကုဝေ နောက်သို့ အာရုံရောက်သွားကြလေသည်။

၂၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ကုဝေသည် နောက်သို့ ခြေ(၁၀)လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားလေသည်။

အပယ်ခံစားသမားနှင့် ယွမ်းကိုတို့ကလည်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ဆရာကျုံးအေနှင့် အခြားလူများသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြရလေသည်။

အားလုံးသော လူများ နောက်ဆုတ်သွားတော့မှ ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

အားလုံးသောလူများသည် ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုကို အာရုံစူးစိုက်စွာ ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က တောင်ကြားတစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုနေရာတွင် နှင်းများခဲ၍နေ၏။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်သည် လက်သီးဆုပ်ကာ နှင်းခဲများကို တအားထုလိုက်သည်။

သူသည် ဆက်ကာဆက်ကာ ထုလိုက်သောအခါ တောင်ကြားနံရံပေါ်မှ ခဲနေသော နှင်းခဲများသည် အစိတ်အစိတ် အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်ပြီး ပြိုကျသွားလေသည်။

အားလုံးသောလူများသည် အာရုံစူးစိုက်စွာ ကြည့်နေရာမှ နှင်းခဲများ တဖြည်းဖြည်း ပြိုကျလာပြီး လိုဏ်ဂူတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန် အဖြူရောင်ဇာပုဝါ မျက်နှာဖုံးနှင့်လူက လက်

၁၀၁၁၁ရာသီဦးကျော်(၈) ❀ ၂၀၃

တစ်ချက် ဂွေယမ်းပြလိုက်ရာ မြင်းသည်တော်နှစ်ဆယ်ခန့်တို့သည် ကြေးပြန်ကလေးကိုယ်စီကိုင်ကာ လိုဏ်ဂူ၏ ဝိယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တန်းစီ၍ ရပ်စွာနံ့လိုက်လေသည်။

အားလုံးသော လူများသည် သူထက်ငါ ဦးအောင် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသောအခါ ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“အားလုံးရပ်လိုက် ”

ပြေးလွှားနေကြသောလူများသည် အလိုလို ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

မြင်းသည်တော်နှစ်ဆယ်တို့သည် ကြေးပြန်ကိုယ်စီ ကိုင်လာသူတို့အား ချိန်ရွယ်ထားလေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှေ့ကို တိုးမလာကြပါနဲ့ ”

သူသည် ကြေးပြန်ကလေးများကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို အထင်မသေးပါနဲ့ ကျုပ်တို့ အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ မီးမှုတ်ကိရိယာပါ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို နားမထောင်ဘဲ အတင်းဝင်လာရင်တော့ ရတနာကိုမရဘဲ မီးလောင်ကျွမ်းခံရပါလိမ့်မယ် ”

အားလုံးသောလူများသည် ရှေ့မတိုးဝံ့ကြတော့ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြလေတော့သည်။

ကုဝေက မွဲပြီး ပြေးလိုက်သည်။

၂၀၄ ❀ မိုးကျသို့

“ခင်ဗျားက ဒီကြေးပြန်နှစ်ဆယ်နဲ့ လူတစ်ရာကျော်ကို သတ်
လိုရမှာလား ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က ကြေးပြန်တစ်ရာလောက် သုံးမှာ
ပေါ့ ”

သူက ပြောပြီး လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် မြင်းသည်တော်တစ်ရာတို့သည် ကြေးပြန်
ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး သူတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်
လေတော့သည်။



ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၂၀၅

ကုဝေက ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုစီစဉ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလို ပူးပေါင်းမှပေါ့ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ရတနာသိုက်ထဲက ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံးက

သိကြပြီး ထင်ပါတယ် ”

သူသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ချင်ကြသလဲ ”

ကုဝေက အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ပြီးမှ

“ကျုပ်က ဓားတစ်လက်ပဲ လိုချင်တယ် နောက်ပြီး ဆေး

မြစ်တစ်ဝက် ကျမ်းစာကိုတော့ အားလုံးလေ့လာနိုင်ဖို့ထားမယ်၊

ဘယ်နှယ်လဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

၂၀၆ * မိုးကျသု

“ခင်ဗျားတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေပါသလဲ”

ကုဝေက အပယ်ခံစားသမားနှင့် ယွမ်းကျီတို့အား ညွှန်ပြ
လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့သုံးယောက်ပေါ့”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဒါဖြင့်ရင် ကျန်တာတွေကော”

ကုဝေက

“ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲ ယူသွားပေါ့”

သူ၏ခွဲဝေပုံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သိုင်းသမားတို့သည်
လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာကြလေသည်။ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က သိုင်းသမားတို့အား ညွှန်
သည်။“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီကမိတ်ဆွေအားလုံး ဒီအတိုင်း ပြန်ကြ
ရမှာပေါ့”

ကုဝေက ခွဲပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“သူတို့က လက်မခံရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့လက်တွဲပြီး

သူတို့ကို ရှင်းလိုက်မှာပေါ့”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ရက်စက်နိုင်ပေမယ့် ကျုပ်က မရက်စက်ရဲဘူးဗျ”

ကုဝေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးသဘောက”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) * ၂၀၇

“ကျုပ်သဘောကတော့ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကို အားလုံး အညီ
အမျှ ခွဲဝေကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများသည် သဘောကျ
စွာ ချီးကျူးကြလေသည်။ကုဝေသည် မိမိသာ လက်မခံခဲ့လျှင် တစ်ယောက်နှင့်အများ
မိမိအဖို့ အကျိုးမရှိဟု နားလည်လိုက်လေသည်။“ခင်ဗျားရဲ့အကြံအစည် ကောင်းပါတယ် ဒါပေမယ့် လူက
အများကြီး ပစ္စည်းကလည်းနည်းတော့ ဘယ်လိုလုပ် ခွဲဝေလို့ ရမှာ
လဲ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဒါက လွယ်ပါတယ် ဓားနဲ့ဆေးမြစ်ကို ခင်ဗျားတို့
သဘောအတိုင်းယူပါ ကျန်တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကိုတော့ အားလုံး
ကို ညီတူညီမျှ ခွဲဝေပေးပါ”

ကုဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သဘောတူပါတယ် ဒါပေမယ့် သိုင်းကျွမ်းကော”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“သိုင်းကျွမ်းကိုတော့ ရှောင်လင့်နဲ့ ငိုမိကို အပ်လိုက်မယ်

နောက်ပြီး သူ့ကို တစ်ယောက်တစ်စောင်ရအောင် ကူးလိုက်ပါ

ဒီလိုဆိုရင် အားလုံးက ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးရဲ့အကြံဟာ အလွန်မျှတပါတယ်”

အားလုံးသောလူများသည် ကျေနပ်အားရ သွားကြလေ

၂၀၈ ❀ မိုးကျသု

သည်။

ကုဝေကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့သဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“လိုက်ရုံထဲ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းပါတယ် လူတစ်ရာ
ကျော် ဝင်သွားရင် မဆန့်ပါဘူး ဒါကြောင့် ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်
စား လူတစ်ယောက်ရွေးပေးပါ ”အားလုံးသောလူများသည် အတန်ကြာဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးမှ
ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီး

သီလရှင်ထင်စင်း

ဆရာကျုံးအော့

ပါလူးကပ်နှင့် အဖြူရောင်ဇာပဝါဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထား
သောသူ

အပယ်ခံစားသမားတို့အား ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ထိုခြောက်ဦးအား ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်သည်။

“အားလုံး ဝင်နိုင်ကြပါပြီ ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် အပယ်ခံစားသမားက ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်
ရောက်သွားလေသည်။အပယ်ခံစားသမားသည် လိုက်ရုံထဲသို့ရောက်လျှင်ရောက်
ချင်း စားပွဲပေါ်မှ သိုင်းကျမ်းကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

သူသည် စာအုပ်ဖုံးကို လှန်ကြည့်မည်အပြုတွင် ပါလူးကပ်က

ဘဝသံသရာသိုင်းကျမ်း(၈) ❀ ၂၀၉

ဟန်တားလိုက်လေသည်။

“ဒီကျမ်းကို ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးလက်ထဲ အပ်လိုက်ပါ”

အပယ်ခံစားသမားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မပေးဘူးဆိုရင်ကော ”

ပါလူးကပ်က တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ကတိ ဖျက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က တိုက်ခိုက်ရ
မှာပဲ ”အပယ်ခံစားသမားက သိုင်းကျမ်းကို အင်္ကျီထဲသို့ ထိုးထည့်
လိုက်လေသည်။

“မကျေနပ်ရင် လာခဲ့ပါ ”

ပါလူးကပ်နှင့် ဆရာကျုံးအော့တို့၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်
သွားလေသည်။ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ထင်စင်းတို့ကလည်း တိုက်ခိုက်
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်

အဖြူရောင်ဇာပဝါဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသောလူက သူတို့
ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

သူသည် လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

“ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ဖြစ်သည်။

အပယ်ခံစားသမား၏မျက်နှာ ရုတ်တရက် ကွက်ခနဲ ပျက်
သွားလေသည်။

၂၁၀ ❀ မိုးကျသည့်

သူသည် အကျိုးထဲမှာ ထိုးသွင်းထားသော ကျွမ်းစာကို ယူ
လိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ဇာပဝါဖြူ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော မိန်းကလေးက ကျွမ်း
စာကို ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးလက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ ဓားနှစ်လက်ကို ယူလိုက်ပြီး ဘူး
ကလေးတစ်ကူးကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

သူမသည် ထင်စင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျန်ရှိတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကိုတော့ အားလုံးက ကျေးဇူး
ပြုပြီး ဝိုင်းသယ်ပေးပါရှင်”

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ။

ကျန်ရှိသောလူများသည် သူမ၏ ခိုင်းစေချက်ကို လုံးဝငြင်း
ပယ်ခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်းညိတ်ကြလေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်

သူတို့ခြောက်ယောက်သည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။



၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁ (၈) ❀ ၂၁၁

အပြင်ဘက်၌ လူများသည် စိုးရိမ်မကင်းစွာဖြင့် စောင့်နေ
ကြသည်။

သူတို့ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အားလုံး ဝိုင်းရံ
လိုက်ကြလေသည်။

ဇာပဝါဖြူ မျက်နှာဖုံးထားသော မိန်းကလေးက ဓားနှစ်
လက်အနက် တစ်လက်ကို ကုဝေလက်သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

ကုဝေသည် ဓားကိုရရှိလိုက်သောကြောင့် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်
နေ၏။

ဇာပဝါဖြင့် မျက်နှာဖုံးထားသော မိန်းကလေးက ပိညာဉ်မြင်း
သည်တော်လက်သို့ ကျန်ရှိသော ဓားတစ်လက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ
သည်။

ပိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ခါးမှာထိုး
ထားလိုက်လေသည်။

၂၁ (★) မိုးကျော်သူ

မိန်းကလေးသည် ဆေးမြစ်ဘူးကို အပယ်ခံစားသမားလက်သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

“ဆေးမြစ်ကို ကျွန်မတို့ မခွဲလိုတော့ပါဘူး တစ်ခါတည်း ယူသွားပါတော့ ”

အပယ်ခံစားသမားသည် မိန်းကလေးပေးလိုက်သော ဘူးကို စိတ်မပါဘဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက သီလရှင်ထင်စင်းနှင့် ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးတို့အား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ပဲ တရားမျှတစွာ ခွဲဝေပေးပါ ”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ အားလုံးကျေနပ်အောင် ခွဲဝေပေးပါမယ်”



အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ကျန်ရှိသောပစ္စည်းများသည် အများသို့ ခွဲဝေလိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် တစ်မျိုးတည်း ရရှိသည်အထိ ကိုက်ညီနေ၏။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသောလူများသည် ပစ္စည်းတစ်မျိုးစီ အံ့ကိုက်စွာ ရရှိကြလေသည်။

အုမ္ဗန်ကူးသည် ကျောက်စိမ်းပန်းအိုးတစ်လုံး ရရှိထားသည်။

သူသည် ကျောက်စိမ်းပန်းအိုးအား သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သူသည် ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးအား

“ဘုန်းတော်ကြီး ရရှိထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းကို အားလုံးပြ

ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား ”

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက

၂၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်ကတော့ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ တာဝန်ယူထားပါတယ်၊ အားလုံးက သဘောတူရင် ကြည့်နိုင်ပါတယ် ”

သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် အုပ္ပန်ကူး၏အကြံကို သဘော ကျသွားလေသည်။

သူသည် ပြောပြီး ကျမ်းစာ၏ ပထမစာမျက်နှာကို လှန်ကြည့် လိုက်လေသည်။

သို့သော်

ပထမစာမျက်နှာကို လှန်ကြည့်ပြီးနောက် ဒုတိယစာမျက်နှာ နှင့် ပြီးဆုံးသွားသည်အထိ စာတစ်လုံးမှမပါဘဲ တွေ့ရလေသည်။

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက မယုံကြည်စွာဖြင့် စာမျက်နှာ တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်

နောက်ဆုံးစာမျက်နှာအထိ လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ စာ များ လုံးဝမပါကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ရှောင်ချင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“လူအများရှေ့မှာ အခုကြည့်မိလို့ပေါ့ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါ့မလဲ ”

ကုဝေက သံသယ ဖြစ်လာသည်။

သူသည် ဝေစုရထားသောစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သေသေ ချာချာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရိုးရိုးစားတစ်လက် ဖြစ်သည်ကိုသာ စစ်ဆေးတွေ့ရှိရလေ သည်။

၁၀၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁(၈) ❀ ၂၁၅

သူသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် စားကို ထက်ပိုင်းရိုက်ချိုးလိုက် လေသည်။



၂၁၆ ❀ မိုးကျသု

အမွန်ကူးက မဲပြီး ပြီးလိုက်လေသည်။

“ထင်းတိ သူတော်က တော်တော်လေး ရယ်စရာလုပ်တတ်ပါလား”

ကုဝေက နားမလည်ဘဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အမွန်ကူးသည် သူ ရရှိထားသော ပန်းအိုးကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“သူ သေဆုံးသွားတာ နှစ်ပေါင်း(၄၀၀)လောက်ရှိပြီ ကျုပ်ရတဲ့ ပန်းအိုးကတော့ နှစ်ပေါင်း(၅၀) ဖုတ်ထားတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်နေတာဟာ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလားဗျ”

အမွန်ကူး၏စကားကြောင့် အားလုံးသော လူများသည် ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်အား ဝိုင်းရံကြည့်ကြလေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခါးမှ ထိုးထားသောစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စားရောင်ဝင်းလက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ရတဲ့စားက တကယ့်စားပါလား”

အမွန်ကူးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်

ဘဝသံသရာသိုင်းကျွန်း(၈) ❀ ၂၁၇

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ ခင်ဗျားတို့က လိုက်ဂူထဲ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က လေသံအေးအေးဖြင့်....

“လိုက်ဂူထဲကို ကျုပ် မဝင်မိပါလား”

အမွန်ကူးက

“ခင်ဗျား ဝင်မသွားရင် ဒီစားက ခင်ဗျားလက်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က....

“ခင်ဗျား မယုံချင်နေပေါ့ အခု ဒီစားဟာ ကျုပ်အခုမှပဲ ရလိုက်တယ် ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့တစ်လက်ကတော့ တခြားလူက ကြိုတင်ဝင်ပြီးယူခဲ့ပါတယ်”

ကုဝေက

“ဒါဖြင့် သိုင်းကျမ်းကော”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“သိုင်းကျမ်းရဲ့ မျက်နှာဖုံးကတော့ အစစ်ပါ အထဲက စာရွက်ကို ကျုပ်က လဲထားလိုက်ပါတယ်”

ရှောင်ချင်း ဘုန်းတော်ကြီးက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ဒကာလေး ဒီလိုလုပ်တာ ဘယ်တရားပါ့မလဲ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဘုန်းတော်ကြီးက ကျုပ်ကို ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကတော့ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပါ”

အမွန်ကူးက....

၂၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“လိုက်ရဲ့ကပစ္စည်းကို ခင်ဗျားက အရင်ယူပြီးတော့
ကျုပ်တို့ကို အရူးလုပ်တာ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်အောင် ဟုတ်လား”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က အများအတွက် ကောင်းအောင်
လုပ်တာတော့ အမှန်ပဲ ”

အုမ္မန်ကူးက....

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ခင်ဗျားလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါ အားလုံးက အပင်ပန်း

ခံပြီး ရောက်လာကြတာ ရတနာသိုက် ကျုပ်က အရင်ရသွားတာ
သိသွားကြရင် သူတို့က ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား ”

အုမ္မန်ကူးက....

“ဘယ်ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“မကျေနပ်ရင် ကျုပ်ကို လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေး

မယ် မဟုတ်လား ”

အုမ္မန်ကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ သူတို့ကို အပြစ်မဆိုသာဘူး ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“သူတို့က ကျုပ်ကို လာပြီးရန်မူရင် ကျုပ်ကလည်း

သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

၂၁၉ ❀ ဘဝသံသရာသိုက်ကျော်(၈)

“အဲဒီတော့ သေကြေပျက်စီးကုန်မှာ သေချာတယ် ”

သူသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က အားလုံးကျေနပ်တဲ့ နည်းလမ်းကို
အစီအစဉ်ချခဲ့ရတယ် ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ လူဦးရေ

နဲ့ ကိုက်ညီအောင် ကျုပ်က ပစ္စည်းအများကြီး စိုက်ထားရသေးတယ်ဗျာ”
သူသည် ရှောင်ချင်း ဘုန်းတော်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ကို မှားဖွယ်လို့ ဆိုနိုင်လို့လား”
ရှောင်ချင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ မှားတယ်လို့
မပြောနိုင်ပေမယ့် မှန်တယ်လို့လည်း ကျုပ်က မယူဆနိုင်ပါဘူး”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ဂုဏ်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက ဓားတစ်လက်ကို သူလိုလူဆိုး
လက်ထဲ အပ်ရမှာလား ”

ကုဝေ ဒေါသထွက်လာလေသည်။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးလွှားလာသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ဓားကို သူ့ထံ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

“သေရမှာမကြောက်ရင် ဝင်သာလာခဲ့ ”

ကုဝေက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ချင်းက

“နေပါဦး ခေါင်းဆောင်ကြီးက သိုင်းကျမ်းပေါ်က သိုင်း
ပညာကို အားလုံးအတွက် လက်ကူးစာမူတစ်ခုစီကို တစ်ယောက်

တစ်စောင်စီ ခွဲဝေပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာကို ကျုပ် ကြားမိပါတယ်”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၂၂၀ ❀ မိုးကျသို

“ဒါကို ကျုပ် ကတိမပျက်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ”

ရှောင်ချင်းက....

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ ”

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က

“ဒါပေမယ့် ဒီမှာရောက်တဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ လူတော်

လူကောင်းပါသလို လူဆိုးလူယုတ်မာလည်း ပါပါတယ် ဒါကြောင့်

(၃)နှစ်အထိ စောင့်ပါ (၃)နှစ်ထဲမှာ သူတို့က လူတော်လူကောင်း

ဖြစ်လာရင် ကျုပ်က စာရေးမှုတစ်စောင်စီ ကူးပေးလိုက်ပါမယ် ”

ရှောင်ချင်းက

“ခေါင်းဆောင်ကြီးသာ ကတိတည်ပါစေ ကျုပ် လက်ခံ

ပါတယ် ”

အုမ္ဗန်ကူးက မဲပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို လူတော်လူကောင်း ဖြစ်မဖြစ်

ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလား ”

သူသည် ကျန်ရှိသောလူများအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူတို့တစ်တွေကော ခင်ဗျား စစ်ဆေးဖို့ လက်ခံနိုင်ပါ

မလား ”

သူ၏စကားကြောင့် သိုင်းသမားများတို့သည် ရှေ့သို့ တိုးလာ

ကြလေသည်။ ကြေးပြွန်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော လူအားလုံးတို့ကို

ချဉ်းကပ်လာသောလူများအား ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“အားလုံး ရပ်လိုက် ”

ဘဝသံရာသိုကျ(၈) ❀ ၂၂၁

သို့သော် သိုင်းသမားများတို့သည် တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်ပြီး
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။



၂၂၂ ❀ မိုးကျသို

တိုက်ပွဲသည် အလွန်ပြင်းထန်နေ၏။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်သည် ကုဝေတို့လူစုနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်နေ၏။

လုံချန်းနှင့် ဇာပဝါဖြူ မျက်နှာဖုံးထားသော လူတို့မှာလည်း ကျန်ရှိသောလူများနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

သီလရှင်ထင်စင်းနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ရှောင်ချင်းတို့သည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ချွမ် ချွမ် ချွမ်”

ဓား၊ ဓားချင်း ထိခိုက်သောအသံများ.....။

“ယား”

မာန်ဖီသောအသံများ။.....

“အား”

ဘဝသံရာသီကဏ္ဍ(၈) ❀ ၂၂၃

စူးရှသော အော်သံများသည် တောင်ကြားတစ်ခုလုံး ငရဲပြည်ပမာ ပွက်လောရိုက်ခတ်ကုန်ကြလေသည်။

လေပွေ မြင်းသည်တော်များသည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးသွားသည်။

သိုင်းသမားဘုက်မှလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးသွားကြလေသည်။

ဝိညာဉ်မြင်းသည်တော်သည် မျက်လုံးများ နီရဲပြီး သူ၏ ထက်မြက်သောဓားဖြင့် ပြည်မမှ ရောက်ရှိလာကြသော သိုင်းသမားတို့အား တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏ဓားချက်ကြောင့် သိုင်းသမား(၄၀)ခန့် အတုံးအရုံး သေဆုံးကုန်ကြလေသည်။

ထင်စင်းနှင့် ရှောင်ချင်းတို့သည်

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ရှောင်ချင်းဘုန်းတော်ကြီးက....

“ကျွန်တို့ ဝင်ဖြန်ဖြေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ထင်စင်းက

“ကျွန်တို့ ဝင်ပြောရင် နာခံကြပါ့မလား”

ရှောင်ချင်းက....

၂၂၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကံတရားပေါ့လေ ကျုပ်တို့ကတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်
တယ်ထင်လို့ လုပ်ရမှာပဲ”
သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုက်ပွဲရှိရာသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ
သည်။

စာစဉ်(၈)ပြီး၏။

စာစဉ်(၉)ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

မိုးကျော်သူ

BURMESE
CLASSIC